

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie C - Número 898

Dimarts, 13 de juliol de 2010

Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música

PRESIDÈNCIA DE L'I. SR. PERE VIGO I SALLEN

Sessió núm. 12

S U M A R I

Compareixença

de Pere Macias, exconseller de Política Territorial i Obres Públiques (tram. 357-00520/08) p. 4

Compareixença

de Felip Puig, exconseller de Política Territorial i Obres Públiques, (tram. 357-00521/08) p. 24

Revisió

del pla de treball p. 46

Sol·licituds de compareixença

acumulades (tram. 356-00831/08 i 356-00832/08) p. 46

Sol·licituds

de compareixença i de sessió informativa acumulades (tram. 356-00833/08 a 356-00840/08, 354-00370/08 i 354-00371/08) (retirades) p. 46

Sol·licitud de compareixença

d'Esteve Escuer, excandidat a les eleccions a l'Ajuntament de l'Ametlla del Vallès (Vallès Oriental) (tram. 356-00848/08) (decaiguda) p. 46

Sol·licituds de compareixença

acumulades (tram. 356-00841/08 a 356-00847/08 i 356-00849/08) p. 46

Sol·licitud de compareixença

de Jaume Camps i Rovira (tram. 356-00850/08) (decaiguda) p. 47

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 12

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i nou minuts. Presideix el Sr. Vigo i Sallent. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Alòs Lòpez, Sra. Batalla i Nogués, Sra. Borràs i Solé, Sr. Casadesús i Barceló, Sr. Castellà i Clavé, Sr. Cleries i González, Sr. Crespo i Lobet, Sra. De Gispert i Català, Sr. Fernández Teixidó, Sra. Figueras Ibáñez, Sra. Fortuny i Torroella, Sr. Homs i Molist, Sra. Laïlla i Jou, Sr. López i Pla, Sr. Maimí i Pou, Sra. Miranda i Torres, Sr. Morell i Comas, Sr. Nadal i Malé, Sr. Pelegrí i Aixut, Sr. Pellicer i Punyed, Sra. Pifarré i Matas, Sr. Puigdemont i Casamajó, Sr. Pujol i Ferrusola, Sr. Raventós i Pujadó, Sr. Recasens i Guinot, Sra. Renom i Vallbona, Sra. Ribera i Garijo, Sra. Rigau i Oliver, Sra. Ruiz i Isern, Sr. Rull i Andreu, Sr. Sala i Roca, Sr. Sancho i Serena, Sr. Turull i Negre i Sra. Vidal i Huguet, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Balcells Gené, Sr. Casajuana i Pladellorens, Sr. Ferran i Serafini, Sra. Santos i Arnau i Sr. Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Bosch Cuenca i Sra. Cabasés Piqué, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Calbó i Roca, Sra. Olano i García i Sr. Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sra. Camats i Luis, Sr. Pi i Noya i Sr. Postigo i Garcia, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sra. De Rivera i Pla, Sr. Domingo Domingo i Sr. Rivera Díaz, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió els exconsellers de Política Territorial i Obres Públiques Sr. Pere Macias i Arau i Sr. Felip Puig i Godes.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'Albert Palay, exalcalde de l'Ametlla del Vallès (Vallès Oriental), davant la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 357-00515/08). Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música. Compareixença.
2. Compareixença de Felip Puig, exconseller de Política Territorial i Obres Públiques, davant la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 357-00521/08). Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música. Compareixença.
3. Compareixença de Pere Macias, exconseller de Política Territorial i Obres Públiques, davant la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 357-00520/08). Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música. Compareixença.

El president

Bon dia, a tothom. Reobrim aquesta comissió d'investigació.

————— Modificació de l'ordre del dia

I ho farem amb una proposta de la presidència d'ampliació de l'ordre del dia, que votarem –si és que cal–,

que és l'ampliació del punt de les votacions de les noves compareixences per a dilluns al matí.

Per tant, jo el que demanaria és si els grups, per assentiment, autoritzen aquesta nova ampliació de l'ordre del dia. Hi ha algun inconvenient?

El Sr. Turull i Negre

Perdoni, president, estàvem parlant..., m'ha de disculpar, no estàvem al cas del que ha dit, disculpi.

El president

No, he proposat l'ampliació de l'ordre del dia per la votació que s'haurà de fer acabades les compareixences del matí, per les noves compareixences de dilluns, eh?

Per tant, si tothom hi està d'acord, ho deixariem així.

D'altra banda, els he de dir que el primer compareixent no vindrà. Des dels serveis tècnics de la cambra se li va enviar, tant per correu electrònic com per carta certificada, la seva compareixença, i la nostra sorpresa ha set que diu que no l'ha rebuda, malgrat que tenim constància dels correus electrònics que se li van enviar, que els passo a llegir. *(Pausa.)*

Bé, l'últim que hem rebut del senyor Albert Palay és: «No havent rebut cap notificació, ni per correu electrònic ni per correu postal, com vostè anunciava, dono per fet que no necessiten avui la meua presència. Resto a la disposició de la comissió.» Per tant, el que farà aquesta presidència... *(Veus de fons.)* L'últim diu: «Malgrat la teva informació, he restat a l'espera de la convocatòria oficial del Parlament, tal com està estipulat; en cap cas he rebut formalització d'aquesta. Per tant, resto a la disposició de la comissió per tal que aquesta, a través del president, em convoqui de forma fefaent i com està degudament reglat.» Tot i que havíem rebut un correu anterior del compareixent que deia: «Tal com vàrem quedar ahir em personaré a la comissió el proper dimarts dia 13. Referent al vehicle amb què vindré...» –etcètera, en diu la marca, la matrícula, etcètera–, «per tal que em pugueu facilitar l'accés al recinte de seguretat. També dir-vos que no portaré acompanyants...» Era..., per tant, sí que n'estava assabentat. A més a més, se li havia enviat per carta certificada. Per tant, el que farà aquesta presidència és convocar-lo dilluns vinent i ho farà per burofax, per tal d'assegurar-nos que rebi la convocatòria.

A causa d'aquesta absència, suspendrem la comissió fins a dos quarts de dotze, que és quan ha de venir... *(Veus de fons.)*

Les votacions, si volen, les podem fer ara. Sí? *(Veus de fons.)* Al final de la sessió. És igual.

Suposo que els grups han de parlar entre ells per saber què voten i el que no voten, no?

Per tant, doncs, suspenem la sessió fins a dos quarts de dotze.

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze del matí i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de dotze del migdia i set minuts.

El president

Bé, bon dia a tothom. Reprenem la comissió, que suspensem breument per anar a buscar el compareixent.

(Pausa.)

———— Alteració de l'ordre del dia

Bé, doncs, reprenem la comissió, i ho farem amb la compareixença de l'honorable senyor Pere Macias, exconseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Compareixença

de Pere Macias, exconseller de Política Territorial i Obres Públiques (tram. 357-00520/08)

Com a tots els compareixents, li hem fet avinent que tenia fins a deu minuts al principi per fer les reflexions o les consideracions que cregués convenientes, abans de passar a les preguntes dels grups parlamentaris. Farà alguna declaració? (Pausa.) Doncs, té la paraula l'honorable senyor Pere Macias.

El Sr. Pere Macias i Arau (exconseller de Política Territorial i Obres Públiques)

Gràcies, president. Molt bon dia. Se'm demana la compareixença aquí com a membre del Govern de Catalunya que he estat durant el període de l'any 1996 al 2001. Em permetran que, en funció d'aquesta circumstància, els faci algunes valoracions, que jo crec que poden ser de gran notorietat per a tots vostès.

Jo crec que es va tractar d'una etapa extraordinària, de govern i especialment dels temes que a mi se'm van encomanar, no? Una etapa extraordinària des de molts punts de vista, però sobretot des d'un punt de vista que jo crec que convé avui posar en relleu, no?, que és que –i segurament els manllevaré la paraula– va ser un temps d'entesa, d'entesa de veritat, que va permetre en el camp de les infraestructures que s'aconseguissin grans fites.

Jo els vull reivindicar algunes coses d'aquella època. I vull començar reivindicant el pacte del Majestic. Gràcies al pacte del Majestic, un acord extraordinari, es van aconseguir coses molt importants al nostre país: la supressió de governadors civils, la supressió de la «mili» obligatòria, un acord de finançament que desbloquejava aquell famós 15 per cent amb topalls. I, si em permeten, en el camp de les infraestructures, va permetre dues coses que, encara avui, són actualitat i haurien de ser exemples, si m'ho permeten. Primer, es van aconseguir unes fites d'autonomia portuària molt importants, que, lamentablement, fa pocs dies han estat retallades amb un acord entre dos partits d'àmbit estatal. O, per exemple –i, aquí, hi ha gent del Vallès–, es va aixecar el peatge de la B-30. Vostès recorden què era el peatge de la B-30? Una reivindicació, i es va aixecar; semblava impossible, no?, i es va aixecar aquell peatge.

Bé, tot això era fruit d'una voluntat d'entesa. Alguns de vostès diran: «Bé, però ara vostè reivindicava uns determinats acords amb un determinat partit polític que governava, aquell moment, Espanya.» No, jo reivindico i poso sobre la taula uns acords d'entesa també aquí, i aquí també, possiblement, alguns de vostès poden estar d'acord amb mi.

Jo recordo com, al juny del 98, el senyor Tejedor, d'Iniciativa, el senyor Joan Clos, alcalde socialista de Barcelona, el senyor Arias Salgado, del Partit Popular, i el president Pujol varen signar un acord que ha fet possible l'actual terminal del Prat. Estic parlant del juny del 1998. Tot això no és casual, és fruit d'una voluntat d'entesa d'una política de tirar endavant un país.

També els podria parlar d'acords del 2001, relatius al tren d'alta velocitat. I també amplis acords en un camp que a mi m'agrada especialment de relatar –ja ho saben vostès–, molt importants per a Barcelona i per al seu àmbit. Estic parlant d'acords en el si de l'Autoritat del Transport Metropolità, no?, acordats, entre altres –ja ho he dit–, pel senyor Clos, però també amb el que ara és ministre, el senyor Corbacho, que van fer possible la millor integració tarifària al transport públic col·lectiu d'Europa.

Tot això va ser possible gràcies a una voluntat i a uns acords d'entesa.

Per exemple, també amb aquests acords, un pla director d'infraestructures tan ambiciós com realista, no? La mateixa realitat és que, pràcticament, tot el que estava previst, doncs, s'està executant; diumenge, es va arribar a Badalona amb metro, no? Tot això estava fet, programat, pactat en el camp del PDI.

Per tant, jo els explico tot això..., diran: «Per què expliques tot això?» Doncs, jo explico tot això perquè, en aquest camp, com en molts altres camps del Govern, la recerca de l'excel·lència, de fer les coses molt ben fetes, de fer tot allò que cal fer i fer-ho el millor possible era una obsessió de tot el Govern i, si m'ho permeten, ja que m'han citat a mi, del que els parla.

Voldria també parlar-los –no m'han citat com a això, però crec que ho he de fer també– com a exdiputat d'aquesta casa, que ho vaig ser durant tres legislatures, fins al 2006, en uns moments en els quals, doncs, especialment, fins al 2003, hi havia una gran voluntat de fer servir aquesta casa per consensuar lleis. Jo en vull explicar dues que, com que no les vaig acabar jo mateix, com a conseller, sí que hi vaig participar com a diputat, les va acabar en Felip Puig, però que són lleis molt importants, molt modernes, si m'ho permeten també, molt progressistes: la Llei d'urbanisme, aprovada el 2002, després d'un amplíssim procés d'acord amb tothom, o la Llei de mobilitat de Catalunya, el 2003, encara avui, l'única llei de mobilitat i de mobilitat sostenible existent a tot l'Estat espanyol, no?, acordada, crec jo, si no ho recordo malament, per la unanimitat de tota la cambra.

És en virtut de tot aquest meu convenciment d'aquesta manera de fer política que em permetran que, amb la mateixa sinceritat –estic segur que vostès m'ho agrairan–, no pugui deixar de tenir un punt de crítica, perquè em fa l'efecte que, avui, aquest Parlament, doncs,

camina per uns camins que són certament diferents d'aquells, no? Jo crec que aquest Parlament ha viscut, en el si d'aquesta comissió, però també podríem posar alguns altres exemples, doncs, camins que no són precisament d'entesa, sinó més aviat de sectarisme. I a mi em sap greu això; molt sincerament els ho dic: em sap greu.

Jo voldria que la meua intervenció aquí, doncs, fos tot el contrari de portar descrèdit a una institució que ha estat utilitzada, ho repeteixo, de forma que jo crec que és sectària, sinó que voldria intentar contribuir, com ho he fet al llarg de dotze anys, a augmentar el prestigi d'aquesta institució, que és una institució de tots els catalans.

És amb aquest esperit que jo compareixo aquí. Vostès saben que tant en Felip Puig com jo mateix vam expressar, des d'un primer moment, la nostra absoluta predisposició a venir aquí i, en fi, a col·laborar en el que fa aquesta comissió, però crec que també és de justícia que jo hagi fet, amb aquest temps que se m'atorga, aquestes reflexions. I jo voldria també, doncs, que el que, avui, puguem aconseguir fos no un pas més en aquesta davallada sectària del Parlament, sinó que fos un pas més cap a la recuperació del crèdit dels catalans en la política.

Senyor president, li agraeixo aquest torn que m'ha atorgat.

El president

Moltes gràcies, senyor Macias. Ara és, doncs, el torn dels grups parlamentaris, i, en primer lloc, pel Grup de Convergència i Unió, el seu portaveu, el senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, honorable senyor Pere Macias, per la seva compareixença. No cal dir que, com vaig fer l'altre dia, amb d'altres compareixents, serà per cortesia parlamentària que no ens tutejarem, tot i que, en el nostre cas, seria el més normal i el més habitual, però, per cortesia parlamentària, per això que vostè acaba de dir, doncs, el tractaré de vostè.

A vostè l'han citat, teòricament, com a exconseller de Política Territorial i Obres Públiques per analitzar, per investigar l'adjudicació d'obra pública per part dels governs de Convergència i Unió.

Estem parlant de mirar set anys enrere; deu anys, en el seu cas, gairebé, des que va ser conseller. I ja ho veu, ja hi tornem a ser, no? El Dia de la Marmota. El tripartit i la seva obsessió malaltissa per furgar en l'adjudicació de l'obra pública dels governs de Convergència i Unió. Deuen pensar que és allò que «a la tercera, va la vençuda»; ells ja ho van fer el 2004, quan van arribar al Govern, es van passar un any posant-ho tot potes enlaire i van fer la seva auditoria; ho van repetir durant la Comissió del Carmel, i, avui, hi tornem, no? Però és que no és allò d'«a la tercera vegada, va la vençuda», perquè és que no serà la tercera vegada, perquè, aquí, hi hem d'afegir tots els informes regulars de la Sindicatura de Comptes, aquella llarga investigació per aquella expressió críptica del 3 per cent, etcètera, no?

És a dir, l'adjudicació d'obra pública dels governs de Convergència i Unió és la més investigada de la història de les democràcies modernes de l'Europa occidental; és a dir, mai s'havia analitzat i furgat tant com això.

I al final, què? El resultat quin és? Res de res. Això sí, empastifa, que alguna cosa queda. Aquesta és l'única explicació que, als ulls de tothom, s'endevina; el que passa, que és massa sovint i massa recurrent, doncs, aquest tema per part del tripartit.

L'obsessió del tripartit per aquest tema és políticament, si m'ho permet, tan malaltissa que m'aventuro a pronosticar que el tripartit va néixer i va créixer investigant l'obra pública de Convergència i Unió, i, a aquestes alçades que estem de legislatura, el tripartit morirà investigant encara l'obra pública dels governs de Convergència i Unió.

Aquest serà el record que en quedarà, i aquesta haurà estat l'autèntica desgràcia per a aquest país, amb un govern incapaç de surar per ell mateix, incapaç de mirar endavant i de decidir per ell mateix, un govern només que es mostra cohesionat mirant el retrovisor i atacant l'adversari. No es posaran d'acord amb la Llei d'educació, no es posaran d'acord amb el quart cinturó, no es posaran d'acord amb els temes principals; els brillaran els ulls, es mostraran com un sol home a l'hora de reivindicar-se a través d'intentar enfonsar l'adversari, i l'adversari és Convergència i Unió.

I vostè, teòricament, està aquí per..., o la seva condició d'exconseller de Política Territorial i Obres Públiques. Dic «teòricament» perquè, tal com va aquesta comissió, tal com van les compareixences, per si no els acaba d'agradar el que vostè contesta, perquè aquí el valor de la paraula –ja m'hi referiré– és zero, si no es diu el que ells volen sentir, potser ens remuntem a la seva època d'alcalde d'Olot. I ja li dic que li posaran a prova la seva memòria, perquè, si aquí ve una directora general que no recorda si ha fet el peritatge d'uns béns immobles que acabaran sent una operació d'especulació d'un hotel, no passa re, és lògic –té l'expedient aquí davant i és lògic que no se'n recordi–, però si a algú li pregunten per un paper, per un fax de fa set anys i no se'n recorda, a partir d'aquí, l'escarni, a partir d'aquí, l'acusació, a partir d'aquí, vostè és culpable. Això és aquesta comissió.

Per tant, senyor Pere Macias, avui es posarà a prova el seu grau de memòria. Espero que hagi menjat moltes cues de pansa, perquè aquí no hi ha límit i aquí no hi ha perdó, no?

Potser també els interessarà preguntar-li, sobretot, per la seva època de secretari general adjunt de Convergència i Unió. Entre altres coses, per què? Perquè –ho hem dit moltes vegades– això és un tribunal polític vestit de comissió d'investigació. No té altre propòsit que posar en entredit tot allò que té a veure amb Convergència i Unió.

Si s'envia una carta al conseller Nadal, forma part de la normalitat institucional. Si algú ha donat diners al Palau de la Música a l'època del tripartit, el senyor Millet ens ha enganyat a tots. Ara, si alguna carta va dirigida a algú que té a veure amb Convergència, si hi ha hagut algun

dinar amb algú de Convergència, això és una conxorxa i això és corrupció. Això és aquesta comissió d'investigació; no hi ha més, no?

I arribem fins aquí –arribem fins aquí. Si hi ha un paper en blanc que apunta a algun nom del tripartit, doncs, això no hi té res a veure, és un full en blanc. Si hi ha un Post-it posat allà i fotocopiats com si formés part d'un full, això és com si fos el paper d'un notari. I així estem i estem anant.

Ja veurà que, amb la dinàmica, el tripartit, cada dia, se supera a ell mateix, i ja veurà que, com va això, hem passat de l'estat de dret a l'estat de tirar pel dret. Aquest és el que està fent el Govern tripartit, és el nou concepte.

Però, com que tant és treballar com fer feina, jo li faré algunes preguntes, aprofitant que el senyor president, ja que, en les altres compareixences, he estat..., m'ha sobrat temps, perquè, amb una pregunta, ja n'hi havia prou, ja no hi havia més tema, doncs, li faré algunes preguntes.

La primera és la pregunta que hem fet a tothom: si és que a vostè, en l'exercici del seu càrrec i dels seus càrrecs, li consta que Convergència Democràtica de Catalunya hagi utilitzat les adjudicacions d'obra pública per al finançament irregular del partit, ja sigui directament o a través d'alguna institució, en aquest cas, del Palau de la Música Catalana.

El Sr. Pere Macias i Arau

De cap de les maneres. Rotundament, no. Crec que, en fi, com que tenim molta feina i hem de parlar de tot, doncs, les coses clares, no?, i s'ha acabat.

El Sr. Turull i Negre

Ens pot explicar la intervenció que té un conseller de la Generalitat en alguna adjudicació d'una obra pública? Per exemple, un conseller de Política Territorial, que deu ser el mateix abans que ara, que fa cinc anys.

El Sr. Pere Macias i Arau

Bé, a veure, jo, ara, com pot imaginar, la meva feina de control del Govern és d'un altre govern, no?; per tant, jo no sé exactament com ho fan, però tinc la sensació que ho continuen fent, bàsicament, com es feia, la qual cosa deu voler dir que accepten que es feien les coses bé, i jo crec que es feien molt bé.

Nosaltres vam crear una empresa pública per gestionar l'obra pública –GISA–, que ha funcionat molt bé, funciona molt bé i que ha tingut, entre altres circumstàncies, doncs, el mèrit de ser copiada a tot arreu de l'Estat espanyol i, fins i tot, d'altres països, no?, i, amb la voluntat de, per dir-ho d'alguna manera, desburocratitzar l'obra pública, però fer-ho, òbviament, amb les màximes garanties –es tracta d'obra pública i, per tant, de garanties públiques. I, des d'aquest punt de vista, aquesta empresa –GISA–, que ha anat assumint, cada vegada, més competències, doncs, té un règim d'empresa, amb un consell d'administració en el qual no crec..., a la meva època, no hi havia el conseller formant-ne part, hi havia una

sèrie de persones, però no hi havia el conseller; té uns òrgans de Govern, un consell d'administració, que és qui pren les decisions. I, concretament, vostè em demana per les decisions de licitacions i contractacions.

Tot això està reguladíssim, respon a uns organismes de control per part del mateix Govern de la Generalitat i de les intervencions, etcètera. I que el que fa, doncs, és, en base a uns plec de condicions, convocar concursos d'obra pública, es valoren..., s'obren les pliques en dues etapes; es fa, primer de tot, la lectura dels components econòmics, en base a unes determinades fórmules –si ho volen, després en parlarem–, i, després, hi ha una segona etapa de valoració de l'oferta tècnica, no? En base a tot això, la mesa de contractació sotmet, amb el consell administrador de GISA, unes propostes de contractació, amb una puntuació centesimal –centesimal, no?

Bé, tot això que jo els dic... «Bé, vostè pot dir que ho fa molt bé.» Jo ho dic, eh?, ho afirmo. Però, és clar, jo vaig estar molt content, com es pot imaginar, en el moment que jo no tenia responsabilitats, quan vaig veure una cosa que en diuen «Informe d'avaluació i de gestió, Acord de govern del 20 de gener de 2004» –això és ja el primer Govern presidit pel president Maragall–, i quan aquesta revisió, de fet, exhaustivíssima, doncs, acaba posant una molt bona nota –una molt bona nota–, una extraordinària nota a la manera de fer les contractacions. Home, què vol que li digui? Jo crec que es feien les coses molt bé, fins al punt que a aquest informe, que suposo que vostès deuen tenir, doncs, es posa una extraordinària nota.

El Sr. Turull i Negre

Vostè va beneficiar..., de fet, aquest informe ja ho contesta en sentit negatiu, però vostè va beneficiar l'empresa Ferroviaria en les adjudicacions que es van fer en la seva etapa quan era conseller?

El Sr. Pere Macias i Arau

Miri, aquest informe, l'única cosa que qüestiona –és un tema curiós aquest, eh?, que també en podem parlar amb deteniment– és que en les valoracions tècniques hi havia una valoració que primava el que podien ser les empreses del país. Aquesta és una opció política que nosaltres vam jugar, que altra gent també ha defensat públicament –si convé ho explicarem–, però que a partir d'un moment, diguem-ne, la visió molt lliberal competencial de la Unió Europea va demanar que es canviés; i efectivament es va canviar, es va canviar i es van treure aquests avantatges.

Llavors, l'informe d'aquesta..., fet jo crec per l'interventor general de la Generalitat, acaba dient que en un cas –jo els el diré–, que és el perllongament de la línia 3 Montbau-Mundet del metro de Barcelona..., doncs, diu de forma molt explícita, m'agradaria llegir-los-el, diu: «El resultat de recalcular la puntuació obtinguda en el concurs, prescindint dels criteris d'adjudicació qüestionats amb anterioritat» –m'estic referint a valorar més les empreses que coneixen el territori–, «dóna que l'empresa adjudicatària hagués estat Ferroviaria.» I no ho va ser. Per tant, vostè em pregunta si vam beneficiar, jo...,

no vam beneficiar ni perjudicar ningú, tothom va treure el que li tocava. Però, en fi, aquest informe diu que, en tot cas, si vam fer alguna cosa, va ser més aviat perjudicar aquesta empresa. I ho repeteixo, no ho dic jo, això deu estar als arxius de la cambra, i a mi m'agradaria que això es tingués en compte.

El Sr. Turull i Negre

Dues últimes preguntes més. Una primera: un conseller és normal que tingui reunions, trobades amb empresaris, amb gent significada d'institucions, etcètera?

El Sr. Pere Macias i Arau

Si em permet, li posaré dos exemples. Jo acabo de venir d'un acte que hi havien diferents representants de l'empresa d'obra pública, i m'han explicat que s'han estat reunint aquesta setmana amb el ministre Blanco. Jo no he sospitat que el senyor Blanco fes res de lleig; em sembla que estava fent la seva feina, no? És normal que en un determinat context, doncs, la gent que està en un sector parli d'un tema.

Però, per si fos poc, i perquè no em diguin que parlo més de Madrid que d'aquí, doncs, fa no gaires dies vaig sentir el conseller Joaquim Nadal dir, més o menys amb aquell estil que té ell, un pèl barroc, que si totes les persones que en funció de la seva feina o no de la seva feina ell s'hi havia reunit i que eren lògicament dels sectors de la construcció i dels sectors immobiliaris, etcètera..., doncs, que sí que s'havia reunit amb centenars de persones. Això ho diu el conseller Nadal, que crec que des d'un punt de vista, diguem-ne, de l'actual Govern tampoc algú..., o no sé si vostès sostenen que fa coses que no ha de fer. Jo crec que algunes sí que en fa que no ha de fer, però en aquest cas diria que és correcte.

Per tant, efectivament, jo, com el ministre Blanco o com el conseller Nadal, he tingut contactes amb les persones de les empreses, de moltes empreses de tota mida, d'obra pública i del sector; i jo crec que això entra en la més estricta normalitat, és més, entra dintre de la feina que s'ha de fer. Una cosa és parlar amb la gent, i l'altra és que la gent et vénen a explicar el que t'expliquen, vénen a defensar els seus interessos, i tu defenses els interessos del comú. Si tens això clar, no hi ha problema; ni hi ha d'haver el fet hipòcrita de voler acusar algú perquè s'ha reunit amb algú. Escolti'm, si cadascú fa el seu paper, jo crec que allò important en una societat moderna, democràtica i oberta és que la gent parli.

El Sr. Turull i Negre

I si ens podia explicar si vostè coneix o quina relació ha tingut amb el senyor Millet o el senyor Montull, amb el Palau de la Música, a través dels diversos càrrecs que vostè ha tingut.

El Sr. Pere Macias i Arau

Bé, jo també he vist que han sortit publicades cartes del senyor Montull, que s'havia adreçat a la meua persona; vaig fer un exercici de dir: «A veure, a aquest senyor, si jo li he escrit cartes també.» I, efectivament, al llarg dels anys que he pogut trobar, no?, he tingut algunes

cartes amb el senyor Millet. Per exemple, unes en què jo li dic..., és del 21 de desembre de 1998, li dic: «Em plau agrair-te ben sincerament l'informe anual 1997 d'Engestur, SA que has tingut l'amabilitat de fer-me arribar.» Em sembla que és normal, no?

Després, el 2002, el senyor Millet també em va escriure una carta dient que proposava una determinada persona per a alcalde –per a alcaldable– per candidat de l'Ametlla; jo vaig contestar agraint-li dient: «Escolti, moltes gràcies, ho passo al nostre departament de política municipal.» Convergència és un partit..., Convergència i Unió és una federació ben organitzada i ho vaig passar, i li vaig contestar de cortesia.

I, finalment, una altra, que aquesta ja és clàssica, perquè vaig veure que evidentment amb un nivell molt més afalagador la va fer també al president Montilla, quan l'any 2003 Convergència i Unió va guanyar les eleccions, tot i que no va poder formar Govern. Doncs, el senyor Millet també em va escriure; ho llegeixo perquè contrasta força amb l'estil d'altres cartes: «Benvolgut amic, simplement unes línies per fer-te arribar la meua més sincera felicitació pels bons resultats electorals aconseguits per Convergència i Unió. Confio que les negociacions que ara s'iniciïn acabin positivament per a Convergència i Unió.» Jo contesto. Això era el 20 de novembre, jo contesto el 27 de novembre amb una carta de cortesia i punt. I això és la meua relació epistolar amb aquest senyor, no?

La relació, diguem-ne, a més a més d'això, amb el senyor Millet és que alguna vegada jo he assistit a alguns concerts del Palau de la Música, no moltes però algunes vegades. Lògicament, algunes vegades que ho feia en virtut d'un càrrec institucional m'havia convidat i devia estar a la llotja; altres vegades simplement he estat en un punt determinat i ens hem saludat. I en una ocasió, doncs, vaig fer una visita, quan em va ensenyar com estaven fent les obres, vaig anar a veure les obres.

Amb el senyor Montull no he tingut relació, pràcticament no el conec; el conec de referència, segurament l'havia saludat allà, però no he tingut referències.

Per tant, aquesta és la meua relació, diguem-ne, amb els senyors Millet i Montull.

El Sr. Turull i Negre

Doncs, res més. Moltes gràcies, honorable senyor Pere Macias, per la seva compareixença i la seva predisposició a contestar. Per a nosaltres el valor de la paraula dels que declaren..., en té molt; no sé si vostè mateix ho comprovarà ara, si el valor de la seva paraula en té molt o en té poc, pel que hem vist en aquestes compareixences.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, per deixar-me passar una mica del temps, que jo crec que avui valia la pena. Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Turull. Ara és el temps del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, en el seu nom, el seu portaveu, el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. També agrair-li a l'honorable senyor Pere Macias la seva compareixença en aquesta comissió d'investigació per uns fets..., una part dels fets que van ocórrer en el Palau de la Música.

El meu grup parlamentari no li va demanar la compareixença, però, ja que ha estat aprovada i acordada, doncs, aprofitarem per fer algunes preguntes per intentar aclarir algunes de les qüestions que tenim al damunt de la taula.

Abans d'entrar, per això, en algunes de les qüestions que li volem formular, i atès que hi han hagut alguns discursos, doncs, deixi'm fer també una petita valoració, no? Home, jo discrepo en el sentit que el Parlament camina cap a camins de sectarisme i que estem..., que aquesta comissió és una mostra m'ha semblat escoltar... (*Remor de veus.*) M'ha semblat que és una mostra de descrèdit de la política parlamentària.

A vegades, els temps jurídics no coincideixen amb els polítics. Però, escolti, el Parlament..., els parlaments i també el Parlament de Catalunya ha de respondre a les inquietuds presents a la societat. I, escolti, ara just fa un any es va intervenir judicialment el Palau de la Música; els seus màxims responsables han confessat el que han confessat; de les secretaries..., de l'àmbit de les secretaries del senyor Millet i del senyor Montull han sortit notes. Ahir les secretàries directes del senyor Millet i del senyor Montull ens van confirmar que aquestes notes eren certes, certes en el sentit que elles apuntaven el que ambdues persones els dictaven. I d'aquestes notes, doncs, resulta que surten uns apunts que suposadament apunten en una direcció, d'un possible finançament irregular de Convergència Democràtica de Catalunya.

Escolti, i no hi vegin cap conspiració galàctica, en aquesta comissió d'investigació, eh? Nosaltres, com a mínim el meu grup parlamentari no té *hackers* que des de l'any 2002 hagin entrat als ordinadors del Palau de la Música i hagin deixat pells de plàtan per trobar-les ara l'any 2010. Escolti, res més lluny de la nostra intenció. Però els fets són els que són, i hem d'intentar donar respostes i fer llum en algunes de les qüestions que han sortit.

Entrant a les qüestions que jo li volia formular, en aquests apunts, vostè sap perfectament, perquè ha sortit també als mitjans de comunicació, també en aquesta comissió, que surten unes notes que fan referència a obra pública, en concret a la línia 9 del metro. La línia 9 del metro, si no ho tenim mal entès, es va començar a projectar quan vostè era el conseller de Política Territorial i Obres Públiques. La línia 9 del metro és una obra en què els contractes són de projecte i obra i que, per tant, s'ha de redactar el projecte constructiu i fer l'obra per part de l'adjudicatari abans d'iniciar l'obra?

El Sr. Pere Macias i Arau

Bé, alguns dels contractes de la línia 9, que era una línia important..., i que jo li agraeixo molt d'entrada que vostè faci una cosa, que quan s'ha anat a inaugurar ningú ho ha fet, que és recordar que l'havíem començat nosaltres. Això és molt divertit, no? És a dir, jo vaig assistir

a una inauguració d'una altra obra que vam començar nosaltres, que va ser el túnel de Bracons, i el conseller Nadal, doncs, va tenir una..., va parlar dels d'abans, com a mínim va fer això. Però, en canvi, a les inauguracions de la línia 9 del metro que a alguns ni tan sols se'ns ha, diguem-ne, invitat, s'ha fet veure que aquesta no era una obra que nosaltres hi tinguéssim res a veure. Ara... De fet, gràcies a les actes que vostè posa...

El Sr. Terrades i Santacreu

Si tinc temps, ja veurà per què li ho he preguntat...

El Sr. Pere Macias i Arau

Sí, bé, el que vostè ara posa aquí sobre la taula és que nosaltres hi vam tenir alguna cosa a veure. Sí, vam fer aquest concurs; es va fer tal com li he dit abans amb totes les de la llei, i jo no li puc dir res més que això.

El Sr. Terrades i Santacreu

Aquesta és una obra que es va adjudicar per trams?

El Sr. Pere Macias i Arau

S'està adjudicant per trams, no està tota adjudicada encara. I desadjudicada.

El Sr. Terrades i Santacreu

Vostè recorda...?

El Sr. Pere Macias i Arau

I desadjudicada.

El Sr. Terrades i Santacreu

Vostè recorda quantes empreses van presentar..., vostè recorda quantes empreses es van presentar al concurs inicial?

El Sr. Pere Macias i Arau

No –no–, jo no puc en aquest moment tenir aquest record. Sé que aquesta és una obra molt complexa, i les obres d'aquesta complexitat, aquí, a Catalunya, i arreu del món, el que comporten és que no vagin empreses soles, sinó que s'agrupin. Pensi que aquesta obra, quan la vam nosaltres començar, abans vam mirar el que havia passat amb obres similars al metro de Madrid, no? On, per cert, en quatre anys sí que van fer quaranta-cinc quilòmetres. I vam aprendre d'ells, no? Vam aprendre una de les coses que les empreses s'agrupaven, i s'agrupaven, diguem-ne, en funció de criteris seus; jo no sé per què s'agrupaven unes amb altres, no? Però s'agrupaven i participaven.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres en això no hi teníem res a dir ni res a veure. Però, en canvi, és un fet, diguem-ne, correcte, és un fet jo diria des d'un punt de vista del bon funcionament de l'obra pública que també sembla més lògic que en una obra tan complexa com aquesta –i no cal que entrem en detalls de la seva complexitat–, doncs, les empreses s'agrupin.

Jo també li diré que aquí hi havia dos lideratges clars de dues empreses i cap d'aquestes era l'empresa que ha sortit reiteradament aquí, no? Però hi havia dos grups potents, encapçalats per dues empreses potents, la qual cosa és normal. La gent que, doncs, coneix una mica el sector de l'obra pública a Espanya sap perfectament que en aquell moment –després les coses han variat una mica– hi havia dues empreses capdavanteres, que el que van fer va ser fer cada una un *pool* entorn seu, no? I el concurs va anar per aquí.

El Sr. Terrades i Santacreu

Sí, bàsicament, en tots els trams que en aquesta època, en la darrera època de govern de Convergència i Unió, a Catalunya es van presentar bàsicament en tots els trams dues UTE, eh? En algun, una tercera. Clar, a vostè, que ha estat conseller, no li sembla curiós que hi hagi hagut un repartiment perfecte? És a dir, dels 2.500 milions previstos, que, a més, coincideix amb una anotació del senyor Millet –curiosament, eh?–, 913 milions d'euros es van adjudicar a una de les UTE, en la qual hi havia Ferrovià, i l'altra és una adjudicació de 900 milions d'euros –pràcticament igual, eh? I la resta era per a instal·lacions.

A mi em sembla meravellós, no?, que totes les constructores estiguin contentes. No li ho sembla a vostè, això?, que sigui meravellós que hagin decidit partir per la meitat aquestes adjudicacions?

El Sr. Pere Macias i Arau

Vejam, això és un guió per a una telenovella o hem de parlar seriosament?

El Sr. Terrades i Santacreu

No, és la realitat, senyor Macias.

El Sr. Pere Macias i Arau

No, miri, vejam, si comencem a veure el valor de les paraules, aquí vostè pot rebre per totes bandes, no? Perquè, clar, «repartiment perfecte», «això sembla curiós», «estan contentes les constructores»... Escolti'm, les coses són una mica més serioses –són una mica més serioses.

El Sr. Terrades i Santacreu

Home, tan serioses que...

El Sr. Pere Macias i Arau

Escolti'm, nosaltres vàrem agafar i vàrem fer un plantejament perquè la línia 9 del metro pogués estar a l'abast dels ciutadans com més aviat millor. Què es podia haver fet? Doncs, una sèrie d'opcions. Estudiem-les i parlem amb rigor, eh? –parlem amb rigor–, perquè jo crec que a aquesta comissió un pèl més de rigor li aniria força bé. Parlem amb rigor. Podíem començar amb extrem de dir: «Una sola concessió de tot.» Ho podíem haver fet. Perdoni'm, i es va debatre en el si de l'ATM –es va debatre i aquí potser hi ha algú que ho deu recordar. «Escolti, per què no agafem i fem una concessió?» Hauria set una possibilitat, i aleshores li hauria tocat a un

–un, que podia haver estat una UTE, perquè òbviament no hauria estat una de sola. «O podem fer-ho per trams.» Home, fer-ho per trams és el més raonable. Per què? Home, fer-ho per trams és el més raonable. Per què? Home, perquè a tot el món on es fan obres així es fa així, sap? I això sí que és parlar amb rigor, no és començar que si «és curiós», si «la nena està contenta», si no sé què. Escolti'm, perdoni'm –perdoni'm...

El Sr. Terrades i Santacreu

Però...

El Sr. Pere Macias i Arau

No, no, les coses van així. Nosaltres vam prendre la millor opció...

El president

Senyor Macias, si us plau. Escoltin, jo els recordo, a la gent que ha vingut aquí, que no permetré de cap manera, precisament per les paraules que ha dit el senyor... (*remor de veus*), precisament... (*persisteix la remor de veus*), perdonin, per les paraules que ha dit el senyor Macias, pel prestigi d'aquest Parlament, que això es converteixi en una riota o es converteixi en una intimidació als intervinents. Per tant, ja els dic d'entrada que al que no es comporti com s'ha de comportar el faré fora de la sala. Senyor Macias...

El Sr. Pere Macias i Arau

Senyor president, em sap greu, perquè jo crec que no intimidado absolutament ningú, però comprendrà que jo faré servir tots els recursos verbals necessaris per fer entendre..., i per fer entendre a la gent. Llavors, des d'aquest punt de vista, ho repeteixo..., torno a la contesta al senyor Terrades, eh? –i no el voldria ofendre el més mínim, però hem de buscar camins de rigor. Vostè em fa una pregunta i jo li dic: «Vam jugar aquesta opció.» Aquesta opció és una opció molt dolenta? Doncs, no. Sap per què? Perquè un del seu partit, que és el conseller Nadal, l'ha seguit després i ha fet el mateix, quan va adjudicar paquets amb concessions..., aquestes sí, aquestes, diguem-ne, amb una modalitat de contractació d'obra pública molt singular, i ho dic amb aquesta expressió perquè vull ser molt acostat. Va fer el mateix que nosaltres.

El senyor Nadal va posar contentes les empreses? Doncs, no ho sé, però va fer...

El Sr. Terrades i Santacreu

Senyor Macias...

El Sr. Pere Macias i Arau

Vostè em demana una cosa. Jo li dic...

El Sr. Terrades i Santacreu

...he repassat...

El Sr. Pere Macias i Arau

Deixi'm acabar –deixi'm acabar. Vostè té cinc minuts i jo tinc tot el temps, però jo l'acabaré, jo l'utilitzaré,

perquè tothom té molt de temps per estar aquí. Doncs, llavors, jo el que li estic dient amb tota la tranquil·litat és que nosaltres vam fer allò que raonablement corresponia a allò que millor defensava els interessos del comú. I això és el que vam fer. I, per tant, aquesta decisió per mi és una decisió absolutament encertada i que jo defensaria a tot arreu del món, en un fòrum polític, en un fòrum tècnic, a tot arreu. I crec que molt poca gent, des de postures tècniques o fins i tot polítiques no sectàries, em discutiria.

El Sr. Terrades i Santacreu

Escolti, jo la hi discuteixo, però ja sé que d'entrada vostè ens ha qualificat a alguns, allò..., que actuem sectàriament. Però, miri, què hi farem.

Escolti, la realitat és la que és. En aquesta obra curiosament –deu ser una curiositat–, doncs, les empreses adjudicatàries reben aquestes adjudicacions per la meitat, eh? –allò, com el Salomó, se'n recorda? I jo he repassat els processos de licitació, i sap què passa? Que aquelles UTE que van resultar guanyadores a cada tram feien un estudi, allò..., exacte, amb moltes variants, eh?, del que havien de ser adjudicatàries, i la que en aquell tram no ha guanyat però sí que ha guanyat..., en el tram que no guanyava presentava, diguem-ne, un estudi, un projecte per presentar-se, però poc aprofundit. És una constatació –jo també he revisat els expedients, com pot suposar, per venir a aquesta comissió.

Per exemple, he trobat, eh? –per circumscriure'm a un dels trams en què vostè era conseller encara–, que la licitació s'inicia l'1 de juny de l'any 2001 i l'adjudicació es produeix pràcticament al cap d'un mes i mig, no? Escolti, podem parlar de rigor, però molta rapidesa a l'hora de fer la licitació i l'adjudicació.

Clar, ens ha demanat tant rigor que vostès van calcular, o qui sigui, que el cost del projecte inicial sortia a 50 milions d'euros per quilòmetre. No sé si van anar a Madrid a mirar-ho –que ens ha dit que sí–, quan a Madrid i a la resta d'Europa el tram mitjà..., la mitjana de cost és de 110, 120 milions d'euros el quilòmetre, eh? Per això, després s'ha hagut de refer el projecte...

El Sr. Pere Macias i Arau

Perquè el tram..., si vol li ho explicaré. Vol que li expliqui per què?

El Sr. Terrades i Santacreu

...des del nostre punt de vista, eh? –des del nostre punt de vista.

El Sr. Pere Macias i Arau

No, si vol, li explico per què. No, perquè, sap què passa? Vostè va dient tota una sèrie d'observacions que si jo no li dic que no hi estic d'acord semblarà que hi estic d'acord. Primer, torna amb això d'adjudicacions per la meitat. Home, és clar que si jo vull treure uns trams d'obra puc dividir i fer una obra d'un 30 per cent i una del 70 per cent; però a mi això no em sembla racional, em sembla fer dos paquets més o menys iguals. A això vostè li dona una ombra d'aquesta sospita que plana per

aquesta sala. Doncs, no, senyor, això és la pura racionalitat, eh? I, per tant, primer punt en què no estic d'acord.

El Sr. Terrades i Santacreu

Deu ser el seu criteri...

El Sr. Pere Macias i Arau

Segon...

El Sr. Terrades i Santacreu

...que no li discutiré.

El Sr. Pere Macias i Arau

Bé, miri, però, com que el meu criteri és molt racional, doncs, tinc les de guanyar, què vol que li digui? Bé, segona qüestió...

El Sr. Terrades i Santacreu

Això és el que pensa vostè.

El Sr. Pere Macias i Arau

Segona qüestió... Bé, no, vostè defensi que, per repartir deu coses, doncs, és millor que un se'n quedi vuit i l'altre dues, i ho vagi a defensar per aquests mons de Déu i digui'n vostè racional...

El Sr. Terrades i Santacreu

No, jo defenso...

El Sr. Pere Macias i Arau

...i ens farem un fart de riure tots, llavors.

El Sr. Terrades i Santacreu

Jo defenso que guanyi la millor proposta sempre, eh?

El Sr. Pere Macias i Arau

No, jo també –jo també–, però dividit per dos. És que el conseller Nadal també va fer el mateix, també va dividir per coses semblants i també ho va fer racionalment.

Bé, segona cosa que vostè diu, el tema de l'adjudicació i del cost. Miri, la línia 9 del metro és una línia –com això sí que s'ha..., i això també està escrit aquests dies– revolucionària, no?, des de molts punts de vista. I teníem una opció que es podia fer. Vostès saben que això té un únic túnel. Normalment les línies de metro no es fan amb un únic túnel, es fan amb dos túnels, eh? I, llavors, què passa? Dos túnels petits o un de més gros? I això és força equivalent en cost. Però, si tu fas dos túnels petits, quan arribes a una estació has de fer una gran caverna. Això, si l'estació toca a terra, què passa? Passa que llavors ho pots fer des de dalt; fas un forat, ho buides, fas pantalles i ho fas a cel obert, eh? Aquest és un procediment. Però, si fas estacions a vuitanta metres, no pots fer-ho, això; has de treballar amb caverna. L'experiència de Madrid..., ens van dir que això és el que els havia costat més, tenint en compte que el subsòl de Madrid és més senzill de diagnosticar que el d'aquí.

Bé, per tant, nosaltres varem fer tota una aposta tecnològica i de desenvolupament. A nosaltres ens agrada això d'innovar i desenvolupar, què vol que li digui? I no me'n penedirà pas perquè vostè faci una mica d'un comentari així, no? I en base a això nosaltres vam estimar..., els tècnics van estimar; jo el preu no el vaig posar. Els tècnics van estimar que aquest procés constructiu ens estalviaria força diners, eh? Això és el que va passar.

Com es pot imaginar, jo ara pararé aquí perquè jo ara podria deixar de ser pietós i una mica dir per què això ha costat tant. Però això ja no ho faré perquè ja no em toca. Si vol, una altra comissió d'aquestes la muntarem i parlarem...

El Sr. Terrades i Santacreu

Sí, sí, en podríem parlar...

El Sr. Pere Macias i Arau

...de què ha passat amb la línia 9 del metro després, no?

El Sr. Terrades i Santacreu

Un parell o tres de preguntes més, senyor president. Clar, parlant de bones predisposicions, per adjudicar –ja sé que aquest és un tema que vostè no el va gestionar com a conseller, eh?, però, bé, li demanaré la seva opinió com a expert– la Ciutat de la Justícia. Clar, és que aquí encara vam anar més ràpids –aquí encara vam anar més ràpids. Sap quan es va produir l'obertura pública d'ofertes tècniques i econòmiques? L'11 de juliol del 2003. I sap quan es va fer la proposta d'adjudicació? El 15 de juliol del 2003. Quatre dies. Escolti, un rècord, eh?, en l'anàlisi de les propostes tècniques i econòmiques de la concessió que havia de portar la construcció de la Ciutat de la Justícia. No li sembla molt ràpid aquest procés?

El Sr. Pere Macias i Arau

Miri, en el camp de..., la Ciutat de la Justícia era una adjudicació totalment distinta; no era un contracte d'obra pública, sinó que era una concessió, eh? I, per tant, és absolutament diferent. En el cas d'una concessió, com vostè sap, qui assumeix els riscos de tot ordre, diguem-ne, de construir allò, posant-hi el ferro que fa falta perquè s'aguantin els edificis, de fer els metres quadrats suficients perquè hi hagin sales de vistes, etcètera, de mantenir allò durant... –no sé de quants anys era, jo, això, aquesta concessió; vint-i-cinc anys o trenta anys, que és el que solen ser–, doncs, té unes consideracions absolutament distintes.

És més, el procés de la Ciutat de la Justícia, que jo vaig..., vostè diu que això es va iniciar el 2003; jo vaig participar en una amplíssima comissió que es va constituir al Palau de la Generalitat i on hi havia molta gent, no? Hi havia gent de l'Ajuntament de Barcelona i l'Hospitalet, hi havia gent de les administracions de justícia en la seva vessant, hi havia també, doncs, la gent de Justícia, del departament de la Generalitat, hi havien arquitectes d'un gran prestigi. I es va fer un procés llarguíssim, que si jo vaig plegar de conseller a finals

de 2001 i això es fa el 2003, doncs, va culminar amb aquesta última fase que vostè diu. Però això és tan sols l'última fase, perquè el procés que hi va haver de debat, de resolució, d'acotament, d'afinament va ser tan gran i, a més a més, diguem-ne, amb participació de tantes administracions, que ara, home, la sensació..., diu: «No, aquest determinat tràmit va durar quatre dies.» Doncs, home, miri, com a mínim del 2001, i potser era abans –i això segurament ho trobarem en papers– fins al 2003; a mi em fa l'efecte que no es pot parlar d'un procés...

El Sr. Terrades i Santacreu

Senyor Macias, puc estar d'acord que per a un procés d'aquestes característiques hi hagi una comissió...

El president

Senyor Terrades, hauria d'anar acabant, eh?

El Sr. Terrades i Santacreu

...interdepartamental que hi treballi, però al final GISA obre el procés de licitació el 7 d'abril del 2003, amb un concurs restringit, en el qual convida tres UTE, i després el procés es desencadena tal com li he dit jo. A nosaltres ens sembla com a mínim un pèl ràpid, eh? Allò que..., això és així perquè les dates són les que són, eh?, per molt que prèviament hi hagi hagut, allò..., una definició de quin era el projecte que...

El Sr. Pere Macias i Arau

Vostè ha dit una paraula clau: «concurs restringit». Un concurs restringit vol dir que ja és una segona fase, que ja s'han escollit unes determinades empreses en virtut d'un procediment que té unes fases, etcètera. Escolti'm, és que les coses..., eh?, és a dir, les coses tenen totes unes seqüències. Llavors, diu: «No, entre aquí i aquí hi van estar tres.» Sí, perdoni'm, però tot plegat va durar molt. Per tant, jo crec que aquest és un altre d'aquests concursos que es va fer amb tot el rigor del món i que, a més a més, doncs, home, la Ciutat de la Justícia, malgrat la retallada que després se li va fer i que ara crec que la gent de la justícia es queixen, és una gran Ciutat de la Justícia. Però també en parlarem un altre dia, d'això, si volen, no?

El Sr. Terrades i Santacreu

Podríem seguir parlant de la línia 9 i de la Ciutat de la Justícia; el president m'indica que no tinc temps. Li faré una última pregunta. Quan vostè va deixar les responsabilitats executives en el Govern de la Generalitat de Catalunya, vostè ha assessorat o ha fet alguna feina per a Ferrovial o alguna de les seves empreses filials?

El Sr. Pere Macias i Arau

No –no, no. Jo fa molt de temps que l'única activitat privada meva, més enllà de les meves funcions polítiques, ha estat de professor de la universitat en excedència i, a més a més, amb totes les compatibilitats atorgades per aquesta cambra, pel Senat i pel Congrés. I president d'una fundació, que en aquests moments encara faig però que està autoritzat i que no té, diguem-ne, cap

prestació de serveis en una empresa determinada. Per tant, el que vostè em demana rotundament no.

El Sr. Terrades i Santacreu

Era per confirmar el valor de la paraula, si vostè havia tingut alguna relació amb Ferrovial després que deixés de ser conseller.

El Sr. Pere Macias i Arau

Alguna relació contractual? No he tingut cap mena de relació contractual.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Ara és el torn del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i, en el seu nom, la senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Gràcies, senyor Macias, per estar aquí amb nosaltres, i també li agraïm l'explicació que ens ha fet prèvia, però ha d'entendre que, del nostre grup, la nostra voluntat no és ni valorar l'obra de Govern quan vostè va ser conseller i molt menys valorar la bondat de les obres que es van licitar i executar en aquells moments. Per tant, la voluntat d'aquesta comissió és fer ús dels mecanismes que sortosament ens permet la nostra democràcia, i així ho estem fent; i la nostra voluntat és arribar al fons de les irregularitats del Palau, irregularitats que, miri, doncs, el que succeeix és que hi ha documentació, molta documentació, facilitada bé pel sumari del cas, bé pel Palau, bé per..., a partir de compareixences, a partir de declaracions... Doncs, miri, hi ha molta documentació que podria tenir o donar indicis de vinculacions clares entre adjudicació d'obra, pagament de comissions, adjudicació d'obra a Ferrovial, pagament de comissions a través del Palau i que el Palau pagués i traspasés aquestes comissions a la Fundació Ramon Trias Fargas i a empreses que majoritàriament i habitualment són, doncs, proveïdors de Convergència i Unió.

Miri, tenim molta documentació, hem estat treballant, analitzant, valorant, i hi ha coses molt curioses, tan curioses com que d'aquesta documentació..., i estic parlant de coses que són documentació no qualsevol cosa, estem parlant de xecs, estem parlant de transferències bancàries, estem parlant de convenis, estem parlant de documents que tenen una validesa jurídica important; també estem parlant d'anotacions, estem parlant de documents sortits d'ordinadors que ahir mateix es van qualificar de verídics –en aquesta comissió ja fa dies que estem sentint que estem escrivint una novel·la negra amb aquests documents–, ahir, justament, ens van ratificar que són correctes, que són verídics. I documentació i agendes que fins i tot –i ja m'ho permetrà, senyor Macias– vincularien moltes persones del seu partit, persones com Carles Torrent, com Daniel Osàcar, i com altres que han sortit en aquestes agendes. Em sembla que el curiós i el que ahir ens van confirmar és que un cop es reunia el senyor Millet o el senyor Montull amb aquestes persones després sortien documents, documents no

de notes musicals, sinó documents justament que parlen de Ferrovial, d'adjudicacions d'obres, coses curioses.

I, miri, jo el primer que voldria dir-li a vostè és una cosa molt curiosa, i comentar-li a veure què és el que en pensa. Miri, hi ha una carta datada del 20 d'abril del 1999, que escriu en Fèlix Millet a l'amic Carles. Diu: «Et faig arribar una altra proposta que està pendent d'adjudicació, o t'agrairé que facis tot el que puguis, ja que com tu saps en aquests moments estem en deute. Espero notícies. Gràcies.» El curiós no és la carta; sap què és el curiós, senyor Macias?, que si ens n'anem a les propietats de la carta –vostè sap que en informàtica això no es pot manipular– allí on fica empresa surt Generalitat de Catalunya. És a dir, la plantilla i el document amb què es van fer aquesta carta eren propietat de la Generalitat de Catalunya. Això, com vostè podrà entendre, per nosaltres d'entrada és una curiositat que és una mica estranya.

Una altra cosa que ahir també ens va sorprendre, i en un quadre del 2008, un quadre, evidentment, que a vostè no el vincularia per a res, perquè estem parlant del 2008..., però la curiositat que li vull ficar damunt de la taula és que és un quadre en què es reparteixen els patrocinis de Ferrovial entre pagaments de factures entre elles de la Fundació Trias Fargas, altres factures d'empreses que quadren a l'euro, al cèntim d'euro amb New Letter, Letter Graphic i Hispart, empreses majoritàriament proveïdores de Convergència i Unió, i pagaments a Daniel. Ahir ens van dir les secretàries que l'únic Daniel que coneixen i que es reunia, i que trucava amb assiduitat, era el senyor Daniel Osàcar. Per tant, convindrà amb nosaltres que això és estrany i si més no que al Palau es trobin aquests documents. I una altra cosa: la curiositat d'aquest document del 2008, el repartiment dels patrocinis de Ferrovial el feia el senyor Montull, perquè així ens ho va dir la secretària, i després es comunicaven a Ferrovial quins eren els seus patrocinis. Per tant, si més no per nosaltres és estrany.

Miri, i avui amb vostè vull parlar també d'un altre document estrany; el president el té damunt, i, si us plau, si em fa el favor m'agradaria comentar-lo amb vostè, perquè és un document que ahir la secretària ens va reconèixer que el va escriure després que el senyor Montull li donés les instruccions precises. Jo, miri, hi ha obra adjudicada, és un document que es titula Ferrovial, hi ha obra adjudicada, darrere li he ficat, doncs, algun DOGC on realment està claríssim que és una obra real, adjudicada; al costat un 2,5 per cent. Altres documents que hem vist que s'han reconegut reals fets al Palau parlen de 2,5 per cent distribuïts al senyor Carles Torrent. Però el més curiós d'aquest document i el que m'agradaria parlar i que em comentés vostè, senyor Macias, és que 42.490.000 pessetes fica «liquidació Generalitat».

I una altra curiositat –una altra curiositat–, i després si em permet em dóna la seva opinió: quan l'any 2001 parla de nou conveni de 85 milions de pessetes, 75 milions per obra i 10 milions per membre d'honor, i això és un compromís del senyor Pedro Buenaventura, de Ferrovial, resulta que si ens n'anem als pagaments que Ferrovial va fer al Palau veurem que hi ha tres pagaments de 15 milions,

els únics en tota la història dels pagaments de Ferrovial al Palau, de 90.152, l'any 2001, l'any 2002 i l'any 2003, tal com diu el document. I ja el més sorprenent de tot és que fica «obra pendent d'adjudicació, 1.900.000 pessetes», que, efectivament, es va adjudicar, i li puc dir l'obra que es va fer, es va adjudicar publicitat el 2001 i adjudicada el 2002; i els 75 milions, efectivament –efectivament– Ferrovial els va fer en dos pagaments a..., i això ho tenim documentat, per tant, això no són històries, això ho tenim documentat, dos pagaments al Palau.

Jo, senyor Macias, el que volia era ficar damunt de la taula aquestes, doncs, estranyeses, i podrà convenir amb nosaltres, si més no, que vinculen obra adjudicada amb pagaments; i, si més no, convindrà amb nosaltres que això no és propi d'una documentació del Palau de la Música.

Després, president, voldré acabar dient una cosa quan em digui el senyor Macias quin és el seu parer d'això. Gràcies.

El Sr. Pere Macias i Arau

A veure, primera cosa, en papers, que jo no sé, diu «un anunci del DOGC»... Un anunci del DOGC és un anunci del DOGC; un anunci del DOGC..., jo crec que DOGC vol dir «diari oficial de la Generalitat de Catalunya». I, per tant, doncs, no crec que aquest tema tingui cap rellevància.

Miri, vostè fa una...

La Sra. Cabasés Piqué

Perdoni, senyor Macias, això del DOGC és una cosa que he extret jo del DOGC per poder comprovar...

El Sr. Pere Macias i Arau

Si ja ho sé que vostè i el senyor Pere Bosch i altra gent estan fent coses a les tardes...

La Sra. Cabasés Piqué

Treballant, sí.

El Sr. Pere Macias i Arau

...xafogoses d'estiu, ja sé que estan fent coses, bé, però... No, no, sí, home, ho estan fent i escolti'm, però, clar, comprendrà que aquí arriben dos papers, vostès fan el numeret de donar dos papers, i ara m'acaben de reconèixer que un l'han fet vostès, i l'altre?

La Sra. Cabasés Piqué

Li he explicat que ahir la secretària...

El Sr. Pere Macias i Arau

Ahir va aparèixer...

La Sra. Cabasés Piqué

No, no, la secretària ens va ratificar que li va manar el senyor Montull, perquè això surt de l'ordinador de la...

El Sr. Pere Macias i Arau

Escolti'm, el que va dir la secretària...

La Sra. Cabasés Piqué

Perdoni, és així.

El Sr. Pere Macias i Arau

...està escrit aquí, el que va dir el senyor Pedro Buena-ventura també està escrit aquí, i de tot això que vostè diu no els va dir res. Que Ferrovial pels motius que fossin –que ells van explicar, i jo no he de parlar de Ferrovial ni molt menys– varen, durant uns anys, i suposo que encara ara, ser *sponsors*, i *sponsors* principals, segons tinc entès, del Palau de la Música..., doncs, Ferrovial els van donar la justificació. A partir d'aquí tots aquests creuaments que fan, escolti'm, jo, francament, aquí no puc estar amb tot això que vostès em diuen, inventives, conjuntures, relats interessats...

Escolti'm, tot això –tot això– jo li puc assegurar que, primer..., perquè vostè ha començat una cosa, «vinculacions d'adjudicacions d'obres». Jo li puc assegurar que l'adjudicació d'obra pública es feia amb gran rigor. Segona cosa que els puc dir, i no li ho dic jo, sinó que ho he dit abans en boca d'un dictamen, d'un informe d'avaluació de la gestió: aquí si alguna empresa els nostres criteris polítics podria haver perjudicat era aquesta empresa. Tercera qüestió, vostè diu: «No, el 2002, no sé què es va acabar adjudicant...» Tots sabem què es va adjudicar a aquesta empresa el 2002, el 2003 i sobretot a partir del 2004 i el 2005 i el 2006 i el 2007; és a dir, el Govern del tripartit i entesa li ha adjudicat molta més obra a Ferrovial que la que li vam adjudicar nosaltres.

És que nosaltres som culpables per adjudicar a Ferrovial, a una empresa que té una quota deu de tota la comunitat d'Espanya adjudicada a un? És que nosaltres hem de ser culpables per això? És que ho han de confondre tot? Doncs, no, miri, no li ho accepto. I, llavors, tots aquests jocs de paperets que puguen, que surten, que apareixen, com pot imaginar jo no els qualificaré, jo no els dono credibilitat, perquè ara mateix s'acaba de demostrar, diu: «No, aquest l'hem fet nosaltres.» Bé, l'han fet vostès.

La Sra. Cabasés Piqué

Credibilitat...

El president

Hauria d'anar acabant, eh?, senyora Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Sí, només dos coses, president. Credibilitat total, perquè ahir hi ha una declaració, i, a més a més, ens van dir qui és l'autor d'aquest document. Miri, vostè treu aquell informe, jo li trec l'informe de sindicatura del 2006; jo crec que valdria la pena que se'l mirés, sobretot pel que fa a l'adjudicació d'obra 2001-2002, en què, efectivament, hi ha algunes coses que diu aquest informe. I, miri, jo no voldria comentar-lo pas, aquest informe, perquè no tinc més temps, però sí que voldria acabar dient una

cosa. Miri, sap què estem veient en aquesta comissió? El món al revés. I sap per què dic el món al revés? (*Rialles.*)

El president

Els prego que guardin silenci, si us plau.

La Sra. Cabasés Piqué

Miri, el món al revés. Resulta que, al Palau, on s'hauria de trobar partitures, s'hi troben documents d'adjudicacions d'obres, i mentrestant el cant coral i els cors es fan als casals de Convergència i Unió amb els convenis de la Fundació Ramon Trias Fargas, tal com ens va dir i ens va explicar aquí el senyor Vives l'altre dia en la seva compareixença.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Cabasés. Ara és el torn del Grup Popular de Catalunya... (*El senyor Pere Macias i Arau demana la paraula.*) Té la paraula el senyor Macias.

El Sr. Pere Macias i Arau

Dues coses. Home, això del món al revés m'ho posa senzill, no?, que el Govern investigui l'oposició és el món al revés, i no ho dic jo. Bé... I també ho podria dir per altres coses, no? És a dir, una cosa que també jo crec que és del món al revés és que allò que tothom ha de demostrar que és innocent, doncs, potser també és diferent. Em sembla que no és d'un estat de dret, no?, com a mínim és d'un estat que jo considero que no és de dret. Ara, vostè fa referència a una cosa que sí que jo tinc interès de parlar-ne, i tant: «Informe de fiscalització de la Gestió d'Infraestructures, GISA». I com tots els informes de fiscalització... Jo tinc aquí els del 2000, 2001-2002, que anaven junts, 2003, i també els de l'època seva, eh? Si vol en parlem –si vol en parlem.

Miri, per exemple, parlem-ne, vingui, és a dir, vostè sap que: procediment en concurs obert, 2001, Govern de Convergència i Unió, el 90 per cent, transparència; 2004, qui governava? –qui governava?– tripartit, 68 per cent. S'ha acabat la transparència, món al revés. Procediment negociat, una sola oferta, és a dir, donat a dit –donat a dit–: 2001, 2,2 per cent; 2004, 26,6 per cent. Home, llavors, comprendrà que lliçons no, jo no accepto lliçons d'aquesta manera. I això ho diu aquest informe.

La Sra. Cabasés Piqué

Senyor Macias, crec que està manipulant aquest informe... (*Forta remor de veus.*)

El Sr. Pere Macias i Arau

El llegiré...

El president

Escoltin...

El Sr. Pere Macias i Arau

Puc llegir-ho?

El president

Escoltin, que això no és un espectacle, els aviso seriosament, eh? Si han vingut aquí a intimidar els intervingents...

El Sr. Turull i Negre

Senyor president...

El president

Perdoni, no, no, no, senyor Turull, no té paraula –no té la paraula.

El Sr. Turull i Negre

Demano una qüestió d'ordre, senyor president, que hi tinc tot el dret.

El president

Digui.

El Sr. Turull i Negre

S'està dirigint a diputats d'aquesta cambra, una mica de respecte per diputats d'aquesta cambra. I aquí a intimidar..., l'únic precedent que ha vingut a intimidar és quan han vingut a declarar servidors públics d'aquest Parlament amb la seva «jefa» asseguda aquí al costat; és l'únic moment en què s'ha intimidat en aquesta cambra.

El president

Senyor Turull, la interpretació de la intimidació es pot fer claríssimament quan un diputat d'aquesta comissió és escridassat pels convidats d'aquesta sala, siguin diputats o no siguin diputats.

Per tant, jo el que els prego és que guardin silenci, que guardin compostura, perquè aquí els diputats estan fent la seva feina, i evidentment no acceptaré que això es converteixi en un debat on hi hagi crits, on hi hagi ofenses i on hi hagi insults.

Per tant, els prego que es comportin –els prego que es comportin–, perquè els diputats estan fent la seva feina.

Senyor Macias...

El Sr. Pere Macias i Arau

No, és que m'han dit que manipulava, i com que això és molt greu jo demanaria, primer de tot, disculpes, que es disculpés en la meua persona, perquè, si no, li llegiré exactament, i serà pesadet, la plana 456 del butlletí oficial del Parlament de Catalunya en la qual s'explica, referent a l'informe de GISA del 2004, el que diu, no? «Els disset expedients restants s'han adjudicat mitjançant procediment negociat, sense publicitat, i en onze d'aquests només s'ha sol·licitat una oferta.» Diu: «En un expedient, per tractar-se de modificacions d'obra subjecta a..., s'hauria d'haver demanat l'informe preceptiu i no s'ha fet. En quatre expedients corresponents a

obres complementàries en obra principal, dels quals dos estan subjectes a l'article 2.1 per tractar-se de contractes d'obres complementaris en obra principal subjecte a l'article 2, s'addueix l'article 141.2. Els tres expedients no compleixen el requisit que la suma de tots els complementaris no superi el 20 per cent de l'obra principal.» I va seguint.

Per últim, en un expedient d'obra s'addueix «imperiosa urgència», i el mateix interventor els diu que «no queda justificada, ja que la lentitud posterior a la tramitació de l'expedient posa de manifest que s'hauria d'haver utilitzat un procediment amb publicitat» com en els terminis d'urgència.

Per tant, jo crec que no he manipulat absolutament cap dada, i tots els senyors diputats i tot el públic en general pot acudir al butlletí oficial del Parlament de Catalunya i veure aquests informes de fiscalització.

El president

Ara és el torn, doncs, del Grup Parlamentari..., del Grup Popular de Catalunya, i, en el seu nom, té la paraula el seu portaveu, el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable senyor Macias, també gràcies per la seva compareixença en aquesta comissió d'investigació. Permeti'm que comenci dient-li que, tot i que ens ha agradat que hagi començat fent referència a la bonança del Govern de la Generalitat durant els anys 96-2001, i a la bonança del pacte del Majestic, que va ser positiu per a Catalunya i també positiu per a Espanya..., però que l'objectiu d'aquesta comissió, i ja particularment l'objectiu del nostre grup parlamentari en aquesta comissió no és entrar a valorar, tot i que com entendrà, doncs, no és una qüestió que ni molt menys ens faci, ens hagi de fer cap mena de fàstic, però no és qüestió d'entrar a valorar l'obra d'un determinat govern o no, que, hi insisteixo, segurament compartim moltes coses, segurament discrepem en alguna altra.

Però nosaltres tenim una determinada visió d'aquesta comissió d'investigació, i a mi em dona la impressió que cada grup parlamentari té una certa visió diferent de quin ha de ser l'objectiu, i segurament per a algun grup parlamentari aquesta visió és molt més esbiaixada, en el sentit que es pretén investigar només unes determinades circumstàncies de les que han succeït en el Palau de la Música. Però nosaltres creiem que és molt més global, i entenem que aquesta comissió d'investigació s'ha d'aprofitar per, certament, investigar si certament algun partit polític, i concretament Convergència Democràtica de Catalunya, s'ha beneficiat d'algunes circumstàncies amb relació al Palau de la Música. Però creiem que allò que pretén i que espera la ciutadania d'aquesta comissió d'investigació, encara que no sigui l'objecte d'aquesta, segons sembla, és més ampli que tot això. Nosaltres també pretenem determinar si hi ha hagut el control públic necessari i suficient sobre els diners aportats per les entitats públiques al consorci i sobre si hi ha hagut també el control públic suficient sobre la gestió de la Fundació del Palau de la Música.

També és un objectiu del nostre grup parlamentari determinar si el procés de requalificació del que havia de ser l'hotel del Palau s'ha dut a terme amb la transparència necessària, cosa que crec que s'ha demostrat ja a la comissió d'investigació que no ha estat així, si s'han comès errors i qui són els responsables polítics d'aquests errors que s'hagin pogut cometre.

Ara bé, vostè està aquí..., evidentment, no estarà aquí ni pel control dels diners ni del consorci ni de la fundació, ni pel tema de la requalificació de l'hotel, sinó que està aquí, doncs, precisament, perquè vostè va tenir responsabilitats com a conseller de Política Territorial i Obres Públiques en un determinat període de temps que coincideix amb el temps en què al Palau es comencen a rebre diners que són fruit d'unes determinades comissions que es cobren a una empresa, concretament a Ferrovial, no?

I nosaltres no pretenem parlar ni de curiositats ni de casualitats sinó de fets que creiem que han estat i que per nosaltres són uns fets demostrats. A vostè li ensenyaven un full en què hi havien una sèrie d'obres adjudicades a finals de l'any 2000 i a inicis de l'any 2001, sobre les quals es calcula un percentatge de comissió del 2,5 per cent. I aquests papers ahir ens van dir que eren verídics, en el sentit que, efectivament, doncs, les secretàries havien mecanografiat aquella documentació que se'ls havia donat. Sap què passa? Que darrere d'aquests papers hi han altres constatacions, com són els diners, i els diners no és una cosa que pugui mecanografiar la secretària, és una cosa palpable, és una cosa tangible, és una cosa real, no? I, efectivament, quan mirem les donacions de Ferrovial al Palau de la Música es constata com, precisament, l'any 2001, que és quan es fa aquest document, que alguns poden anomenar «curiosos» o «casuals», és quan hi ha un increment substancial de les aportacions de Ferrovial al Palau de la Música.

Per tant, per nosaltres –per nosaltres–, els papers tenen la seva importància, tinguin colors o no tinguin colors, i més els papers, ni que siguin blancs, si després es transformen en paper de color, tenen la seva importància. Per tant, nosaltres podem constatar que, efectivament, Ferrovial ha pagat comissions al Palau de la Música, uns anys en la quantia del 2,5 per cent –el 2001 concretament–, i, a partir del 2002, en la quantitat del 4 per cent. Això és un fet, per nosaltres, constatable.

Un altre fet constatable és que aquests diners s'han utilitzat per fer convenis amb la fundació Ramon Trias Fargas. Perquè, a més a més, hi ha la correspondència perfecta entre els cobraments dels diners de Ferrovial i els pagaments de diners a la Fundació Ramon Trias Fargas; i, a més a més, també hem pogut constatar que la Fundació Ramon Trias Fargas no va complir els objectius que s'havien assenyalat en els convenis que es van signar amb la Fundació del Palau de la Música.

També hem pogut constatar que s'han pagat factures a empreses que no havien treballat per al Palau. Jo me'n cuidaré molt de dir si realment el que s'estava pagant amb aquelles factures eren serveis prestats a Convergència Democràtica o no, perquè no ho hem pogut demostrar. Les persones que ens ho podien haver aclarit

van callar. Per tant, podem pensar el que vulguem pensar, però el cert és que no..., segurament –segur– no ho podem demostrar. Però, hi insisteixo, les persones que ho podien aclarir, en comptes de posar llum, van voler callar, no?

I, finalment, també, part d'aquests diners van servir perquè, doncs, el senyor Millet i el senyor Montull fessin de les seves i s'enriquessin d'una forma suposem que no gaire..., segur que no gaire lícita.

Nosaltres li preguntàvem sense èxit, també, al senyor Millet la setmana passada en aquesta mateixa sala si era ell que s'havia aprofitat de la política o hi havien hagut polítics que s'havien aprofitat d'ell. No ens contestava, tot i que va fer –va fer– algun gest que pot ser interpretat, però que també ens cuidarem molt de no fer interpretacions d'aquestes característiques.

Senyor Macias, el que ens interessa saber de vostè és si mai el senyor Millet..., o fins i tot, permeti'm, el senyor Torrent, perquè realment amb qui es relacionava el senyor Millet era amb el senyor Carles Torrent, i fins i tot a qui li demanava que se li adjudiquessin obres a Agroman –i d'això també n'hi ha la constatació epistolar– era al senyor Carles Torrent, si mai li van suggerir a vostè o a alguna persona del seu departament que es donessin o que es fessin adjudicacions a Ferrovial.

El Sr. Pere Macias i Arau

Bé, primer, li contesto molt concretament: mai. De cap de les maneres, si algú hagués fet aquest suggeriment no s'hauria tingut en compte. Per tant, com que vostè fa una pregunta molt concreta, li contesto de manera molt clara, eh? Però deixi'm... Vostè ha fet una intervenció en la qual hi han molts elements que vostè, també, tot i que potser ho fa un punt més finament..., però vostè també entra en el camp de les interpretacions i conjuntures, fins i tot gestuals, eh?, perquè fins ara aquí s'havien interpretat coses de paraules, no?, paraules..., «curiosos», «contents», etcètera. Però vostè ara ja interpreta els gestos del senyor Millet. Vostè deu ser *milletòleg*, no? Bé, és clar, llavors... Home, comprendrà que jo... Jo..., m'ha fet una pregunta, l'he contestat amb tota contundència, però més enllà d'aquesta contundència, home, si ja estem interpretant els gestos, això ja..., no, no... Li he contestat perfectament i..., he fet això.

Després, vostè mateix fa una sèrie de conjectures i diu: «No, no, però és que això ho diem, però, és clar, és que no es pot comprovar.» Bé, vostè ho ha dit, no ho he dit jo, no? I, després, vostè mateix diu: «Pensar és lliure.» Sí, senyor, pensar és lliure, eh? –pensar és lliure. Pensi vostè el que vulgui, però jo crec que en un estat de dret tothom pot pensar el que sigui, però culpabilitzar la gent, imputar coses a la gent..., és lleig. Miri, jo, com pot imaginar, al senyor Carles Torrent li tinc una estima, no? El senyor Carles Torrent és mort, com tothom sap. I, home, a mi em fa mal de cor quan es malparla d'ell, no? I, per tant, doncs, pensar és lliure, però a mi em sap molt de greu que algú pensi malament d'una persona que era una gran persona.

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor Macias, jo li recomanaria i li demanaria que es llegís la intervenció que jo li he fet, perquè a mi em dóna la impressió... Miri, primera, em diu que m'ha respost a la pregunta. No és cert. Jo li he preguntat si alguna vegada a vostè o a algú del departament algú li havia suggerit que s'adjudiquessin obres a Ferrovial; el senyor Millet, el senyor Torrent o altres, a vostè o a altres persones del seu departament. No, no..., i vostè m'ha respost: «Si s'hagués fet no s'hauria tingut en compte.» No, escolti'm, jo no li deixo en condicional, jo no li estic preguntant si ho han tingut en compte o no, jo li estic preguntant...

El Sr. Pere Macias i Arau

Això deu ser...

El Sr. Rodríguez i Serra

...si algú li ha fet... Permeti'm.

El Sr. Pere Macias i Arau

Això deu ser un tàctica...

El Sr. Rodríguez i Serra

No, no és cap tàctica, senyor Macias.

El Sr. Pere Macias i Arau

...parlamentària. Repetir la pregunta dues vegades perquè surti dues vegades.

El Sr. Rodríguez i Serra

No és cap tàctica, ni tan sols..., ni tan sols...

El Sr. Pere Macias i Arau

Jo li he contestat primer...

El Sr. Rodríguez i Serra

...jo he interpretat els gestos del senyor Millet, i li he dit –li he dit– que algú fins i tot ho ha fet, i li he dit: algú fins i tot ho ha fet en algun mitjà de comunicació. Nosaltres no ho hem fet. I jo li he dit «algú podria interpretar»; nosaltres no ho hem interpretat. I crec que hem estat extraordinàriament pulcres, he estat extraordinàriament pulcre en la meua intervenció, parlant-li de fets que nosaltres creiem que hem constatat. I aquells que no hem constatat ni tan sols els hem citat, ha sigut vostè que els ha citat.

El Sr. Pere Macias i Arau

Bé, l'acta –l'acta–..., vostè..., les fan molt bé en aquesta casa, les actes; després vostè ho llegeix, però jo tinc anotat aquí: «No ho hem..., això no ho hem pogut comprovar.» Vostè ha dit l'expressió: «Pensar és lliure.»

El Sr. Rodríguez i Serra

I, per tant, no ho dic.

El Sr. Pere Macias i Arau

Vostè ha parlat d'això, que algú interpretava... En tot cas, el *milletòleg*...

El Sr. Rodríguez i Serra

Però nosaltres no ho hem dit.

El Sr. Pere Macias i Arau

...si no és aquest seu amic que diu aquestes coses, no? Però hem de saber qui és el *milletòleg*. Bé, i, en tot cas, vostè aplica una tàctica reiterativa, torna a fer la pregunta, exactament la mateixa pregunta. Jo no tinc cap inconvenient a tornar-li a respondre: mai ningú va fer això. Primera, eh?, primera resposta, «mai», que traduït al castellà és «nunca». I, segon, tothom sap perfectament que si algú ho hagués fet, no hauria set tingut en compte. Perquè ens coneixem tots en aquest país, sap?

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor Macias, aleshores creu que és possible que el senyor Millet li cobrés a Ferroviaria una comissió per obres adjudicades fruit de les gestions que ell hagués pogut fer, encara que aquestes no haguessin tingut èxit?

El Sr. Pere Macias i Arau

Jo el que no sóc és *milletòleg*, jo. I, per tant, jo, el que el senyor Millet hagi fet o hagi deixat de fer... Li diré una cosa: jo confio que la justícia d'aquest país, doncs, aclarirà les coses, i després, jo, quan la justícia ho hagi aclarit, diré: «Doncs, miri, en virtut del que la justícia, en qui jo tinc tota la confiança, aclareix un determinat comportament...», doncs, jo, llavors, opinaré. Però jo ara dir si el senyor Millet feia això o allò altre..., home, no ho sé, jo no em veuria capaç de dir-ho, no?

Jo, l'únic que li puc assegurar molt, molt, molt, molt, de manera molt contundent és, i tornant a la seva pregunta, eh? –perquè pot estar content, li ho torno a dir per tercera vegada–: mai de la vida. I si a algú se li hagués acudit hauria hagut de sortir amb la cua entre cames –amb la cua entre cames– del departament.

El Sr. Rodríguez i Serra

Miri, nosaltres el que pretenem és determinar per què, doncs, apareixen els documents amb aquestes comissions, i per què, després, aquestes comissions es converteixen, efectivament, en diners i en aportacions d'una empresa, que és adjudicatària d'obra pública al Palau de la Música. I per això li ho preguntem a vostè, i també li preguntem si és que, com que no hi ha hagut cap influència per part del Govern per tal de donar aquestes adjudicacions, si pot ser que això fos únicament i exclusivament del Palau de la Música.

D'acord, vostè ens diu que no ho pot endevinar, però, miri, ja no li ho pregunto, perquè també em dirà el mateix, que vostè no sap per què. Però, sap què passa?, que ens estranya, i ho deixo aquí, no trec cap conclusió, simplement ens estranya molt que apareguin documents d'adjudicacions fins a l'any 2003. I que fins i tot les que apareixen en l'any 2004 siguin adjudicacions d'obres

els documents de licitació de les quals s'havien deixat preparats per l'anterior govern. Simplement constato que això és estrany, no trec cap conclusió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. Pere Macias i Arau

Jo crec que tornem a estar en paraules d'aquestes de mig significat. «Això és estrany», «això és curiós». Jo, òbviament, no li puc dir res. Jo sí que li puc dir una cosa: és que documents que puguin fer referència a licitacions amb obertures públiques els pot tenir absolutament qualsevol persona, i, per tant, doncs, aquí això no demostra absolutament res, eh?

Jo voldria, de totes maneres, de totes les reflexions que ha fet vostè, agafar-n'hi alguna, no? Vostè ha parlat del fet que en aquesta comissió vostès esperaven, doncs, si Convergència Democràtica se n'havia beneficiat; em sembla que ha quedat clar que no, nosaltres no tenim absolutament res a veure amb això. La Fundació Trias Fargas..., li ho van explicar perfectament el senyor Vives i el senyor Colomines i el senyor Ferrer. I jo sí que comparteixo amb vostè una preocupació, sap? Que és per això del control del diner públic, això sí; i això, doncs, home, jo que també he seguit la comissió no veig que s'hagi fet gaire, i potser val la pena fer-ho. I també em preocupa –perquè alguna cosa entenc d'urbanisme – tot això del procés de requalificació. Però, bé, en tot cas tot s'anirà aclarint.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Ara és el torn del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i, en el seu nom, el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Primer de tot, saludar el senyor Pere Macias, i dir-li –i en tot cas això serà l'única cosa que faig allò molt personalment–: jo lamento que el nostre retrobament sigui en una situació, en unes circumstàncies difícils o complicades per a vostè. En tot cas, que sàpiga que per a mi i per al nostre grup no és gens agradable, ni és gens satisfactori; i, per tant, la situació també ens és molt molesta, com a mínim tant com per a vostè ho hauria de ser.

Vostè ha començat fent un exercici de memòria, del Majestic i d'altres coses; molt bé, qualsevol exercici que fem...

El Sr. Pere Macias i Arau

Del Majestic i d'en Tejedor..

El Sr. Postigo i Garcia

I moltes altres coses, sí, sí.

El Sr. Pere Macias i Arau

No, no, però és que, per entendre'm, el Majestic i en Tejedor.

El Sr. Postigo i Garcia

Molt bé. Doncs, aquest exercici de memòria no ens sembla..., ens sembla oportú, no ens sembla malament. De tota manera, nosaltres hem vingut aquí a parlar d'altres coses. Vostè ha fet una primera intervenció, la que ha volgut mostrar, diguéssim, que durant una determinada època el que es va fer, doncs, ho podríem comparar amb un vestit blanc, immaculat. I ho sento molt, nosaltres el que li estem dient és que aquest vestit blanc i immaculat sembla que té una taca –sembla que té una taca. I per això l'hem fet venir aquí, perquè vostè tingui l'oportunitat de rebatre els arguments, els documents que tenim a sobre la taula i que l'estan assenyalant, no tant a vostè, sinó al seu partit, que, escolti'm, en el vestit blanc i immaculat hi ha una taca, i que si potser es prenen la molèstia de girar-lo, vés a saber, potser a darrere la taca encara és més grossa.

Això és el que li estem dient, i li estem donant l'oportunitat, perquè em sembla que vostès haurien de ser els primers interessats, de desmentir tota la documentació que ha anat sortint i que ha anat tenint..., ocupant pàgines i pàgines en els mitjans de comunicació. I tant de bo m'equivoqui, però encara n'ocuparan més. No és una fixació d'aquests diputats que els volem assenyalar d'una manera infundada. Escolti'm, no som nosaltres, són els documents, són els testimonis, són les compareixences que han vingut aquí i que han posat sobre la taula tot un seguit de coses.

Jo no li faré la pregunta –el senyor Santi Rodríguez em sembla que la hi ha fet–, la pregunta clau de si vostè tenia coneixement d'aquesta possibilitat d'influir en l'adjudicació d'obra pública, etcètera. Vostè l'ha contestada, i de sobres. Segurament, vostè potser una de les primeres coses que ens dirà és que: «Aquests d'Iniciativa, doncs, són uns desconfiats, són uns malpensats, sempre estan allà mateix.» Bé, jo, en tot cas, m'avanço, potser no tenia pensat dir-ho, però ja m'avanço. Si molta de la gent que s'ha vist implicada en tot el tema que envolta el Palau hagués estat malpensada, desconfiada, rigorosa en l'exercici de les seves funcions, potser no ens trobaríem aquí. I, per tant, nosaltres ens veiem en l'obligació de, fins a un cert punt, ser desconfiats, malpensats i intentar ser rigorosos, perquè allò que hauria de ser absolutament transparent ho fos en la realitat.

Vostè ha comentat i ha dit i s'ha posat a la seva boca, diguéssim, el prestigi d'aquesta institució. Jo crec que no hi ha col·laborat gaire, perquè les seves primeres paraules han estat per acusar aquesta comissió i, per tant, el Parlament també d'actuar d'una manera sectària.

Jo li faré una primera pregunta, senyor Macias; m'imagino la resposta, però, en tot cas, la voldria sentir de la seva boca. Vostè la legislatura passada estava en aquest Parlament; què va pensar quan el president Maragall va fer aquella afirmació famosa, aquella acusació famosa del 3 per cent?

El Sr. Pere Macias i Arau

Bé, abans de respondre-li a això, vostè també fa i ja veig que això forma part una mica de la manera d'actuar d'aquesta comissió..., que és que es fa un llarg pream-

bul, donant per fet tota una sèrie de coses, i jo, aquelles que crec que no puc compartir, no vull donar-les per fet. Primer, home, no és còmode venir aquí, com es pot imaginar, perquè no és còmode. Però, d'altra banda, tant en Felip Puig com jo mateix, des del primer dia que es va dir que es feia aquesta comissió, vam dir que no teníem cap inconvenient a venir aquí a parlar de tot el que fes falta. Per tant, òbviament, doncs, jo en aquest moment estaria segurament més còmode preparant el debat de política general, que és pel que a mi els ciutadans em paguen en aquest moment, però estic aquí i, per tant, podria arribar a compartir això.

Home, vostè diu: «És que nosaltres..., vostès tenen una taca o alguna cosa semblant en el seu vestit, o el que sigui.» Doncs, miri, nosaltres jo crec que no en tenim cap, de taca. Per dir-ho d'alguna manera, nosaltres podem haver tingut alguna taqueta, perquè com tota obra humana et pots equivocar –et pots equivocar– en qualsevol decisió, i els assumim, i els hem assumit, els errors. Però voler-te donar aquest significat de taca a una cosa mal feta, a tot això que vostès estan dient, a mi això em fereix, em molesta, i, com es pot imaginar, jo no defensaré que no ens hem equivocat mai en alguna cosa, que el nostre Govern es va equivocar, com crec que tothom i tota obra humana fa, però, en canvi, no en aquest tema. Per tant, jo sí que voldria centrar-li molt això.

Després diu: «Vostès haurien de ser els primers interessats que això acabés.» Ja sabem com s'acabarà; el tripartit, no?, vostès sols, el tripartit varen començar, diguem-ne, posant en qüestió l'honorabilitat del Govern de Convergència i Unió. Va fer-ho, va fer-ho de manera molt òbvia, i jo crec que vostès acabaran també de la mateixa manera. Per tant, aquest és un discurs, estem en un país lliure, vostès són responsables de fer-lo, vostès sabran per què el fan, però nosaltres també sabem per què el fan, sap? Nosaltres també ho sabem, per què el fan. Si hi haguessin altres coses i hi haguessin altres circumstàncies, potser no el farien, o estic segur que no el farien.

Per tant, home, aquí no vinguem..., perquè, escolti'm, d'immaculat, doncs, potser els que ho són menys són vostès, que van començar simplement dient..., jo aquí tinc uns papers de les negociacions prèvies amb el seu pacte d'esquerra, i pràcticament tots els punts venien a ser: «Tirarem enrere totes les adjudicacions que s'han fet els últims dos anys; farem auditories d'això, farem auditories d'allò.» Algunes coses molt curioses, que fan gràcia avui dia. (Pausa.) Ja les trobarem... Diu: «Així mateix, el nou Govern garantirà el degut respecte institucional al Parlament.» Això és el primer que deien, totes aquestes coses.

Després, es van dedicar durant dos anys, de tot això que hem vist abans, a investigar, ho van fer, i ho van fer pels procediments, i jo crec que és legítim, pels procediments que van tenir. Llavors, això es va acabar i van dir: «Escolti'm, resulta que aquests senyors ho feien bé, aquests senyors feien les coses raonablement bé, que aquests senyors prenién unes determinades opcions polítiques, que a vegades perjudicaven algú.» Com diu aquí. «Feien això, aquests senyors.»

Doncs, això s'acaba. I ara s'acaba aquest període, vostès senten la necessitat vital de tornar-hi, no? Home, doncs, comprendrà que nosaltres ho hem de posar de manifest. Jo no sé si vostès són, com a Iniciativa, malpensats o no. Jo crec que no, jo crec que simplement vostès estan escenificant una determinada actuació política, amb uns objectius polítics. Punt. I comprendrà que nosaltres, que volem preservar la nostra obra de govern i l'honorabilitat de molta gent, doncs, intentem fer-ho, ni més ni menys, perquè n'estem convençuts i perquè estem molt tranquils amb tot el que s'ha fet. I jo he vingut aquí amb aquesta predisposició.

El Sr. Postigo i Garcia

S'ha descuidat de contestar-me l'única pregunta que li he fet, que és quina opinió li va merèixer l'opinió..., l'afirmació del senyor Maragall amb relació al 3 per cent.

El Sr. Pere Macias i Arau

Dit amb tota la bonhomia, una maragallada.

El Sr. Postigo i Garcia

I quina opinió li mereix tota la documentació que ha anat sortint aquests dies als diaris, i que no parla del 3 per cent, sinó que ja parla del 4 per cent?

El Sr. Pere Macias i Arau

Bé, potser la setmana que ve parlarà del 5 per cent. No ho sé, què vol que li digui, jo? Escolti, miri, jo crec que..., és clar, aquí tots fem cara angelical i tal, i això. Tots sabem perfectament com es fan les coses. Doncs, algú es troba amb algú, troben un paper; llavors, primer, ho passen a un diari, després el filtren, després el posen aquí sobre la taula. És a dir, hi ha tot un exercici de fer tot això.

Quina opinió m'ha merescut tot això? Doncs, miri, que és un muntatge i que aquest muntatge té totes unes escenes, unes escenes dels mitjans de comunicació, unes escenes aquí, i que forma part d'un joc. Això és l'opinió, que em diu que m'ha merescut? Doncs, aquesta. (*El Sr. Ferran i Serafini intervé sense fer ús del micròfon.*) Home, potser si alguns l'haguessin vigilat millor, senyor Ferran, no existiria. (*Fora remor de veus.*)

El president

Si us plau.

El Sr. Postigo i Garcia

No, vejam, a mi em sembla molt bé; té la llibertat de contestar el que vulgui. Jo m'imagino que vostès o vostè ho ha preparat i deu haver dit: «A aquest li diré aquest i a aquest li diré l'altre.» Perquè a mi m'està dient coses que jo en absolut li he preguntat; vostè s'entesta a insistir que nosaltres anem dient i que el tripartit i que... Miri, el tripartit, en el cas concret... (*El Sr. Pere Macias i Arau diu: «El Govern d'entesa...»*) En el cas concret de la seva compareixença, no l'hem demanat plegats, el vam proposar nosaltres; i, per tant, no cal que par-

li del tripartit. No cal, aquest discurs es desmunta en aquest sentit.

Jo li volia preguntar sobre temes més concrets, perquè, ja que vostè diu que és una confabulació, m'agradaria saber la seva opinió –i vaig per acabar– en relació amb el finançament del PI, i el senyor Àngel Colom, que, si no ho tinc mal entès, és militant de Convergència. Hi ha una prova d'un rebut, hi ha una prova d'un conveni que ha estat falsificat, com el senyor mateix Colom va dir, hi ha la compareixença del senyor Colom, hi ha una compareixença de l'exsecretari, el senyor Bergós. M'agradaria saber la seva opinió sobre el tema del finançament de la Fundació Trias Fargas, atès que vostè en va ser membre, des del..., si no ho tinc mal entès, des del 2003 al 2008, dels diferents convenis, que no era coneguda ni la seva signatura, ni l'autorització per part de la fundació, ni per part de l'Orfeó, ni que s'han complert els objectius d'aquests convenis.

M'agradaria saber la seva opinió sobre si troba lògic o no que al Palau de la Música s'hagin trobat carpetes que posin «factures convergents», carpetes que posin «campanya electoral CiU l'Ametlla». No sé si això és un muntatge; en tot cas, sàpiga que no pas nostre. M'agradaria saber com explica que totes aquestes empreses que van facturar per actuacions no fetes al Palau, resulta que són proveïdors principals d'algunes de les campanyes electorals de Convergència –proveïdors principals. Estem parlant de Stereo Rent, de Letter Graphic, de New Letter, d'Hispart, etcètera.

A mi m'agradaria saber si tot això que ha anat transcendent i tota aquesta documentació que ens ha anat arribant..., no que nosaltres diem i deixem de dir; no, no, documentació que hi ha sobre la taula, si tota aquesta documentació el deixa a vostè indiferent.

El Sr. Pere Macias i Arau

Bé, una primera precisió. Quan vostè diu: «No, això no és el tripartit, això som dos de les forces del tripartit...» Home, la tàctica del *poli bueno*, *poli malo* el meu nen, que té onze anys, ja la sap fer.

Segona qüestió. Vostè em formula preguntes amb relació al PI, i jo, que he fet...

El Sr. Postigo i Garcia

El senyor Colom.

El Sr. Pere Macias i Arau

...un exercici, diguem-ne, d'intentar fer les coses bé i, per tant, llegir les compareixences que s'han fet, doncs, jo li puc dir que la meva opinió entorn del PI és la que va expressar aquí, a preguntes seves, el senyor Àngel Colom. Que la meva opinió amb relació a la Trias Fargas està perfectament recollida en el que van expressar aquí els membres que van venir de la Fundació Trias Fargas. Que la..., i, per tant, tot el tema dels convenis i la seva execució, de manera molt especial, a mi m'agradaria que es rellegissin..., suposo que vostès ho han fet, i per tant, disculpin si sóc una mica vehement en aquest sentit, però que es torni a llegir la intervenció del senyor Antoni Vives.

Pel que fa a tots els temes que vostè diu, les carpetes, les empreses, tot això, jo em referiré amb tota la franquesa al que ha dit abans un altre portaveu, que ha dit: «Això no ho hem pogut comprovar.» Per tant, escolti'm, a mi no em faci demostrar la culpabilitat ni la innocència; això és un tema que vostès mateixos accepten que no han pogut dir res i, per tant, a mi no em facin dir res més.

I, finalment, jo crec que una altra de les intervencions que crec que també va ser molt indicativa va ser la del senyor Daniel Osàcar, i comprendran que jo també aquí, com a company de partit i com a persona realment extraordinària –el senyor Daniel Osàcar és una persona extraordinària–, doncs, vulgui aquí també..., perquè les coses, en fi, suposo que consten en acta i un té encara la derivació parlamentària; m'agradaria fer constar en acta, no en nom meu, sinó de molts i molts companys i companyes de Convergència, de Convergència i Unió, la nostra solidaritat amb el senyor Osàcar, que s'ha vist sotmès, en fi, a una persecució totalment injusta.

El Sr. Postigo i Garcia

Sí, no, per acabar, senyor president. A veure, jo, és que hi han tantes coses que no sabria..., no, en tindríem per estona i estona, i no seria res forçat ni res rebuscat, eh?, senzillament és la documentació que existeix –que existeix–, i que em sembla que parla per si sola, i que, per tant, no cal demostrar gaire res més que la seva pròpia existència. Podríem parlar de moltes altres coses, eh?, que segurament no vénen al cas, eh?, de la llista de les entitats que han estat donants de la Fundació Trias Fargas, que està..., bé, i pot ser legal, absolutament legal, però a nosaltres, ja ho dic, no deixa que ens deixa una sospita d'ombra, que pensem que vostès haurien de ser els primers interessats que no hi fos. Entre els donants, empreses farmacèutiques, empreses constructores; absolutament legal, absolutament legítim, com legítim va ser, doncs, que el 2003, entre els seus donants, hi constessin dues empreses que just aquell mateix any se'ls van renovar concessions fins al 2006, eh? No deixa de ser curiós. Va ser potser l'únic any que van fer donacions? Bé, legal, absolutament legal.

Sap què passa? Abans el senyor Turull deia que això és com el Dia de la Marmota; potser alguns voldrien que fos com el Dia de la Marmota i que aquestes dinàmiques i aquesta manera de fer s'anessin repetint dia rere dia, any rere any, eternament. I nosaltres el que voldríem és que algú pogués tallar aquesta dinàmica, eh?, i que no se'ns quedés a tots plegats la cara de marmota.

El president

Gràcies, senyor Postigo. Ara és el torn del Grup Mixt. (*El Sr. Pere Macias i Arau demana per parlar.*) Ah, perdoni, senyor Macias, perdó.

El Sr. Pere Macias i Arau

No, no. Home, a veure, vostè pregunta tota una sèrie de qüestions amb relació a un diner que es va donar per a unes fundacions. Jo també estic preocupat per això de les fundacions, ho sap? Estic preocupat. I estic més preocupat que vostè, perquè jo estic preocupat a sobre pel diner públic. I també llegirem unes quantes

xifres, perquè jo crec que és bo que la gent ho sàpiguen tot, quan aquí som tan zelosos del diner públic i tantes històries, no?

Doncs, anem a veure les fundacions de partits polítics, dependents de partits polítics, quines subvencions reben d'una determinada administració. Després, si vol, en direm el nom. I resulta que la fundació que rep més diners, amb diferència –423.400 euros, és a dir, com que aquí agrada molt dir en pessetes, això són bastants milions de pessetes, són pràcticament 75 milions de pessetes–, doncs, és una del seu partit. I que si sumem les dues del Partit dels Socialistes de Catalunya, doncs, sumen pràcticament 600.000 euros. I, és clar, Convergència i Unió, que de fet jo crec que també deu tenir una força important, sumant les de Convergència i la d'Unió Democràtica, doncs, no arriben a la meitat, i al 40 per cent del seu.

Bé, és clar, com aquí fem discursos de diner públic i de puresa i d'immaculats, doncs, home, miri, a mi em fa l'efecte que el diner públic... Per què a un li han donat 423.400 i a l'altre només li han donat 159.000? Per què? Això és diner públic. Què té, aquesta fundació, que l'altra no tingui? (*Algú diu: «Un conveni col·lectiu.»*) Què és això? No, perdonin, què té? (*Remor de veus.*) Per tant –per tant–, jo volia dir-li això.

Segona qüestió: aquí s'han posat moltes vegades també en qüestió elements referits a les comptabilitats de partits polítics i de campanyes electorals. Ja s'ha dit, però jo ho vull tornar a dir. Tenim, estem en un estat de dret, els partits polítics som auditats i controlats pel Tribunal de Comptes. Convergència i Unió ho ha estat, i Convergència i Unió traïem molt més bona nota que altres. I, si vol, anem també..., això no ho tinc aquí, però ho podem aconseguir i llegirem també, de les últimes eleccions, què diu del comportament de tothom. I vostès tampoc hi surten bé. Miri, i nosaltres sí. I el senyor Daniel Osàcar, que era l'encarregat, diguem-ne, d'aquesta campanya, de l'administració d'aquesta campanya, resulta que, és clar, diu: «Escolta'm, aquests senyors, que els diuen tot això, ara m'han de venir a dir que jo faig malament les coses?» Doncs, no, no. A Convergència, i a Convergència i Unió, no li dóna la gana acceptar això, i ho contestarem sempre.

El president

Bé, doncs, ara sí, passarem al torn del Grup Mixt, i, en el seu nom, el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Gràcies també al senyor Macias per la seva compareixença. Miri, nosaltres, des de Ciutadans, vam demanar la compareixença de tothom. Ho dic perquè abans es feia referència al sectarisme, i no li trauré la raó. És a dir, vostè era conseller de Política Territorial i Política d'Obres Públiques, el senyor Puig també, però també ho és el senyor Nadal durant set anys. Nosaltres vam sol·licitar la compareixença del senyor Nadal, perquè hem vist que algunes coses no han canviat.

Abans es parlava del Dia de la Marmota; doncs, al Dia de la Marmota encara hi som, perquè amb trenta anys hi han coses que encara no han canviat. Ahir ens ho deien, que encara no tenien poders els tresorers d'una determinada entitat després d'haver canviat la llei, després d'haver canviat tot aquest cicle. Per tant, coincidim en part en això. Però, miri, senyor Macias, és important que vostès vinguin aquí i que puguin parlar, i que puguin explicar-se, perquè hi han coses que s'han d'explicar, encara que semblin inexplicables.

Per tant, nosaltres volíem que vingués com a conseller d'Obra Pública i tots els consellers; i, per cert, i tots els consellers de Cultura, que també s'han vetat per part del tripartit, les seves compareixences, perquè hi havien subvencions. I els presidents del consorci, el senyor Pujol al seu dia i el senyor Montilla, i també s'han vetat. Per tant, en aquesta comissió hem fet memòria selectiva o no ens hem atrevit a tocar segons quins cognoms i quins noms, no sigui allò que deia el senyor Pujol: «Compte, que prendrem mal.» Aquesta és la sensació que queda després, quan acaba aquesta comissió, que s'han volgut tocar les coses, però amb memòria selectiva, aixecant la catifa, però una miqueta, tapant un altre cop la catifa, depenent del barri o depenent del color polític de cada una de les catifes. I aquesta és la sensació que tenim.

Però, dit això, seguim pensant que no serveix allò de *mal de muchos consuelo de tontos*, sinó que és millor que almenys vinguin a comparèixer aquells que sí que hi ha majoria perquè vinguin. Miri, abans parlàvem de control de diner públic. Evidentment, jo no espero que vostè vingui aquí a dir ni a confessar allò que és inconfessable, allò que no es podria dir, fins i tot allò que podria ser un delictes. Per tant, nosaltres no farem de Perry Mason, com alguns pretenen; nosaltres farem de diputats, perquè és una gestió de control públic del diner públic a l'espai públic. No farem de jutges ni de Perry Mason, farem de diputats. I volem saber si hi han responsabilitats polítiques, si s'escauen o no a la seva gestió.

Miri, el tema del senyor Torrent..., per a vostè ja entenc que pot ser difícil i no a nivell personal, però entindrà que és fonamental a nivell polític parlar-ne. Apareixen comissions de 2,5 per cent de diners amb el senyor Torrent, d'obres públiques. Apareixen cartes dirigides del senyor Millet al senyor Torrent, dient pràcticament..., bé, dient no, diu: «En aquests moments estem en deute.» I fa referència a una obra que no s'adjudica. Cartes on diu literalment: «El projecte d'obra de la construcció de l'estació depuradora d'aigües residuals a l'Escala, l'hi passo a veure si poden fer alguna cosa, ja que estem molt endarrerits i començo a tenir problemes.» Parla amb una propietat el senyor Millet amb el senyor Torrent. Clar, el senyor Torrent..., vostè pot pensar que és una confabulació, però és que el senyor Torrent era responsable financer del seu partit. I el senyor Torrent és qui al seu costat posa un tant per cent. Ja n'estem tips una mica, no?, però és veritat, un tant per cent del 2 i mig, que després, en altres llocs, apareix el 4.

Apareixen quadres d'obra pública i de puntuació d'obra pública..., el senyor Millet, què era, també es dedicava a l'obra pública? Era un crac de les finances, de la música, de l'enginyeria social, i també de l'obra pública, el senyor Millet? Ens volen fer creure que el senyor Millet tenia les puntuacions de les adjudicacions en el seu ordinador quan s'havia de preocupar de la cultura i de la música?

Doncs, miri, podem seguir dient als ciutadans que tot això és una confabulació, però la realitat són aquests documents. Abans parlava d'interpretar gestos, els gestos es poden interpretar o no. Joestic d'acord que no seria molt rigorós. Però els silencis també s'interpreten, perquè diuen que la no-comunicació no existeix. Quan un no parla, també hi ha comunicació. I, quan un no parla d'algunes coses i d'altres sí, també hi ha comunicació, que és el que fan alguns. Per tant, s'estan comunicant missatges, en aquesta comissió. Missatges que, d'això, no en parlem, o d'això, silenci.

Clar, és difícil demostrar o poder demostrar que d'aquest 2 i mig que diu «senyor Torrent», on parla d'una obra pública en una carpeta que diu «línia 9»... Jo no ho puc demostrar, no sóc un jutge, no sóc un pèrit, no puc fer-ho, però a nivell polític sí que escauen responsabilitats si algú ha estat peça d'un engranatge des de l'obra pública de la Generalitat.

Per tant, no estem jutjant aquí Convergència i Unió, o almenys nosaltres. Estem jutjant el Govern de la Generalitat, i vostè en formava part, i si s'havia utilitzat o no la conselleria per finançar o no un partit polític. Per tant, nosaltres volem saber això. Jo vull preguntar-li: què interpreta vostè d'un document, què interpretaria, de sentit comú, al marge d'aquesta comissió, d'un document que posa: «Senyor Carles Torrent, 2,5 per cent, línia 9», on hi ha una adjudicació d'una obra pública, i es posa el secretari de finances d'un altre partit? Què farien vostès? Què pensa vostè, senyor Macias, d'aquests documents? Pensa que se'ls han inventat? Algú els ha escrit allà, amb mala llet contra Convergència i Unió?

El Sr. Pere Macias i Arau

Vostè ho diu. Escolti'm, jo li he dit que no vindria aquí –torno a dir la frase– a participar en inventives, conjuntures, relats o en interpretacions; no em faci a mi interpretar coses. Jo crec que tota la gent que ha vingut de la fundació, de Convergència, jo mateix, i altra gent, els hem donat tota una sèrie d'explicacions. Home, jo fa dues hores que xerro, no? Per tant, no em digui que he xerrat..., potser fins i tot he xerrat massa, no? Però, vull dir, que em sembla que li hem explicat moltes coses.

Però, és clar, és que això, sap què passa?, que és una barreja de tantes coses... És a dir, fins i tot surt la depuradora de l'Escala. Perdoni, la depuradora de l'Escala, primer de tot, em sembla que no es va adjudicar ni a Ferrovià, però, a més, era una altra administració. Un dia d'aquests han sortit una sèrie de papers, però resulta que cap obra era per Ferrovià o ha estat adjudicada a Ferrovià. Clar, surten tantes coses... Llavors, la gran tesi és que això beneficia a una, i el mateix interventor de la Generalitat diu que es perjudica a aquesta empresa.

És clar, si vostè vol fer lectures, jo crec que hi han tantes –tantes, tantes– més lectures, diguem-ne, contràries a aquestes tesis que planen sobre aquí, que nosaltres hem vingut a explicar-les, i en absolut en silenci, amb tot el convenciment. I sobretot vostè indirectament formula la pregunta. Escolti, estigui molt tranquil; en l'època de Convergència i Unió les adjudicacions es feien amb un criteri d'absoluta rectitud, les guanyava a qui li tocava, es feien, jo penso, amb tots els ets i uts de la legalitat. Quan algun organisme ens deia: «Escolta'm, això que feu vosaltres per ajudar les empreses d'aquí...», com fem molts altres, eh? Jo també, si vol, li puc llegir aquí que la Junta d'Andalusia també tenia una consideració semblant. I ara la Unió Europea ens ho fa canviar; ho canviàvem, i tornàvem a adaptar-ho a la màxima –la màxima, la màxima– i la més estricta legalitat. I totes les adjudicacions es feien així.

Les feien organismes professionals, els enginyers, els advocats, les meses de contractació, el consell d'administració. Tot això es feia d'aquesta manera. Jo això és el que li haig d'explicar, eh? I això no és cap silenci, això és la veritat. El que passa és que la veritat a vegades, quan no lliga amb allò que s'ha fet... Ara ho tinc una mica desordenat, perquè sóc una mica caòtic, però aquí he tingut unes quantes frases d'aquestes que he anat apuntant força interessants, no?

Escolti'm, pensar és lliure, deia algú, no? O sigui, pensar és lliure, però jo crec que pensar malament..., vostè pot pensar tot el malament que sigui, però si vostè pensa malament d'algú, jo crec que aquest algú té no només el dret, sinó el deure de, amb tota contundència, dir: «Escolta'm, tu pots pensar lliurement, però t'has equivocat.» I jo crec molt sincerament que en aquesta qüestió, doncs, en fi, hi ha un error, i que nosaltres, en qualsevol dels casos, li ho repeteixo, podem dir-li que els procediments de contractació es van ajustar absolutament a dret, i això que li diem nosaltres ho diu també, avalat i passat pel sedàs del tripartit, la mateixa Intervenció General de la Generalitat.

El Sr. Rivera Díaz

Però, senyor Macias, vostè, lògicament, no pot respondre a algunes coses, perquè la propietat amb què parlen alguns dels membres del seu partit diu molt. Abans s'ha parlat del 3 per cent. Miri, quan el senyor Margall diu això del 3 per cent, al marge que sigui una maragallada o no, com vostè deia, el problema per a mi, com a ciutadà de Catalunya, no és el que diu el senyor Maragall, és la resposta del senyor Mas, perquè el senyor Mas sabia de què parlava. Aquesta, aquesta resposta del senyor Mas és la que preocupa molts ciutadans, perquè quan a un li diuen un 3 per cent i diu: «Però de què m'està parlant, vostè, senyor Maragall?» És una maragallada?

El Sr. Pere Macias i Arau

Perdoni –perdoni–, jo també estava allà...

El Sr. Rivera Díaz

Deixi'm fer ús de la paraula; quan acabi... Llavors, el que preocupa molts ciutadans és que no li diu, en aque-

lla resposta: «No sé de què m'està parlant.» Li diu: «Senyor Maragall, tingui en compte que hem d'arribar a un acord, que hi han temes molt importants en aquest país per pactar. Per tant, tanqui aquesta caixa de Pandora i no l'obri.» Aquesta és la realitat...

El Sr. Pere Macias i Arau

Perdoni.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor Macias, deixi'm... Ara li toca a vostè, que té el temps..., tot el temps. Per tant, el que ens preocupa és que a alguns, quan es parlen de tants per cent, els sona familiar, no sé si del 3 o del 4, com s'ha vist després.

Vostè abans parlava d'aquesta transparència. Miri, és que, ahir mateix, van arribar documents amb carpetes de campanyes electorals d'un alcalde de Convergència i Unió que sortien del Palau de la Música. Vostè podrà dir que això ho va pagar de la seva butxaca el senyor Millet, però jo un senyor que fa pagar el seu casament, de la seva filla, al diner públic o del Palau, si vostè m'ha de dir que l'obra pública per requalificar terrenys de l'Ametlla la pagava de la seva butxaca, sincerament, vostè, si vol mantenir-ho..., vostè és lliure de pensar-ho, com vostè deia, però la immensa majoria dels ciutadans ja no es llepen el dit.

I quan el senyor Millet, que ha fet volar 36 milions d'euros..., apareix un document amb una campanya d'un senyor que justament li demana una requalificació, si vostè vol fer creure que són invents o manipulacions, segueixin vostès dient que són manipulacions, però els ciutadans no es llepen el dit.

I tot això que estem veient aquí són dades que casen, diners trets directament d'un extracte bancari que correspon justament amb els diners que treu un tal Daniel. Això és la realitat. Jo entenc que vostè té raó quan diu: «Presumpció d'innocència.» Sí, a l'àmbit judicial, evidentment; ja li ho he dit, no farem aquí d'advocats. Però estem a l'àmbit polític. I un ha de ser i semblar-ho. I quan té aquests documents, i apareixen al cas del Palau, i apareixen persones del seu partit, i apareixen campanyes finançades des del Palau amb el diner públic, la veritat, vostès podran passar de puntetes per aquesta comissió; possiblement la tancarem sense poder tenir documents i conclusions concretes; hauran de ser els jutges, o la fiscalia, quan acabi les conclusions, qui ho digui; però, evidentment, aquesta sospita no podrà dir vostè que els ciutadans de Catalunya se l'han inventada, perquè han aparegut documents, i hi han hagut silencis molt concrets.

Miri, jo realment sí que estic d'acord, perquè ho hem fet des de Ciutadans, de reclamar als consorcis. Abans un portaveu deia que eren desconfiats i curosos, i jo hi estic d'acord. Tant de bo el consorci que gestionava el diner públic hagués estat igual de curós. Tant de bo els governs de la Generalitat passats, presents, i tant de bo els futurs, haguessin estat curosos. Però no s'ha estat curós amb el cas del Palau. Evidentment, durant els vint-i-tres anys de Convergència, no. I després tampoc hem vist grans canvis, la

veritat. Perquè el senyor Millet, fins fa tres dies, era l'honorable senyor Millet, era una persona amb tot el prestigi del món, i treballant des de les institucions; amb el senyor Montilla de president, també; amb el senyor Maragall de president, també; amb el senyor Castells de conseller, també; amb el senyor Nadal de conseller, també.

Per tant, el que es demostra aquí és que és cert que de vegades això ha semblat un oasi. Però és el moment d'acabar amb aquest oasi. És el moment de fer neteja. Possiblement no la farem, perquè estem davant d'un pim-pam-pum entre Convergència i el tripartit abans d'unes eleccions; és possible. Però almenys possiblement molts ciutadans coneixeran més coses de com han funcionat a Catalunya les coses aquests darrers trenta anys.

I acabo, president, simplement amb una valoració que feia abans el senyor Macias. Abans s'ha parlat que vostès van aixecar peatges. Vostès van aixecar peatges físics. Però vostè sap, com a conseller d'Obra Pública que ha estat, el que es diu un «peatge a l'ombra». Vostè sap què és, no?, un peatge a l'ombra? Doncs, els catalans potser han estat pagant un peatge a l'ombra que no coneixien, i que es xifrava en tants per cent del 3 o del 4 per cent. Tant de bo en un futur això no passi i no hàgim de pagar cap peatge a l'ombra.

Si algú vol finançar les seves campanyes, jo no ho criticaré, que hi hagin donacions, com altres han fet. Em sembla que si són legals, endavant, i, si no, canviïn la llei. Ara, amb els diners del Palau, o inflant els preus d'una obra pública, o amb tants per cent, això s'ha d'acabar. I nosaltres estem aquí perquè això s'acabi. No perquè sigui contra Convergència, ni contra el PSC, ni contra ningú, sinó perquè és, com vostè deia també, gestió del diner públic. Han tingut una oportunitat, vostè, senyor Macias, doncs, no només de posar el ventilador, sinó també de donar explicacions. Els silencis, cregui'm, que per molt que li pesi a vostè també s'interpreten. I les respostes no contestades o les preguntes no...

El president

Senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, president. També s'interpreten. Vostè, evidentment, ha vingut aquí a fer el seu treball com a diputat de Convergència al Congrés i com a membre d'aquest partit a defensar la seva gestió. Però el que importa també és el que pensin els ciutadans d'aquestes intervencions. I, per tant, nosaltres estem convençuts que aquests peatges, tard o d'hora, cada cop es veuran pitjor per part dels ciutadans. No sé si serem capaços d'acabar d'una vegada per totes amb aquests peatges a l'ombra, però jo crec que com a mínim s'ha posat el dit allà on s'han de canviar les coses.

I nosaltres a les conclusions també posarem conclusions en positiu, perquè això, si pot ser, no torni a passar i estigui més clar per a tots els ciutadans de Catalunya.

El Sr. Pere Macias i Arau

Sí, senyor Rivera, algunes observacions, lògicament, com en tots els discursos. El que passa, que vostè canvia de tàctica: vostè el fa al final el discurs, no?, veig. (*L'orador riu.*) Unes quantes qüestions que jo crec que sí que ha dit.

Primer de tot, el tema de l'Ametlla, no? Fins i tot un exemple, no? Li diré una nota que han passat els nostres companys de l'Ametlla del Vallès, de Convergència i Unió. Això ho diu el 2007, diu: «L'any 2007 el senyor Esteve Escuer no era president de Convergència a l'Ametlla, ni tan sols era membre del comitè local, i lògicament no va firmar mai cap document al senyor Millet. El senyor Esteve Escuer que diuen que..., mai ha format part de cap candidatura per a les eleccions municipals ni ha tingut mai cap càrrec públic a l'Ajuntament de l'Ametlla ni a cap altra administració. Els actes i mitjans emprats a la campanya electoral de 2007, a més a més, no coincideixen amb els actes reflectits als documents fets públics.»

Per tant, home, ja ho veu, la validesa que tenen aquestes coses. Ja ho veu, la validesa que tenen, eh? Ja ho veu, la validesa. I això és constatable. Si algú, escolti'm, senyor Rivera, si algú s'ha presentat a unes eleccions o no, i vostè no em creu a mi o no creu els companys nostres del Vallès que han fet això, se'n va al llibre del Parlament, busca els noms dels que vam presentar i ho veurà. Per tant, això és tan fàcil de desdir que fins i tot m'ho posa per acabar molt senzill.

Però vostè fa una reflexió amb la qual jo no puc estar d'acord. De fet, el que vostè està explicant és la tesi del seu partit polític, de forma molt responsable, que això de Catalunya, doncs, entre els uns i els altres no ho hem fet bé. És la seva tesi, és respectable, els ciutadans li faran cas o no li faran cas. Nosaltres en tenim una altra; la nostra tesi és que nosaltres durant vint-i-tres anys vam intentar, jo penso molt honestament que vam aconseguir governar el país prou bé, amb uns quants errors però prou bé. I nosaltres també creiem que en aquests moments, doncs, hi ha molts ciutadans que enyoren aquell bon govern. I, per tant, jo no vull taques en aquest bon govern, perquè crec que necessita..., que doni altra vegada un bon govern.

El president

Moltes gràcies, senyor Rivera. Moltes gràcies, honorable senyor Macias, per la seva compareixença. I acomiadarem el senyor Macias i farem cinc minuts de recés abans de la intervenció del senyor Puig.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i treze minuts i es reprèn a dos quarts de dues i nou minuts.

El president

Bé, doncs, si els sembla, reprenem la comissió.

Compareixença

de Felip Puig, exconseller de Política Territorial i Obres Públiques, (tram. 357-00521/08)

I en aquest cas ho farem amb la compareixença de l'honorable senyor Felip Puig, exconseller de Política Territorial i Obres Públiques. També compta que els compareixents..., té fins a deu minuts per fer una declaració prèvia i després ja passariem a les preguntes dels grups. Senyor Puig, quan vulgui.

El Sr. Felip Puig i Godes (exconseller de Política Territorial i Obres Públiques)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Compareixo en aquesta comissió d'investigació com a exconseller d'Obres Públiques del darrer Govern de Convergència i Unió, en el període 2002-2003, però també, evidentment, com a patró de la Fundació CatDem, com a dirigent de Convergència i Unió, com a número dos de Convergència Democràtica i en la meua qualitat de diputat d'aquesta cambra.

I compareixo davant de diputats i diputades, no de jutges ni de fiscals, per donar comptes d'una acció política que, de moment, i fins al dia d'avui, cap fiscal, cap jutge, cap síndic o cap auditor ha posat en dubte. I sé perfectament per què estic aquí. No per allò que hagi pogut fer o deixar de fer, sinó per allò que represento i per a qui represento. I, en nom de tota la gent del meu partit i de la meua força política –de Convergència i de Convergència i Unió, a qui vull agrair a molts d'ells que estiguin aquí acompanyant-nos–, i en nom de tota aquesta gent també que s'està veient involucrada per aquesta iniciativa incomprensible, fins i tot als ulls del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya, i que han hagut de comparèixer davant d'aquesta comissió posant en dubte la seva honorabilitat. També compareixo per això, per defensar l'honorabilitat de la gent de Convergència i de Convergència i Unió.

Al setembre de l'any passat vaig donar informació en una roda de premsa, hores després que es coneguessin l'existència de convenis entre el Palau de la Música i l'Orfeo i la Fundació CatDem. Abans de la roda de premsa vaig fer una trucada al nou director del Palau i de l'Orfeo, el senyor Llinares, posant-me a la seva disposició i posant a disposició tota la informació que nosaltres poguéssim aportar per clarificar qualsevol ombra de dubte.

La meua disposició ha estat fins al moment no acceptada. Veig que altres diputats i diputades han tingut més oportunitat de tenir contacte amb el senyor Llinares. En aquella roda de premsa vaig explicar que Convergència Democràtica, a través de la seva fundació –la Fundació CatDem–, havia subscrit, des de l'any 99 i fins a l'any 2008, amb episodis inconnexos, alguns, set convenis per un total aproximat de 630.000 euros.

Aquesta és tota la relació que ha existit entre el Palau de la Música, l'Orfeo i la Fundació CatDem. Aquesta ha estat tota la relació econòmica i financera que ha existit entre l'Orfeo Català i la fundació de Convergència Democràtica. Set convenis signats de bona fe, que han

representat encara no el 5 per cent dels ingressos de la nostra fundació durant tot aquest període, que van ser declarats en tot moment els seus ingressos a l'administració d'Hisenda; ingressos que, doncs, també en les memòries agregades i en tota la documentació presentada, tant davant del Departament de Justícia com de la Sindicatura de Comptes, han estat declarats.

I, finalment, el mateix any 2009, la fundació subscriu un darrer i últim conveni de reciprocitat pel qual, durant els propers anys, la col·laboració que vàrem rebre del Palau, nosaltres la mantindrem per tal, doncs, de no haver causat com a conseqüència de desconèixer que el senyor Millet subscribia aquells convenis sense l'autorització pertinent de la seva junta directiva..., va ser el motiu pel qual, doncs, vàrem subscriure aquest darrer i últim vuitè conveni.

Per tant, desmenteixo que hi hagi hagut cap altra relació, ni transparent, ni pública, ni encoberta, ni fraudulenta entre la fundació de Convergència i el Palau.

També vull afirmar –com ha fet abans el meu company i amic Pere Macias– que els processos d'adjudicació de les obres durant els governs de Convergència i Unió han estat sempre legals i correctes. I no ho dic ni ho diem només nosaltres. També ho han dit els organismes pertinents que ens han auditat i que ens han investigat, i l'auditoria de gestió que va encarregar el Govern tripartit l'any 2004, i els informes de les sindicatures de comptes, i la investigació a la qual també se'n va sotmetre després de les declaracions en el Ple de les conclusions del Carmel, que van obrir també una investigació fiscal sobre Convergència i sobre Convergència i Unió.

Des d'aquest Parlament s'ha impulsat una comissió per investigar Convergència i Unió, l'oposició. Molts hem tingut la percepció que s'ha estat estenent –i s'està estenent permanentment– l'ombra de la sospita. S'aporten conjectures, suposicions, triangulacions, documents. No s'ha aconseguit, però, cap declaració concloent, i potser algú ja té les conclusions escrites des de fa setmanes. Tot s'hi val. Fins i tot –fins i tot– sense tenir en compte que es posa en crisi també la moral col·lectiva i l'autoestima del país. Tot val per intentar destruir l'adversari. Des de quan haurem de demostrar la innocència de tots aquells que acusen sense més proves que documents sense autoria ni autenticació ni cap prova concloent? Fins quan?

Un té la percepció a vegades que algú no busca la veritat, sinó que es volen encaixar diferents fets, informacions, suposicions en un relat prefabricat que només serveix a uns determinats interessos, que res té a veure amb la realitat. Els haig de traslladar la meua satisfacció per poder comparèixer avui en aquesta cambra per clarificar tot allò que pugui ser, encara en aquests moments, desconegut, o que algú tingui encara algun dubte sobre l'actuació per part de la persona que els parla o de la nostra formació política.

Però també els haig de dir que, més enllà de la satisfacció de poder comparèixer finalment, també els haig de manifestar un cert disgust i una certa indignació per la imatge que tots plegats estem donant davant del país en uns moments de gravetat econòmica i de cruïlla histò-

rica des d'una perspectiva també del nostre futur com a poble.

Les adjudicacions de les obres de Convergència i Unió –ho torno a repetir– han estat segurament els processos més fiscalitzats i auditats que hi han hagut en els darrers deu anys de democràcia. I és des d'aquesta perspectiva i des de qualsevol altra que pugui ser d'interès dels diputats que formen part d'aquesta comissió que em sotmeto a la seva consideració.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Puig. Ara, doncs, és el torn dels grups parlamentaris, i, en primer lloc, el Grup de Convergència i Unió i el seu portaveu, el senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, president. Moltes gràcies, honorable senyor Felip Puig. També igual que amb l'honorable senyor Pere Macias, doncs, per cortesia parlamentària li parlaré de vostè, tot i que costa –costa– en aquest cas.

Dono per reproduïda la introducció que he fet en el cas de l'honorable senyor Pere Macias, afegint-hi inclús alguna cosa. Ho dic perquè vostè ja deu haver vist, seguint la compareixença d'abans, quin pa s'hi dona, en aquesta comissió. Abans hi ha hagut una expressió molt afortunada, allò del «món al revés», i el món al revés i no hi ha límit. És a dir, aquí no hi ha límit, aquí no hi ha límit entre la realitat i la ficció desitjada.

Perquè la realitat és molt dura. I què està passant fora d'aquesta sala? Una cosa molt trista: mai tants imputats per l'exercici del càrrec públic al mateix temps. Mai tants imputats per l'exercici del càrrec públic d'un mateix color polític. En compto cinc, que, en aquests moments, estan imputats. I no està en aquest cantó de la sala el color polític d'aquestes persones; estan en aquest cantó de la sala. Aquesta és la realitat.

I quina és l'altra realitat? Per nosaltres, els cinc imputats, fins al dia que hi hagi sentència ferma, gaudeixen del principi d'innocència. Ho dic aquí, ho hem dit fa tres mesos, ho hem dit fa un any. I la reacció d'aquests abanderats o de molts abanderats o inclús –jo ja, tal com va la comissió...– alguns justiciers de la transparència i del rigor i de la lluita contra la corrupció, quina és en relació amb això que està passant, que és la realitat? Justificació, condescendència i deixem que els tribunals actuïn.

I a partir d'aquí, què es munta? A partir d'aquí es munta un tribunal polític per fer allò que tant saben fer, que és –com s'ha dit i no em cansaré de repetir– intentar surar a base d'enfonsar, de destruir l'adversari. No hi ha límit, ja ho ha vist vostè abans. Aquí, un paper que fa referència a una adjudicació d'una obra, que aquesta obra no l'ha acabat fent l'empresa amb què la relacionen, etcètera, és prova de fe. Ara resulta –ja superant tots els límits– que els informes de la Sindicatura de Comptes estan manipulats. Ovació, és d'ovació. És senzillament dir que ens superem allò que pot ser inassumible.

Miri, aquesta comissió d'investigació s'estudiarà, perquè és l'exercici de maccarthisme sense precedents a l'Europa occidental des de deu fer molts i molts anys. Exercici autèntic de maccarthisme.

I per què ho dic això? Perquè aquí hi ha alteració de la interpretació de documents, coses fetes a l'olla barrejada, coses que no lliguen una cosa amb l'altra. No es deixa parlar els compareixents quan no diuen allò que els agrada. Se'ls talla, se'ls interromp. Quan algú no diu el que agrada, se l'intenta esbudellar aquí amb una mena de xou mediàtic. Això és el que està passant aquí –això és el que està passant aquí.

I, per tant, jo dic que aquesta comissió, lamentablement –lamentablement–, s'estudiarà perquè no hi ha precedents. Ja veurà si a vostè, quan contesti una cosa..., la seva paraula tindrà poc valor si no diu allò que ells volen sentir. És així de lamentable. És un tribunal polític sense cap mena de garantia, alterant la interpretació de documents, etcètera. Qualsevol cosa del Palau de la Música que apunta cap al tripartit, tot és justificació, tot és condescendència, tot té la seva explicació. Qualsevol cosa que ho relaciona amb alguna persona que directament o indirectament està vinculada amb Convergència, tot això és conxorxa, tot això és motiu de sospita, tot això és un agreujant. Ser del tripartit és un eximent o un atenuant. I això és al que estem assistint.

I fa cinquanta-cinc compareixences. Aquest és un país petit, el Palau de la Música és un edifici no massa gran. Cinquanta-cinc persones han passat per aquí, i ningú té constància que hi hagi hagut pagaments de comissions per al finançament irregular de partits polítics. Però això és igual, se'ls pregunta al revés: «Demostri vostè que no...» És a dir, al revés, el món al revés del que és en un estat de dret.

I aquí estem. I, com he dit abans, nosaltres aprofitarem, doncs, per preguntar-li tota una sèrie de coses. Vostè té molt clar per què està aquí; perquè en aquest exercici de maccarthisme vostè és un..., ells han decidit anar a caça major, ara. I vostè i el senyor Pere Macias, doncs, són una peça molt preuada, i per això han anat directament cap aquí –cap aquí. De vegades costa inclús... De vegades costa inclús parlar.

Per tant, jo li faré les preguntes que hem fet a tots el compareixents, si Convergència Democràtica de Catalunya..., si vostè té constància, té coneixement, ha participat directament, indirectament en el finançament irregular de Convergència Democràtica de Catalunya, de la Fundació Trias Fargas a través de comissions d'obra pública, de l'adjudicació d'obra pública.

El Sr. Felip Puig i Godes

No, rotundament, no, ni en tinc constància, ni mai he participat, ni mai he conegut, per part de gent de Convergència cap actuació irregular o fraudulenta que pugui afectar el finançament del nostre partit polític.

El Sr. Turull i Negre

Hi ha un altre tema que afecta el Palau de la Música, que algú va dir aquí, en una roda de premsa, algú de l'altra bancada diu –és que, clar, no hi ha límit, eh?–:

«L'impulsor del projecte de l'hotel és el senyor Felip Puig.» Bé, en fi, no sé si ens podria explicar si vostè, realment, va ser l'impulsor d'aquest hotel i quina valoració li mereix una operació com la de l'hotel, que estem coneixent aquests dies.

El Sr. Felip Puig i Godes

Sí. Em va causar una certa sorpresa el motiu, no?; no em va causar cap sorpresa, d'alguna manera, l'intent també d'involucració que vaig veure en algun diputat i en algun protagonista polític, d'intentar portar també l'origen de tots els mals i de totes les situacions irregulars, doncs, en els governs de Convergència i Unió o, en aquest cas, en la meua persona, no?

No, la veritat és que jo no vaig tenir coneixement de tota aquesta actuació de l'hotel fins que el vaig veure apareixent en els mitjans de comunicació.

Vaig participar –i així consta en alguna epístola del senyor Millet– en un dinar en el Palau de la Música el mes de novembre de l'any 2002, si no m'equivoco. En aquell dinar, en què recordo, vagament, que hi havien diferents persones –i, segurament, perquè ell ho ha afirmat, doncs, el mateix senyor Díaz, arquitecte–, es va parlar, precisament, de tota l'ambició i voluntat que tenia, doncs, el senyor Millet i suposo que la gent del Palau de procedir a una ambiciosa remodelació urbanística en el front de l'edifici, obrint una gran plaça, amb una gran operació de gestió urbanística molt complicada, pel que jo vaig poder començar a entendre amb les seves explicacions, i en què, entre altres coses, hi havia el projecte de, segurament, construir un hotel. Però, en cap cas, es va parlar ni de cap permuta ni de l'edifici al carrer Ciutat ni de cap conveni amb l'Ajuntament de Barcelona. Vull recordar: estic parlant de l'any 2002.

Mirant la informació a què he tingut accés també, he observat i he conegut que hi havia una comissió de qualitat «C» –de Catalunya– de l'Ajuntament de Barcelona en què, el 27 de febrer de l'any 2001, amb personatges il·lustres i importants en l'àmbit de l'urbanisme i de l'arquitectura de la ciutat –el senyor Lluís Clotet, Elies Torres, Àngel Llobet, Joan Navarro, Josep Anton Acebillo, Pere Cabrera, Juli Esteban, Antoni Sorolla, Òscar Tusquets–, parlant de l'ordenació urbanística a l'entorn del Palau de la Música, apareix el comentari d'un avantprojecte, entre altres coses, d'un hotel. Ho repeteixo, això sembla que és un procés començat a parlar i a valorar l'any 2000; en aquesta comissió de l'ajuntament se'n parla el 27 de febrer del 2001, no es parla per res de cap operació de permuta d'edificabilitat, no es parla per res de l'edifici del carrer Ciutat. I és el que jo crec recordar, fa vuit anys; doncs, el senyor Millet..., en aquell dinar, en què se'm va convidar com a conseller que era, en aquell moment, d'Obres Públiques, se'm va explicar l'ambició d'aquest projecte.

També he llegit, perquè no ho recordava, que m'acompanyava, si era així, el senyor Llord, director general d'Urbanisme –que, per cert, ho va continuar sent durant molts anys amb el Govern tripartit–, a qui li vaig encarregar, doncs, el seguiment d'aquella operació i, per tant, la vigilància, des d'un punt de vista urbanístic, de tota aquella declaració d'intencions.

Finalment, repassant la informació, he observat que s'inicia la modificació del Pla general metropolità, amb un ofici de l'Ajuntament de Barcelona, que es trameta, si no m'equivoco, a la Generalitat de Catalunya. I, per tant, la Generalitat de Catalunya la primera notificació que en té formal, de tot aquest expedient, és el 8 de maig de l'any 2009, és a dir, si no m'equivoco, set anys després de la meua presència en aquesta reunió i molts anys després d'haver deixat les responsabilitats de conseller d'Obres Públiques.

I repassant aquest expedient..., ho dic per la coincidència temporal, no?, perquè m'ha semblat escoltar o llegir en alguna transcripció que, en algun altre procés urbanístic, doncs, s'ha posat en qüestió la celeritat per haver tardat només quinze mesos en una requalificació urbanística.

La modificació del Pla general metropolità, instada per l'Ajuntament de Barcelona, per tirar endavant, doncs, el projecte de l'hotel s'inicia amb l'aprovació inicial de la Comissió d'Urbanisme, Infraestructures i Habitatge a l'Ajuntament de Barcelona, el 10 d'abril de l'any 2008, i es finalitza amb l'aprovació definitiva per part de la Comissió d'Urbanisme de la Generalitat el 22 de juliol de l'any 2009 –exactament, quinze mesos. Per tant, crec que són períodes i processos, doncs, que sense cap ombra de sospita, en aquest cas, es van tramitar per part de, en aquest cas, l'ajuntament amb un conveni, això sí, que arrenca de l'any 2006 i del qual tampoc jo sóc el conseller que el subscriu, que el signa, d'altra banda, sense els pertinents estudis tècnics, jurídics ni les memòries econòmiques, no?

No, en cap cas, li haig de reconèixer que no tinc cap participació ni vaig tenir cap coneixement de la profunditat de l'operació de l'hotel del Palau.

El Sr. Turull i Negre

I, ja que ha tret el tema, respecte a la requalificació d'uns terrenys a l'Ametlla del Vallès, quina va ser la seva participació, si és que hi va ser? Perquè n'hi ha una altra que no es va arribar a fer re, no es va arribar a fer i, per tant, és una *non nata*, tot i que, aquí, hi han anotacions i el que sigui, però, bé, ja estem situats en aquesta esfera de les anotacions de coses que no s'acaben fent o no les acaba fent qui posa allà que les fa. Però, en aquest cas, al sector dels Ametllers, que està dins del sector de can Plandolit, a l'Ametlla, vostè hi va tenir alguna participació directa o vostè va afavorir el senyor Millet? Perquè l'únic que hem vist és una carta..., de moment, una carta dirigida..., del senyor Millet al conseller Nadal, que, per nosaltres, no pressuposa re, ho vam dir aquí, però sembla que vostè sí que..., li demanen que doni explicacions, no?, no pas al conseller Nadal.

El Sr. Felip Puig i Godes

Sí. Per cert, com que he vist que, al llarg de la comissió, doncs, hi ha molta gent que és molt aficionada als documents i a les cartes i a les epístoles i als quadres i als números, precisament, insistint encara en el tema de l'hotel, el senyor Millet m'enviava una carta, en el seu moment, dient-me que em fa arribar un estudi per a la creació d'una plaça davant del Palau. «Evidentment,

aquest projecte s'ha de sotmetre a l'estudi dels tècnics de la teva conselleria, però, al marge d'això, m'agradaria que poguéssim tenir un canvi d'impressions.» No, ho dic perquè, quan, l'any 2002, en parla, no en parla, en cap cas tampoc, en aquell moment, de l'hotel; i, per tant, els haig de dir que, lamentablement, doncs, d'aquesta operació de l'hotel –dic «lamentablement» per algú que m'hi voldria, potser, veure involucrat–, no en tenia coneixement.

També, en una altra carta, m'insisteix el senyor Millet que, en una altra conversa amb un altre conseller del Govern, va tractar el projecte de la possible plaça davant el Palau de la Música. Estem parlant del 16 de setembre, no? No es parla tampoc de l'hotel. I també, en aquest cas, doncs, em fa referència que tant el senyor Parpal, advocat del Palau, com el senyor Llord, el meu director general d'Urbanisme, doncs, també estan en contacte per seguir urbanísticament el tema.

Pel que fa a l'Ametlla, hi ha una altra carta que el senyor Millet, com molts de vostès han pogut tenir l'ocasió de comprovar, doncs, enviava molt sovint, és la tercera i em sembla que l'última, després de felicitar-nos pels resultats de les eleccions. Em fa referència... I això jo no ho tenia present, perquè jo els asseguro que la meua memòria, doncs, bé, dona pel que dona. Jo recordo que vaig estar en aquest dinar del Palau i que se'm va parlar, doncs, de l'operació urbanística del Palau, cosa que vaig trobar normal, i no tenia coneixement ni constància que el senyor Millet m'hagués parlat en cap cas de temes urbanístics de l'Ametlla, tot i que ell a la carta sí que em diu que: «Tal com et vaig comentar durant el dinar, estic endegant uns temes urbanístics a l'Ametlla del Vallès.» És possible que em digués: «Escolta, tinc una requalificació, doncs, d'uns terrenys de l'Ametlla del Vallès.» És possible, els asseguro que no ho recordo.

Vaig veure també que la memòria del senyor Díaz també era una mica..., perquè el senyor Díaz, després, va dir que dels temes de l'Ametlla del Vallès ell només havia fet una valoració dels 56 milions de la urbanització; i, en canvi, aquí, el senyor Millet em diu: «L'arquitecte que porta tots aquests tràmits és el senyor Díaz.» Per tant, suposo que la memòria de vuit anys de distància, doncs, ens afecta a uns quants, no?

Diu: «L'arquitecte que porta tots els tràmits està en contacte, des de fa temps, amb el senyor Joan Llord, director general d'Urbanisme» –que sé que el Govern tripartit el coneix molt bé, perquè ha estat un molt bon director general d'Urbanisme durant uns quants anys amb Convergència i Unió i ha continuat sent director general d'Urbanisme, suposo que també per la solvència tècnica i la confiança, doncs, durant molts anys amb el Govern tripartit, no?– «per la gestió d'uns temes puntuals que ens interessaria tenir resolts, com a màxim, el mes d'abril», no?

Bé, intueixo que, amb aquesta carta, deuria fer el mateix que, normalment, feia cada vegada que rebia cartes, doncs, d'aquest tipus, no?, passar-les al director general d'Urbanisme i dir: «Noi, ja seguireu vosaltres el tema i seguïu amb la vostra actuació.»

Repasant l'expedient, que he tingut accés per poder-lo mirar, hi han dos expedients que afecten aquest sector Avellaners de la finca can Plandolit. Un expedient és el que correspon a la modificació puntual del pla general, i l'altre expedient, que s'inicia, com molts de vostès poden saber, després, paral·lelament, al cap d'un temps, un cop s'ha iniciat la inicial i la provisional, doncs, el del pla parcial corresponent.

La modificació puntual del pla general, que, per cert, té una proposta de la ponència tècnica, doncs, correcta, s'inicia el 23 d'octubre de l'any 2001 per part de l'ajuntament, amb les corresponents informacions públiques duplicades –es va sotmetre dues vegades a informació pública. S'aprova l'aprovació provisional l'11 d'abril de l'any 2002, s'envia a la Generalitat de Catalunya, que ho aprova definitivament el 18 de setembre de l'any 2002 en una comissió d'urbanisme, en què hi han onze assistents –quatre representants del Departament de Política Territorial, dos representants de l'Estat, dos representants d'altres departaments de la Generalitat, dos alcaldes, un representant dels promotors i, per tant, de lliure designació– i que jo no hi sóc present. Jo, a les comissions d'urbanisme provincials, que, formalment, les presideix el conseller, sempre vaig delegar en el director general i mai vaig presidir cap comissió d'urbanisme. Per tant, en la modificació puntual del pla general d'aquest sector..., vaig tenir-ne coneixement, doncs, pel despatx ordinari amb el director general.

El pla parcial corresponent, que també desenvolupava aquest sector, amb els mateixos cinquanta-cinc habitatges i un sostre del 0,53 per cent, amb les corresponents cessions de zona verda, amb més d'una hectàrea de cessió de bosc, és a dir, tot allò que més o menys s'havia anat treballant tècnicament i urbanísticament, doncs, amb l'ajuntament i amb la direcció general posteriorment..., el pla parcial s'aprova, inicialment, el 19 de juny del 2002. Provisionalment, l'ajuntament, el 31 d'octubre del 2002; entra a la direcció general el 2 de desembre del 2002. Per tant, doncs, es fa el primer informe el 13 de gener; l'informe proposat el 16 de gener, i la Comissió d'Urbanisme de Barcelona fa el seu..., 21 de gener –quinze mesos també, igual que la modificació del pla general de l'hotel, quinze mesos, deu ser un procés, doncs, bastant normal– s'aprova.

Tampoc vaig ser present a la comissió. El senyor president suposo que deu veure la mateixa acta que jo, i a qualsevol de vostès els la puc donar; a la del 21 de gener, tampoc hi havia el senyor Puig. En aquest cas, hi havien divuit assistents, només divuit persones valorant, entre altres, aquest expedient –cinc representants d'Obres Públiques, sis de la Generalitat, cinc alcaldes, un representant de l'Estat, també un representant dels promotors. S'aprova i apareix publicat, si no ho recordo malament, aquest acord del 21 de gener, el 15 de novembre del 2004, com a conseqüència, doncs, de la deposició de les fiances corresponents i que l'ajuntament, d'alguna manera, certifica a la Generalitat que ja es pot fer efectiu aquell acord, un cop les fiances i les garanties previstes, no?

Per tant, no vaig veure res d'estrany en aquest expedient urbanístic, i, per la meua impressió, doncs, va ser un

dels molts i centenars d'expedients urbanístics que es van tramitar d'acord amb les previsions d'ordenament urbanístic, d'acord amb l'ajuntament i, després, també d'acord amb tots els tècnics que valoraven i que valoraven tota la informació, en aquest cas, des de la Direcció General d'Urbanisme.

El Sr. Turull i Negre

Sí. Dues preguntes més, senyor president. Una, canviant de tema, referent –i vostè s'hi ha referit– a la Fundació Ramon Trias Fargas o la Fundació CatDem. Una mica si ens pot explicar el procés –de fet, ja ho va fer el senyor Colomines– de la decisió de l'aportació d'aquests diners. Però a mi m'agradaria que ens expliqués, al final, el nombre de convenis que hi ha, qui diu a qui la quantitat de convenis que hi ha i la signatura del conveni en què el Palau de la Música dóna el tema per tancat. I si, al llarg d'aquest procés, el senyor Llinares s'ha posat en contacte amb vostès per contrastar informació.

Jo ho he anat preguntant a Ferrovial i cap dels representants de Ferrovial ha dit que el senyor Llinares s'hi hagués posat en contacte per contrastar aquests documents estranys que ell veu i que ens van arribar aquí. I jo també voldria saber si, amb la Fundació Ramon Trias Fargas o la Fundació CatDem, s'ha posat en contacte per dir: «Escolta, hi han aquests documents estranys o no, què hi ha de tot això, etcètera.» Si hi ha hagut el que es fa normalment, doncs, que és contrastar la informació. Si ens podria explicar aquest procés, de quan esclata tot el tema del Palau fins que hi ha aquesta aportació de diners de la fundació o aquest acord d'aportació de diners de la Fundació CatDem cap al Palau de la Música.

El Sr. Felip Puig i Godes

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...diputat. L'Orfeó Català, la fundació privada de l'Orfeó Català, ens va comunicar, poques setmanes després, doncs, de tenir coneixement la nova direcció de l'existència d'aquests convenis, informació, a més, que nosaltres vàrem facilitar, perquè, segons els arxius –ja ens ho van manifestar en el seu moment–, no tenien tota la informació de la totalitat d'aquests convenis..., ens va comunicar que aquests convenis no s'havien..., ens ho van comunicar l'11 de novembre del 2009, que no tenia cap tipus de capacitat legal per fer-ho i que no ho havia comunicat a cap dels seus òrgans de govern, cosa que nosaltres desconexíem.

Aquesta consideració que, d'altra banda, doncs, també vàrem fer constar en tot moment per part nostra i vàrem explicar el desenvolupament d'aquests convenis i les activitats que s'havien donat peu els anys 99, 2002, 2003, 2005, 2006, 2007, 2008, com he dit abans, 630.655 –ara específic– euros, que com he dit abans no representen més que aproximadament el 5 per cent dels ingressos de la fundació durant aquests deu anys, de l'any 99 al 2008... Doncs, un cop vàrem constatar que no hi havia aquesta autorització i que la nova direcció del Palau, doncs, ens plantejava aquest problema i aquest dubte davant de tota la situació derivada de la gestió del Palau

durant els darrers anys, nosaltres vàrem acordar de mutu acord amb ells efectuar una donació en els propers anys, doncs, d'uns 632.000 euros, és a dir, una mica més fins i tot, no per retornar els diners, sinó per establir una col·laboració de reciprocitat que durant uns anys havia servit perquè la fundació fes unes activitats i que, en un nou escenari i amb el plantejament que ens va fer la direcció del Palau, nosaltres vàrem estimar que això era oportú i que ho podíem assumir.

Amb la signatura d'aquest conveni acabava aquest protocol signat per part de la presidenta de l'Orfeó Català i de l'associació i en aquest cas, doncs, per l'administrador de la Fundació CatDem. «Les parts reconeixen no tenir res més a reclamar-se recíprocament en relació amb la subscripció i compliment dels convenis de col·laboració esmentats.» Aquests set convenis. I vàrem donar per tancat aquest episodi que, d'altra banda, en cap moment, ho repeteixo, no hi ha hagut cap dubte de la seva legalitat per part de la nostra actuació.

També han aparegut dubtes, doncs, sobre si es feien o no es feien activitats, no? Jo tinc un petit recull de premsa, que no és exhaustiu, de diferents actuacions que va fer durant aquests anys la fundació, al marge, doncs, de tenir un cert detall de les actuacions que la fundació va impulsar en base a aquest conveni de col·laboració, tant directament també com des de la promoció de moltes activitats que en el camp de la promoció cultural i de la difusió de la cultura musical del país des de Convergència i des de la Fundació CatDem hem impulsat.

Sé que pot semblar a algú estrany, vaig sentir fins i tot la valoració de la legitimitat ètica dels convenis. Són convenis legals, que, a més, formen part també pel nostre projecte de país i pel nostre programa polític d'una part molt consubstancial de la nostra manera d'entendre el país; la dimensió cultural, espiritual, musical, forma part també de la nostra voluntat de plantejar, doncs, tota una sèrie d'actuacions. I això és el que es va fer durant aquests convenis, que, ho torno a repetir, varen ser finalment, doncs, tancats amb aquest conveni de reciprocitat que vàrem subscriure al novembre de l'any 2009.

El Sr. Turull i Negre

Bé, ja ho veu, no?, una mica, si contesta..., riuen quan no és el que agrada, critiquen o interrompen, ja ho veurà al llarg d'aquesta comissió.

I jo, finalment, la darrera pregunta. Vostè ja sé que no és el responsable de finances de Convergència Democràtica de Catalunya, però suposo que si se sabés una notícia com aquesta, doncs, se sabia: a Convergència Democràtica li han condonat interessos o part del préstec que...? És a dir, allò que li sol passar a qualsevol ciutadà normal d'aquest país que, quan dius: «Mira, però què no em perdones una part del deute?», te la perdonen així, pam, pel morro. A Convergència Democràtica de Catalunya li consta que li hagin condonat deutes, com sí que ha passat, o interessos de deute, com sí que ha passat amb alguns partits del tripartit? M'agradaria saber-ho, tenir-ne constància en aquesta comissió que es donen tantes lliçons del que pot ser i del que no pot ser, no?

El Sr. Felip Puig i Godes

Sí, com vostè ha dit, no he portat mai les finances del meu partit ni les finances de la fundació, però, al veure la notícia que va aparèixer amb la fiscalització, si no ho recordo malament, del Tribunal de Comptes, doncs, de les finances d'altres partits polítics, vàrem tenir l'ocasió de veure que a un partit espanyol se li havien condonat –perdonat– més de 6 milions d'euros d'interessos; a un partit polític català, l'homònim espanyol, el Partit Socialista a Espanya, 6 milions i escaig; el Partit Socialista de Catalunya, també de l'ordre de quasi 7 milions d'euros d'interessos. I un altre partit català, en aquest cas Esquerra Republicana, si no m'equivoco, doncs, de l'ordre de 2.700.000 euros també de condonació i de perdó d'interessos de préstecs, cosa que nosaltres no hem fet mai i que li puc garantir que no farem mai.

És a dir, els nostres compromisos amb els nostres creditors o amb les nostres entitats financeres els complim i els complirem escrupolosament, més que res perquè no puguin d'alguna manera aquestes actuacions, doncs, afavorir la necessitat d'aportar-hi diners públics aleshores per salvar segons quines entitats financeres, que no deu ser el cas, no? Però en qualsevol dels casos nosaltres complim tots els nostres compromisos, sí.

El Sr. Turull i Negre

Doncs, res més, president. I moltes gràcies, honorable senyor Felip Puig, per les seves explicacions i comentaris.

El president

Gràcies, senyor Turull. Ara seria el torn del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, en el seu nom, el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Agrair-li també a l'honorable senyor Felip Puig la seva compareixença en aquesta comissió d'investigació. Ja he observat intents de desviar l'atenció; jo només tinc cinc minuts i, per tant, no entraré en algunes de les qüestions, no?, perquè m'interessen algunes de les seves respostes.

Escolti, això no és un tribunal polític, això és una comissió d'investigació, que es constitueixen en aquest Parlament i que es constitueixen a tots els parlaments democràtics dels països on justament hi han parlaments democràtics, no? I aquesta comissió s'ha constituït perquè hi han algunes coses poc comprensibles, eh? I esperem, de les explicacions de tots els compareixents, tenir alguna idea clara del que va passar, si més no des del punt de vista polític, que és el nostre marc d'actuació. Ja veurà que nosaltres no posarem el país com a barricada, com ha intentat fer algun diputat en algunes de les seves intervencions.

Vostè, senyor Puig, ha manifestat que els convenis entre la Fundació Trias Fargas –CatDem avui– i l'Orfeó Català eren convenis legals. Després de conèixer el que hi ha al damunt de la taula, el que ha passat, el fet que el senyor Millet va actuar sense estar facultat per signar aquests convenis, vostè encara considera que aquests

eren convenis legals, que el senyor Millet els va enganyar?

El Sr. Felip Puig i Godes

Miri, aquests eren convenis absolutament legals, i no només ho considerava jo, sinó el seu Govern, que en tenia coneixement des de l'any 2005. Des de l'any 2005 el Departament de Justícia coneixia que una part dels ingressos de la fundació provenien d'una donació de l'Orfeó Català, al costat de moltes altres empreses, de moltes altres entitats, de molts altres particulars. I, per tant, des de l'any 2005, 2006, 2007, 2008, 2009 ningú ens va fer cap observació sobre la legalitat d'aquests convenis; ergo, eren legals. I continuaven sent legals segons la nostra interpretació fins al moment en què la nova direcció ens diu: «Perdoni, vostès tenen uns documents, i hi ha una relació basada en una persona que no estava autoritzada.» Aquell va ser el motiu pel qual vam fer la reflexió que jo li he dit abans que vam fer el mes de novembre de l'any passat i que va comportar que establís una relació de reciprocitat amb el Palau, cosa que ha sigut de satisfacció mútua tant per a la nova direcció, per a l'Orfeó, per a la nova associació i per part nostra.

El Sr. Terrades i Santacreu

Jo crec que tenien una aparença de legalitat en qualsevol cas. Escolti...

El Sr. Felip Puig i Godes

Vostè pot creure el que vulgui, però...

El Sr. Terrades i Santacreu

No he acabat la pregunta, senyor Puig.

El Sr. Felip Puig i Godes

Ja li he dit que el Departament de Justícia no tenia la mateixa...

El Sr. Terrades i Santacreu

No he acabat la pregunta, senyor Puig.

El Sr. Felip Puig i Godes

...aparença que vostè manifesta.

El Sr. Terrades i Santacreu

Deixi'm acabar la pregunta. Perquè, per un costat, hem obtingut els convenis que ens ha facilitat la fundació o l'Orfeó Català, en aquest cas, i els que ens han facilitat vostès. I li puc assegurar que, comparant els convenis que ens ha facilitat una part i els que ens ha facilitat una altra, hi han coses que no ens acaben..., no coincideixen. (*Veus de fons.*) Per tant, escolti, algunes signatures no coincideixen, senyor Turull, eh?

A més a més, l'Orfeó Català i la fundació..., ahir el mateix tresorer de l'Orfeó Català ens va dir que els diners no sortien de la comptabilitat oficial de l'Orfeó. Vol dir, senyor Puig, que el senyor Millet i el senyor Torrent –en aquell..., en el primer conveni que es va signar n'era el

responsable— no van establir un acord que vorejava els marges legals?

El Sr. Felip Puig i Godes

Miri, jo li haig de dir que el senyor Llinares i la nova direcció del Palau en cap moment han tingut cap dubte, ni he vist documents dispars. Vam protocolitzar davant de notari aquest acord últim; per tant, haig de creure que..., la nova direcció no sé quina documentació els ha pogut facilitar a vostès, però per part nostra la contrastació és absolutament fiable i fidedigna, i li haig de dir que tots els ingressos provenien de xecs ingressats en els comptes pertinents de la fundació i que, per tant, eren ingressos, per part nostra, absolutament transparents i declarats. Ho torno a repetir, davant de l'administració d'Hisenda i davant de tots els nostres comptes auditats.

El Sr. Terrades i Santacreu

I com s'explica que el tresorer de l'Orfeó Català ahir ens digués que de cap manera aquests xecs que els van fer arribar a la Fundació Trias Fargas sortien de la comptabilitat oficial de l'Orfeó?

El Sr. Felip Puig i Godes

Escolti'm, si ens expliquéssim totes les coses sobre les quals hi ha dubte de la gestió del Palau dels darrers deu anys, segurament no estaríem ni aquí ni hi hauria una instrucció judicial. Jo no puc donar explicacions de com funcionava el Palau per dintre; jo del que li puc donar les explicacions és de la Fundació CatDem, que va actuar des del primer moment fins a l'últim transparent, declarant a les memòries, en els documents, a la Sindicatura de Comptes.

I, per tant, a partir d'aquí, tot el que vostè vulgui tenir d'aparença de dubte, doncs, li agrairia que ho contrastés amb el Departament de Justícia, amb la Sindicatura de Comptes o amb els mateixos nous dirigents del Palau, perquè torno a repetir que en cap moment ens han manifestat que hi hagi cap discordança entre la documentació que nosaltres teníem i hem aportat i les que ells han donat per bona.

El Sr. Terrades i Santacreu

Després ja li ensenyaré els convenis que ens han fet a mà les dues fundacions...

El Sr. Felip Puig i Godes

Quan vulgui.

El Sr. Terrades i Santacreu

...per veure que hi han coses que no acaben de quadrar, senyor Puig.

Vostè ja ens ha explicat que no era el responsable de les finances del partit; vostè era el responsable de dirigir les campanyes electorals en aquests darrers anys?

El Sr. Felip Puig i Godes

No, ja m'hauria agradat, perquè és apassionant. No, jo vaig ser secretari d'organització de Convergència entre

l'any 96 i l'any 99, i, com a secretari d'organització, vaig ser el coordinador operatiu per sota del director de campanya, que va ser en tot moment, doncs, el malaurat també secretari general de Convergència, en Pere Esteve. A partir de l'any 99, en què passo a incorporar-me al Govern i després a partir de l'any 2003, en què tinc el trist honor de ser el primer portaveu de l'oposició de Convergència i Unió, doncs, no m'he dedicat a dirigir les campanyes electorals de Convergència.

El Sr. Terrades i Santacreu

Per tant, vostè tampoc coneix els proveïdors de serveis de Convergència Democràtica de Catalunya?

El Sr. Felip Puig i Godes

Quan diu «proveïdors de serveis», vol dir...?

El Sr. Terrades i Santacreu

Vull dir empreses que treballen per a les seves campanyes electorals o empreses que treballen per a les activitats ordinàries del seu partit polític.

El Sr. Felip Puig i Godes

Sí, conec els de l'any 96, que va haver-hi una campanya, si no me'n recordo malament, d'eleccions generals, i l'any 99, que van haver-hi unes eleccions municipals a l'abril-maig i unes eleccions al Parlament el mes d'octubre, doncs, com a, ho repeteixo, director operatiu, eh? Per tant, sí, alguns dels responsables, doncs, de temes de campanya i de material de campanya, dec conèixer; no tots, perquè he vist empreses que no conec, altres sí.

El Sr. Terrades i Santacreu

Perquè en totes aquestes setmanes que portem de comissió han sortit algunes empreses que ens consten que són proveïdors seus —New Letter, Letter Graphic, Hispart, Stereo Rent—, que sembla que també van fer factures per al Palau i que ningú al Palau els coneixia. Vostè em pot afirmar, tal com ha fet algun seu responsable, que van pagar aquests proveïdors dels recursos propis de Convergència, que no van fer servir recursos aliens a Convergència Democràtica?

El Sr. Felip Puig i Godes

Sí, he vist que aquestes coincidències, a més, s'estenen a altres protagonistes, perquè alguns d'aquests proveïdors també són proveïdors em sembla que del seu partit i d'altres partits i d'altres institucions...

El Sr. Terrades i Santacreu

Però no de campanyes nacionals, senyor Puig.

El Sr. Felip Puig i Godes

No ho sé —no ho sé—, però deuen tenir prou solvència per poder estar treballant, doncs, amb altres institucions, empreses, administracions, moltes administracions i altres partits, no?

Pel meu coneixement i pel que jo tinc informació i coneixement, és evident que nosaltres vam atendre totes

les nostres obligacions com a partit i com a federació, perquè en les campanyes actuem com a Convergència i Unió, amb els nostres proveïdors, i no vam derivar cap tipus de factures ni de pagaments.

El Sr. Terrades i Santacreu

Com que ja sabem que es van fer factures i que es van pagar als comptes del Palau...

El Sr. Felip Puig i Godes

Sí, però especifiqui. No –no–, no crec que...

El Sr. Terrades i Santacreu

Vostè considera...

El Sr. Felip Puig i Godes

...els comptes del Palau paguessin factures...

El Sr. Terrades i Santacreu

Vostè considera...

El Sr. Felip Puig i Godes

...de campanyes electorals, oi?

El Sr. Terrades i Santacreu

Vostè considera factible que aquestes empreses s'haguessin conxorxat amb els senyors Millet i Montull per repartir-se els diners?

El Sr. Felip Puig i Godes

Ho veig bastant inversemblant, perquè la veritat és que són empreses que amb nosaltres... Ara parlo jo.

El Sr. Terrades i Santacreu

S'han pagat...

El Sr. Felip Puig i Godes

Perquè són empreses..., deuen haver fet serveis i deuen haver fet el que sigui, no? Per a nosaltres són empreses solvents que han treballat sempre a plena satisfacció, i haig de pensar que amb tothom que han treballat, com em sembla que amb alguns de vostès, doncs, també.

El Sr. Terrades i Santacreu

Ni els treballadors del Palau ni ningú les coneix, aquestes empreses.

El Sr. Felip Puig i Godes

Escolti'm, ho torno a repetir: vostè vol que jo li doni explicacions de com funcionava el Palau per dintre i lamento que per dintre només conec que el Palau...

El Sr. Terrades i Santacreu

No...

El Sr. Felip Puig i Godes

Ara estic parlant jo, senyora Santos.

El Sr. Terrades i Santacreu

Avui també ha sortit...

El Sr. Felip Puig i Godes

Un moment, ara parlo jo, em deixa? Gràcies. Dic que és evident que del Palau per dintre jo només coneixia, doncs, quan anava a algun concert o a algun sopar del centenari.

El Sr. Terrades i Santacreu

A vegades també..., pel que ens ha dit també dinava amb el senyor Millet.

El Sr. Felip Puig i Godes

Sí –sí–, però no tan sovint com alguns del seu partit.

El Sr. Terrades i Santacreu

Avui ha sortit –avui ha sortit–, he vist en algun mitjà de comunicació que sortia una altra empresa que al Palau sembla que tampoc no l'acaben de conèixer, que és Altraforma. Aquesta empresa era proveïdora de serveis electorals a Convergència Democràtica? Per saber-ho, eh?

El Sr. Felip Puig i Godes

Que jo conegui, l'any 99 –per tant, li estic parlant de fa més d'onze i dotze anys–, doncs, em sembla que ens havia preparat alguns materials publicitaris.

El Sr. Terrades i Santacreu

La campanya electoral del 2006 també va treballar?

El Sr. Felip Puig i Godes

Ho desconec. Jo li haig de dir que jo no tinc aquesta informació.

El Sr. Terrades i Santacreu

Ja li ho dic jo.

El Sr. Felip Puig i Godes

L'any 2006 era portaveu d'aquest Parlament i no portava la campanya electoral.

El Sr. Terrades i Santacreu

Ja li dic jo que sí, perquè és de la documentació que ens ha facilitat la Sindicatura de Comptes.

El Sr. Felip Puig i Godes

Perfecte.

El Sr. Terrades i Santacreu

Per això, li preguntava si era...

El Sr. Felip Puig i Godes

Doncs, escolti, vostè té més informació que jo.

El Sr. Terrades i Santacreu

Té alguna idea, encara que sigui circumstancial, vaga, eh?, de per què aquestes notes que han sortit a les àrees de presidència i administrativa comptable de les secretaries dels senyors Millet i Montull –que les notes sabem que són certes, que eren dictades pel senyor Millet o pel senyor Montull– i que apunten a adjudicacions d'obres del darrer Govern de Convergència Democràtica amb patrocini d'una empresa a l'Orfeo, i després sortides que, en algun document que tenim..., apunten a la Fundació Trias Fargas i alguns d'aquests proveïdors? Vostè té alguna explicació plausible o considera que és una confabulació planetària contra vostès?

El Sr. Felip Puig i Godes

Em demana la meua percepció i creença, oi? Després li contestaré. M'ha dit si hi crec, oi? Miri, jo el que crec és que, com he dit abans, a vostès no els interessa la realitat, que vostès el que intenten és construir un relat, un relat que, com abans ha dit algú, doncs, deixi algunes taques en el vestit més o menys immaculat d'un quart de segle pràcticament de bon govern catalanista i nacionalista. I que aquestes peces han d'encaixar com sigui, a cops de martell, encara que... (*Remor de veus.*) Sí. Sí, perquè, si vostès agafen alguns d'aquests quadres que corren i algunes d'aquestes informacions, resulta que surten unes informacions que són impossibles que existeixin.

Fins i tot en algun quadre apareix el nom d'algú que resulta que feia més d'un any i mig que era mort, segons les dates. I en un altre quadre apareix algú que suposadament ha anat a cobrar, que no era ni tan sols en aquells moments..., cap responsabilitat financera ni administrador ni tresorer de Convergència. I en altres quadres, apòcrifs també, amb clips, apareixen documents que vostès els donen tota l'autoria, tota la credibilitat i que hi ha gent que està manifestant que s'ha falsificat la seva signatura i que aquells convenis es van construir –i ho diu algú en aquesta Mesa, aquí també– al cap de quatre anys d'haver-se fet la situació o aquell pagament.

I vostès van donant credibilitat total a tots aquests documents només perquè intenten lligar un relat que acabi amb unes conclusions que vostès ja tenen predeterminades. Això va passar també fa aproximadament trenta anys, a l'inici d'un procés important, no? Va passar també fa aproximadament sis o set anys. (*Remor de veus.*) Sí, també, també –no riguin; jo ja sé que això els inquieta, no? Però la recurrència del seu estil de fer política aflora cada vegada. I sobretot aflora quan es posa en tensió, diguem-ho així, la proximitat electoral, no?

Però jo li haig de dir que aquest relat que vostès volen vendre, de lligar triangulacions, de relacions causa-efecte, doncs, per part nostra no té cap credibilitat, perquè jo li torno a dir que tot el que figura als nostres comptes –auditats amb bona nota, com abans ha dit algú–, que totes les relacions que hem tingut, que fins i tot, ho torno a repetir, han estat cinc anys en coneixement del Govern, del protectorat, de les direccions generals que havien d'articular i supervisar les nostres fundacions..., han donat i havien donat per bons; que a tota la resta jo li haig de dir que no li puc donar cap versemblança, i més quan anem tenint informacions que tot això acaba tenint una certa intencionalitat política i no pas una certa versemblança, diguem-ho així, que porti a conclusions, que en cap moment en aquesta cambra durant aquesta comissió d'investigació, que jo he pogut anar seguint directament o a través de transcripcions, s'han pogut d'alguna manera determinar i verificar.

xement del Govern, del protectorat, de les direccions generals que havien d'articular i supervisar les nostres fundacions..., han donat i havien donat per bons; que a tota la resta jo li haig de dir que no li puc donar cap versemblança, i més quan anem tenint informacions que tot això acaba tenint una certa intencionalitat política i no pas una certa versemblança, diguem-ho així, que porti a conclusions, que en cap moment en aquesta cambra durant aquesta comissió d'investigació, que jo he pogut anar seguint directament o a través de transcripcions, s'han pogut d'alguna manera determinar i verificar.

El Sr. Terrades i Santacreu

Bé, en tot cas, encara no estem en el període de conclusions, no? El cert és que s'ha perdut el rastre de 5,8 milions d'euros que Ferrovial va fer de patrocini a l'Orfeo Català i a la Fundació del Palau de la Música, bàsicament a l'Orfeo Català en els darrers anys, no? I que, clar, surten unes notes... O sigui, el relat del que està passant o del que ha pogut passar no l'han escrit els partits que formen part d'aquesta comissió parlamentària. El relat l'han construït el senyor Millet i el senyor Montull amb les notes que van deixar i amb el rastre que van deixar en els seus ordinadors, les referències constants que fan al malaurat senyor Torrent, a un tal Daniel, que no sabem qui és, però que tot apunta que a la Fundació Trias Fargas només hi ha un Daniel, que és el responsable de les seves finances, no? I, per tant, escolti, el relat no l'estan construint els partits que formen part d'aquesta comissió parlamentària, sinó que és un relat que ha sortit en els ordinadors del senyor Millet i del senyor Montull.

I, per anar acabant, perquè em sembla que el senyor president ja m'estava mirant, escolti, vostè sap tan bé com jo que hi han coses que no han funcionat. I, a més, sap també que les ciutadanes i els ciutadans del nostre país també ho saben i que, des del meu punt de vista, escolti, en nom del país i en nom de la bandera del nostre país, no es pot tancar el que pot haver passat aquí, i que tenim el deure i l'obligació d'intentar aclarir de manera fefaent els fets del Palau, sobretot en els aspectes que surten en aquest rastre, en aquest relat que el senyor Millet i el senyor Montull han deixat i que apunten directament als seus comptes nacionals. Li he d'expressar, en nom del meu grup parlamentari, que, tot aquest afer del Palau, el millor que ens podia haver passat a tots és que no s'hagués produït. Però, escolti, els fets estan aquí, la realitat està aquí.

I, per acabar, una darrera pregunta. Vostè, quan ha deixat la seva feina executiva en el Govern de la Generalitat, ha assessorat Ferrovial en algun tema?

El Sr. Felip Puig i Godes

Començaré per la pregunta, perquè, si no, si me la descuido, algú pensarà... No, no, no he assessorat Ferrovial ni cap empresa constructora en cap moment ni després de la meua feina executiva ni durant la meua feina de parlamentari.

Per acabar, en tot cas, amb les seves reflexions, no? A mi em sorprèn molt, senyor Terrades, que el seu grup i el seu Govern estiguin donant tant de crèdit, doncs, a

informacions que apareixen d'algú que ha sigut capaç fins i tot –perdoni l'expressió col·loquial, no?– d'endredar i d'enganyar el seu consogre en el casament de la seva filla. I que en aquest tipus d'actuacions vostès, aleshores, resulta que fonamenten tota una seva teoria i tota una –sí– confabulació, totes unes conjectures, unes suposicions, i que ara estiguin molt preocupats per veure on han anat a parar, si no m'he equivocat, ha dit 5 milions i mig d'aportacions de Ferrovial al Palau, no? Doncs, deuen haver anat a parar a fer coses per al Palau, a fer patrocinis o a fer coses que s'acabaran descobrint, suposo, tard o d'hora, a través de la investigació de la justícia –no en tinc cap dubte.

M'estranya que no tinguin més interès encara en el que es va posar en evidència, no ja amb documents apòcrifs, o anònims, o clipats, o que no sabem de quins ordinadors surten, o de quines reunions preparatòries..., treballen i es cuinen, doncs, de les afirmacions que va fer aquí, per exemple, l'interventor general de la Generalitat, que va dir que de recursos públics es trobava a faltar la destinació de 3,6 milions d'euros d'aportacions de les administracions, públics –ja no de patrocinis privats: públics–, al consorci. I que aquí no hi hagi cap interès per veure què passa amb aquests 3,6 milions. Deu ser, potser, perquè en aquest consorci el seu partit ha tingut la majoria sempre, excepte durant dos anys escassos, que no ens interessa investigar això? Perquè aquí sí que, més enllà de recursos privats i de patrocinis que no sé on deuen haver anat a parar i que això és el que s'ha d'investigar..., com és que no tenim aquesta pruija per veure què passa amb les informacions que ens fa un interventor general de la Generalitat, amb 3,6 milions d'euros de recursos públics que han anat al consorci i que no se sap on han anat a parar?

Bé, en tot cas, jo, entenent, doncs, la seva obligació com a parlamentaris, que vostès creuen que l'han de canalitzar –amb criteri molt discutible, ho torno a repetir, fins i tot per part del senyor Martínez Madero– en contra de l'oposició, jo només els suggereixo, m'atreveixo a suggerir com a company seu, com a diputat d'aquesta cambra, que també estaria bé que ens dediquéssim a veure on han anat a parar aquests 3,6 milions de recursos públics del consorci.

El Sr. Terrades i Santacreu

Doncs, suggeriment per suggeriment, senyor Puig. Vostè sap que el Govern de la Generalitat s'ha personat per recuperar aquests diners que han sortit en el consorci. Jo li faig una altra recomanació: si consideren que aquest relat del senyor Millet i el senyor Montull que ha aparegut en els seus ordinadors personals no és verídric i que lesiona la seva imatge com a partit, presentin-los una querrela.

El Sr. Felip Puig i Godes

Miri, vostès s'emparen en la immunitat parlamentària per, a partir de documents que no tenen cap autenticitat, fer tota aquesta construcció que està intentant contaminar i encomanar, doncs, l'estat d'ànim del país. Vostès tenen intencionalitat política, legítima; jo només els prego que siguin un punt més objectius i que ens diguin

exactament fins on pensen arribar en altres actuacions i en altres ocasions sobre fets molt més contrastats, que hi ha un interventor general que ens diu el que fan, que no ho porten vostès aquí, al Parlament, i, en tot cas, diuen que el Govern s'ha personat. I a mi m'agradaria veure, doncs, la mateixa pruija per suposades maquinacions que no pas per manifestacions reals que fa l'interventor general en aquesta taula.

El president

Moltes gràcies, senyor Terrades. Ara és el torn del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i, en el seu nom, el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Novament, benvingut al senyor Felip Puig en aquesta comissió. Miri, la veritat és que a mi no m'ha agradat gens una afirmació que vostè feia. Diu: «Aquí s'emparen en la immunitat parlamentària.» Home, nosaltres estem exercint de diputats i diputades, en una comissió tan legítima com altres comissions que han estat impulsades pel seu grup parlamentari. I resulta sorprenent que hagin vingut aquí, no només vostè, sinó altres representants del seu partit polític... A mi no em semblen malament les valoracions que pugui fer en el seu moment, doncs, el senyor Turull o qualsevol altra persona i que puguin titllar aquesta comissió de «tribunal», però el que no em sembla acceptable és que vingui el senyor Àngel Colom, militant del seu partit, o altres persones del seu partit com a compareixents i titllin aquesta comissió de «tribunal polític». Això no em sembla acceptable, perquè és un tribunal absolutament democràtic i absolutament legítim, com qualsevol altre... (*remor de veus*), com qualsevol altre –perdó–, com qualsevol altre que hi ha hagut en aquesta cambra.

Miri, abans es comentava: «És que resulta que no es dóna credibilitat a la paraula.» Doncs, lògicament, donem credibilitat a la paraula. Però, és clar, quan resulta que ve aquí el senyor Àngel Colom i és incapaç de donar explicacions sobre un simple rebut de tres línies, en el qual apareixen tres contradiccions de la seva declaració, doncs, home, convindrà amb mi que hem de ser escèptics. O quan ve aquí el senyor Daniel Osàcar i ens diu que no es trucava de forma periòdica amb el senyor Montull i resulta que veiem les anotacions que apareixen en algun quadre d'Excel de les seves secretàries i s'hi troba de forma setmanal o es truca de forma setmanal, que, a més a més, està reconegut, doncs, home, convindrà amb mi que no acaben de convèncer. O quan ve aquí a declarar –abans es citava també el senyor Escuer– el senyor Codina, regidor del seu partit polític, i ens diu que no s'havia trobat mai amb el senyor Millet i resulta que s'hi troba de forma freqüent i, ves per on, quina casualitat, s'hi troba sempre acompanyat del senyor Escuer –o en bona part acompanyat del senyor Escuer–, doncs, convindrà amb mi que la veritat és que resulta sospitós. O quan resulta que vénen aquí a comparèixer determinades empreses que ens vénen a explicar, com a preàmbul, que treballen per a tothom, però resulta que quan ho comproves treballen majoritàriament per al seu partit polític i resulta que aquí ens

responen amb el silenci més absolut i resulta que, quan ho comprovem, alguna d'elles té alguna factura falsa, convindrà amb mi que hem de ser bastant escèptics.

Però voldria començar pel que vostè comentava dels convenis. Vostè deia: «És que aquests convenis...» I, a més a més, em sembla que fins i tot ho va comentar el primer dia que va fer una roda de premsa per informar-ne. Deia: «És que aquests convenis són poca cosa, representen un 5 per cent» –avui ho ha reiterat i ho va comentar en aquell moment– «del que va rebre la Fundació Trias Fargas.» Però, és clar, resulta que hi han anys que representa el 20 per cent. Resulta que l'any 2002 l'aportació representa el 20,20 per cent de les aportacions privades. O el 2005 arriba a l'11,74 per cent. I, a més, una altra cosa, resulta que ve aquí el tresorer, l'extresorer de l'Orfeó Català, i ens diu que representava el 20 per cent –20 per cent– del pressupost que tenia l'Orfeó Català. Home, convindrà amb mi que tot plegat són coses bastant anòmales.

Vostès poden comentar que aquests convenis són absolutament legals i el que vulguin, però resulta que hem tingut aquí compareixences d'algunes persones que formen part de la junta directiva, que no només ens han dit que aquests convenis no els coneixien, ens han dit una cosa encara millor: que si ells ho haguessin sabut aquests convenis no s'haurien signat mai –mai. Per tant, no deuen ser convenis tan bons quan resulta que una de les dues parts no els hauria signat mai.

Però, és clar, resulta que, per un costat, hem tingut aquests silencis o mitges veritats, però resulta que els documents són tossuts i setmana rere setmana apareixen documents d'aquells persones amb les quals vostès es reunien de forma periòdica –perquè el senyor Carles Torrent es reunia una vegada al mes amb el senyor Millet– que parlen. I la primera setmana, per exemple, apareixen –de les anotacions de la directora financera, de la senyora Gemma Montull– vinculacions de pagaments de Ferrovial que després es deriven a la Fundació Trias Fargas i curiosament també a algunes empreses que treballen habitualment per al seu partit polític.

Resulta que després observem, la setmana següent, algunes rareses als seus convenis, que si no tenen les capçaleres; que si no hi ha cap tipus de publicitat, en el seu moment, d'aquests convenis, quan estem parlant de quantitats importants; si resulta que són incapaços –avui vostè veig que ha fet molta feina d'hemeroteca– de justificar-los de forma adequada. La setmana següent, què tenim? Doncs, resulta que tenim, miraculosament, documents que apareixen als discs durs de les exsecretàries dels senyors Millet i Montull –no en una ni amb dues, en moltes secretàries, i no un document ni dos, sinó vint-i-quatre, vint-i-cinc documents– que tots van en la mateixa direcció.

I, és clar, el problema quin és? El problema és que vostès no n'han desmentit cap, cap ni un. O sigui, estic esperant que encara algun representant del seu grup parlamentari vingui aquí, en aquesta comissió, i ens digui: «Escolti'm, aquest document no té validesa.» En vull repassar alguns, perquè nosaltres malauradament tenim cinc minuts, vostè en té molts més, és un acord a què varem arribar lògicament, no em queixaré pas d'aquest

extrem, però n'hi cito tres: el primer, la carta datada el 20 d'abril del 99: «Amic Carles, et faig arribar una altra proposta que està pendent d'adjudicació» –Carles, l'amic Carles, és el Carles Torrent–; «t'agrairé que facis tot el que puguís, ja que, com tu saps...

El Sr. Felip Puig i Godes

Perdó, perdó, la nota posa Carles Torrent?

El Sr. Bosch Cuenca

...estem en deute.» Perdoni, la persona que surt anotada aquí..., és que després li explicaré una altra cosa. Resulta que aquest document apareix el mateix dia que el senyor Millet té una reunió amb el senyor Carles Torrent. I sap quina altra cosa hi ha? Resulta que quan mires –quan mires– el que apareix en les propietats del document hi apareix, ni més ni menys, que Palau - Generalitat de Catalunya. Això deu ser una casualitat, però resulta que hi han altres casualitats.

Resulta que hi ha un altre document, un segon document, en el qual apareix Ferrovial, apareix citat també Generalitat, «liquidació de Generalitat», que resulta que és del 16 de febrer, el dia després que el senyor Carles Torrent tingui –ves per on, quina casualitat– una reunió amb el senyor Millet. O hi ha un altre document que resulta que parla també del 12 de febrer del 2003 –«obra adjudicada al febrer, obra adjudicada el 2002, proposta de pagament»–, el mateix dia, exactament el mateix dia que el senyor Camps, Jaume Camps, i el senyor Carles Torrent tenen una reunió amb el senyor Millet.

Vostès poden anar dient que això són casualitats, nosaltres voldríem no creure'ns els documents, però és que els documents són tossuts. Perquè, a més a més, sap què passa? Que, quan resulta que contrastes aquests documents amb la realitat, la realitat acaba casant, acaba concordant, i em remeto a aquest quadre de l'any 2008. Resulta que apareix un quadre del 2008 amb un repartiment, una columna encapçalada per una persona que es diu Daniel; vénen aquí les secretàries i ens diuen que aquest Daniel, presumiblement –ho diuen elles–, ha de ser Daniel Osàcar, que és la persona que té més vinculacions, que ve de forma sovintejada al Palau de la Música.

Però és que hi ha un altre nexa d'unió: resulta que aquesta columna concorda perfectament amb les factures que no s'han pogut justificar a determinades empreses que no treballaven, ni han treballat mai per al Palau, i que treballen majoritàriament per a Convergència. Aquest document apareix quan nosaltres ja n'havíem elaborat un altre, i, ves quina casualitat, concorda fins al darrer cèntim d'euro i fins a la darrera data.

Jo el que voldria, senyor Puig, que vostè faci el següent: que agafi aquest llistat i em desmenteixi amb dades cadascun dels documents, no en qüestions de dir: «Aquesta persona estava morta.» Voldria que em digués les dades aquí de cadascun dels documents i em digués: «Escolta, mira, aquest document no està bé perquè hi ha aquesta errada, aquest document és inversemblant.» Ho faci, si us plau.

El Sr. Felip Puig i Godes

Bé, segurament deu haver tingut un *lapsus psique* abans, perquè ha parlat que aquest era un tribunal democràtic, i és una comissió d'investigació. Entenc que en el seu magí, doncs, vostès entenen que això hauria de ser com els tribunals populars de l'any 36 o com la inquisició castellana o com els comitès de salut pública d'en Robespierre, en Danton i en Marat, no? Vaja, és una mica aquesta percepció que té una bona part del país. (*Forta remor de veus.*)

Abans m'ha demanat, si us plau, que contingués, diguem-ho així...

El president

Si us plau, hauríem de guardar ordre tots. Senyor Turull, vostè també, eh?, tothom. (*Remor de veus.*)

El Sr. Felip Puig i Godes

No, jo hi insisteixo: no sóc jo que trobo dubtosa aquesta comissió d'investigació, és que vaig escoltar una entrevista magnífica per una persona gens dubtosa que pugui tenir cap complicitat amb el nostre projecte polític, que és el director general de l'Oficina Antifrau de Catalunya, dient que era inversemblant que en un país democràtic i europeu s'impulsés una comissió d'investigació en contra de l'oposició. I tot això ja sabem que, encara que a vostès no els agrada que es posi en evidència, forma part d'una manera de fer política que està entrant en crisi –ja ho entenc, el nerviosisme és fort, no?–, però que fa temps, a partir de determinats també mitjans de comunicació, de la instrumentalització de determinades mentides repetides que acaben configurant una engruna o un punt de suport d'una certa versemblança..., i a partir d'aquí embolica que fa fort.

I jo el que trobo molt sorprenent... I ara contestaré, perquè ja ho ha fet el senyor Colom. Tornem a parlar dels 75.000 euros, és a dir, 12 milions i mig de pessetes del senyor Colom, en un conveni que quatre anys després es munta artificialment, amb un rebut amb el doble de diners, que ell nega radicalment i que, a més, està disposat a declarar que la signatura que consta d'ell està falsificada, i li donem tota la credibilitat a tot aquest muntatge, quan ell ja ha explicat què va passar amb els diners que va anar a demanar ell personalment i particularment. I, en canvi, de 75.000 euros, que hi posem el dit a la llaga perquè és Colom, que és Convergència i Unió, que és finalment Artur Mas, és la gran preocupació, i ens oblidem dels 3,6 milions d'euros del consorci que no apareixen enlloc, dels 5 milions i mig d'euros del conveni de l'hotel de pèrdua de rendibilitat patrimonial de la Generalitat o dels 15 milions d'euros de condonació, evidentment, dels seus crèdits, que no formen part d'aquesta comissió. De tot això, ens n'oblidem perquè l'ordre de magnitud no té cap importància, sinó que el que cal és veure de quina manera aprofitem, doncs, una circumstància de fa més de deu anys, i a partir d'aquí anem repetint la cantarella i, evidentment, tota aquesta sensació.

Ara el senyor Escuer, de l'Ametlla. El senyor Escuer ha dit i ha declarat –i ho he vist en un comunicat que

ha fet– que ell no ha signat cap document, que aquella signatura també és falsa. Haurem de tornar a posar crèdit sobre un document que apareix i que vostès li donen tota la credibilitat i que resulta que la persona interessada, afectada, diu que ell no ha signat mai cap document? Això sí, els mitjans de comunicació d'avui estan dient «el cap de llista», «l'alcaldeable», «el president del comitè local», i resulta que el senyor Escuer en aquella data ni era cap de llista, ni alcaldeable, ni president local. Per tant, tot es construeix per generar tota una nebulosa que vagi adreçada a una única finalitat.

Convenis. Escolti'm, jo tinc les dades aquí, jo li puc dir que des del 99 a l'any 2008 la Fundació CatDem ha tingut uns ingressos aproximats per sobre de 12 milions d'euros, i que vam signar convenis amb la Fundació del Palau de 630.000 euros, i que en cap cas s'ha superat més de l'11 o el 12 per cent la importància relativa que han tingut les aportacions de la fundació, en algun cas fins i tot no han arribat ni al 3 i mig, ni al 4, ni al 5 per cent. Per què? Perquè és una fundació que té molts altres patrocinadors, moltes altres aportacions, moltes altres activitats. I, per tant, la impressió que això era un mecanisme per anar a buscar només diners del Palau de la Música, doncs, jo li puc dir que els números tampoc ho resisteixen.

Els papers no parlen, senyor Bosch, no, els papers no parlen, no, qui parlen són les persones que els llegeixen, que els interpreten i que els fan aleshores donar la imatge i la lectura que interessa. Perquè dels quadres a què vostè em fa referència, li ho torno a repetir, n'hi ha un en què apareix una persona que feia un any i mig que estava morta. Quina credibilitat pot tenir un quadre en què hi apareix un senyor, que teòricament cobra unes comissions, que fa un any i mig que no hi és? Un altre quadre en què el senyor Daniel, queestic convençut que no és el Pi, malgrat que el Pi i el Daniel també ens apareixen en aquest sumari –no, no és en Daniel Pi, un altre Daniel–, un Daniel, un suposat Daniel resulta que està teòricament gestionant diners quan no tenia cap responsabilitat ni financera, ni de tresoreria en la nostra organització. Els papers parlen com volen parlar.

I deixi'm que li ho digui, i no se m'enfadi, perquè jo crec que en les darreres vint-i-quatre hores ha passat també alguna altra cosa que encara ve a reafirmar més la meua impressió. Vostès em parlaven, abans el senyor Terrades i vostè també, del que jo crec, no? Home, jo el que crec és que si hi havia algun dubte de la instrumentalització de la informació d'aquesta comissió ahir encara es va saber més, quan he sabut que vostè, senyor Bosch, té reunions amb el director del Palau en què es preparen les informacions que arriben després a aquesta comissió. Si això, en lloc d'una comissió, fos un tribunal, com vostès pensen que hauria de ser, només li puc dir que en un sistema normal vostè estaria inhabilitat com a advocat i segurament aquest procés s'hauria declarat nul de ple dret per aquesta instrumentalització i aquesta canalització de la informació d'una manera clarament tergiversada.

(*Remor de veus.*)

El president

Si us plau. Senyor Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Tres consideracions, senyor president. Primera consideració. Senyor Puig, quan vulgui qualificar aquesta comissió de tribunal de la inquisició llegeixi llibres d'història, si us plau –llegeixi llibres d'història.

La segona consideració. Aquest diputat i el nostre grup parlamentari es reunirà amb qui sigui necessari per aconseguir la informació que sigui necessària i per contrastar qualsevol informació que sigui necessària, només faltaria. Això és una comissió d'investigació, i ens trobarem amb qui sigui –amb qui sigui– i amb qui vulgui parlar amb nosaltres i amb qui vulgui contrastar informació amb nosaltres.

I una última consideració, i la més concloent. Ho veu com resulta que sempre anem allà mateix? Li he fet una única pregunta, li he dit que es mirés aquests documents i que em digués o que m'intentés contrarestar cadascun dels documents –són vint-i-cinc documents–, i resulta que va i no me'n desmenteix ni un; l'única cosa que fa és que hi ha una anotació d'una persona que està morta. Però, i el quadre del 2008? I la concordança exacta amb les entrades de Ferrovial i el pagament de determinades factures a empreses que treballen majoritàriament per a Convergència i Unió i per a la Fundació Trias Fargas? Faci un exercici de transparència, miri aquesta documentació i digui'm què hi ha de fals en aquesta documentació. Vostè té tot el temps del món, jo només tinc cinc minuts; per tant, s'hi pot entretenir tot allò que vulgui.

El Sr. Felip Puig i Godes

No, si aquests quadres ja me'ls vaig mirar el 14 de juny i el 28 de juny, si vostès ja els tenen fets, aquests quadres, des de fa mesos, si és igual la informació que tinguin ara, que ja està escrit, això. Ja li ho he dit abans: les seves conclusions vostès ja les tenen premeditades, preescrites i prefabricades. Escolti'm, vostè... Ara mateix jo no puc posar en dubte la bondat, no puc fer cap judici de valors sobre les seves reunions amb no sé qui, i, en canvi, vostès fa sis mesos que posen sota ombra de sospita les reunions que ha tingut tothom en aquest país, i jo no puc posar en dubte de quines són les seves intencions per anar a buscar segons quina informació que veiem que cada vegada ens apareixen, casualment, dotze hores, vint-i-quatre hores abans que hi hagi un nou episodi d'aquesta comissió.

Escolti'm, abans m'han dit que pensar és lliure. És a dir, vostès poden pensar-ho tot, segons el nostre criteri fins i tot sempre pensant malament, i nosaltres quan tenim una intuïció resulta que aleshores, escolti, que vostès tenen tot el dret de reunir-se i de fer el que... Sí, home, i tant que hi tenen tot el dret, i nosaltres tenim tot el dret de pensar que aquí hi ha una clara instrumentalització que persegueix un únic relat, que es basa a través de documents que... Jo com puc saber com feien els criteris de tresoreria i comptables i de comptar per veure quines aportacions tindrien la gestió interna del Palau?

No ho sap el país? Si precisament això és el que està en aquests moments sota investigació judicial.

Per tant, jo només el que li dic és que, de judicis de valor, si tothom en pot fer nosaltres també, que la història me la conec una miqueta, i abans ja li he dit que crec que hi ha massa precedents de la manera de fer política que vostès tornen a posar sobre la taula en aquesta comissió, que vostè ha dit –vostè, no jo– que això era un tribunal, un tribunal democràtic. Per això, les conclusions i la sentència les aprovaran per majoria política, no pas per tenir la veritat, ni per tenir la raó, ni per tenir documents, ni declaracions concloents; l'aprovaran amb una majoria política. I, per tant, aquí jo el que li haig de dir és que aquest és un país en què nosaltres continuem creient en la presumpció d'innocència, i vosaltres crec que, veig que estic veient permanentment que l'únic que hem, en aquest cas, de demostrar –demostrar– precisament és que nosaltres som culpables de tot. I, lamentablement, dels quadres que vostè em parla nosaltres no en tenim ni cap informació, ni cap autoria, ni cap, d'alguna manera, doncs, referència.

El president

Una pregunta només, senyor Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Més que pregunta una última reflexió. Miri, senyor Puig, és que acabarem igual que acabem en moltes compareixences, i és que vostè haurà estat incapaç de donar-nos explicacions d'aquests documents en els quals hi apareix citat l'exresponsable de finances de Convergència i Unió. Jo si sortís citada alguna persona que vostè no la conegués..., però resulta que és l'exresponsable de finances de Convergència i Unió. I vostès podrien tancar aquesta comissió si donessin explicacions convincentes sobre tots i cadascun d'aquests documents que concorden exactament amb les xifres, amb la comptabilitat del Palau.

El president

Gràcies, senyor Bosch. Ara és el torn del Grup Popular i, en el seu nom, el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Gràcies també, honorable senyor Puig, per la seva compareixença, i afegiria, a més a més, per la seva predisposició a comparèixer davant d'aquesta comissió, que ha expressat vostè ja amb anterioritat. Miri, nosaltres sí que hem estat un dels grups parlamentaris que hem demanat –i ho hem fet des del primer dia– la seva compareixença en aquesta comissió, però, cregui'm, ni quan ho vam fer la primera vegada, ni quan ho hem fet l'última, ni ara, ho fem, ni li demanem que comparegui aquí en qualitat d'acusat de res; li demanem que comparegui aquí en qualitat d'exconseller de Política Territorial i Obres Públiques i per tal d'aclarir determinats aspectes que nosaltres puguem considerar que vostè ens pot ajudar en aquesta comissió d'investigació.

Nosaltres tampoc no li demanarem que desmenteixi absolutament res, però sí que li explicarem que hi ha algun d'aquests documents als quals nosaltres li donem credibilitat, i li explicaré el perquè. Però crec que..., vostè ja ho ha sentit en l'anterior compareixença perquè era present a la sala; crec convenient tornar a deixar clar quin és l'objectiu que persegueix el Grup Parlamentari del Partit Popular en aquesta comissió d'investigació, que no és només veure si hi ha hagut finançament irregular de Convergència, o de qualsevol altre partit, sinó també intentar trobar respostes al que ha passat al Palau de la Música durant tants anys i que realment preocupa, i preocupa molt, molts ciutadans de Catalunya. Si les eines de control que hi han a la Generalitat de Catalunya o que la normativa exigeix per a les fundacions han estat eficients per al control –i s'ha demostrat que no– dels diners que anaven a parar al consorci, diners públics fonamentalment, o els diners que anaven a parar a la fundació, una fundació de caràcter cultural com és la del Palau de la Música.

Però, també, evidentment, volíem posar llum sobre el procés de canvi d'edificabilitat entre uns edificis privats i un edifici públic. I, en aquest sentit, hem demanat totes les compareixences que hem cregut necessàries per tal d'intentar posar llum sobre aquests temes –això és cert: moltes vegades amb impediments, certament, per part dels grups que donen suport al Govern. Però, de totes maneres, nosaltres, en el marc d'aquesta comissió, crec que podem donar una visió al respecte d'aquestes altres qüestions.

Però si vostè està aquí no és per parlar-nos ni del control del consorci de la fundació ni per parlar-nos del procés de l'hotel –almenys per nosaltres–, sobre el qual estem convençuts que vostè, en l'exercici de les seves responsabilitats, no hi té absolutament res a veure.

Però, en canvi, sí que –i, si m'ho permet, doncs, nosaltres li ho explicarem– d'aquesta comissió d'investigació i de la documentació que se'ns ha aportat, creiem que, efectivament, un percentatge –primer, del 2,5 per cent; després, del 4 per cent– de determinades adjudicacions d'obra pública a una empresa, l'empresa Ferroviària, ha anat a parar al Palau. I això ho diem a partir d'uns quadres o d'uns documents que han aparegut als ordinadors? Sí, però que aquests quadres, aquests documents estan avalats després per uns convenis signats amb aquesta empresa per uns diners que ha ingressat el Palau procedents d'aquesta empresa, per unes relacions directes que hi ha entre els cobraments d'aquesta empresa i determinats pagaments.

És a dir, no li demanem que desmenteixi tots els altres documents. Hi ha força d'aquests documents que nosaltres hem pogut validar, bàsicament els dels números, perquè concorden amb diners, concorden amb convenis i, per tant, els podem donar vàlidesa. Miri, i de les cartes amb lletres, com a mínim –com a mínim–, podem donar vàlidesa a una de les cartes amb lletra que han aparegut als ordinadors del Palau. Jo no li demanaré que desmenteixi absolutament res, però, com a mínim, una sí. I ahir ens ho van confirmar, que és aquella del peix amb la taca que s'assembla al logo de Ferroviària.

Ahir ens van confirmar que aquella carta és verídica, és certa i existeix, no?

I els diners que han rebut al Palau de Ferroviària han anat a parar bàsicament a tres llocs diferents. Una, evidentment per a l'enriquiment i per a l'ús personal dels senyors Millet i Montull. Una altra, ineludiblement –i això crec que també és demostrat–, que ha anat a parar a la Fundació CatDem, abans Ramon Trias Fargas, perquè hi ha una correlació directa entre els pagaments de Ferroviària i el pagament dels convenis de la Fundació Ramon Trias Fargas. Jo ara no estic donant responsabilitats a la fundació perquè això hagi estat així, però la realitat és que això ha estat així.

Però, clar, a més a més –i constato una altra realitat, i vostè ha dit una cosa, i ara hi faré referència perquè ens agradaria que aquesta documentació que vostè ens ha ensenyat ens la deixés–, nosaltres, de la compareixença dels representants de la fundació i de la documentació que ens ha aportat la fundació, no veiem que s'hagin acomplert els objectius dels convenis, de cap dels set convenis signats amb la fundació, entre l'Orfeo i la fundació; no veiem que s'hagin acomplert. Hem vist absolutament totes les memòries que se'ns han aportat i no apareix absolutament res que justifiqui aquests convenis ni cap dels objectius d'aquests convenis de forma acomplerta, no?

I, després, una tercera via d'escapament –ho he comentat també abans– era el pagament d'unes factures que van realitzar unes empreses al Palau de la Música, que sembla que aquests treballs que van facturar al Palau de la Música no van ser realitzats al Palau de la Música –sembla. Jo ja no li dic –jo ja no li dic, i ho puntualitzo, perquè després se'm pot mal interpretar: jo ja no li dic– que això hagi servit per pagar factures de Convergència. No li ho dic perquè no ho hem pogut ni molt menys demostrar, ni hi ha hagut absolutament ningú que ens hagi dit que això, efectivament, era així. Hi podran haver sospites, qui vulgui que sospiti; per nosaltres aquest no és un fet provat, i, per tant, no ho podem dir, que això hagi estat o no hagi estat així, que hagi estat així. Evidentment, que no ho hagi estat..., la presumpció d'innocència, doncs, s'ha de respectar.

Però sí que ens agradaria –sí que ens agradaria–, senyor Puig, dues, tres preguntes, igual que li hem fet al senyor Macias. En l'exercici de les seves responsabilitats com a conseller de Política Territorial i Obres Públiques, vostè o algú del seu departament que vostè sàpiga, ha rebut, o va rebre mai suggeriments per part del senyor Millet o per part del senyor Carles Torrent, que s'havia de contractar o s'havia de fer alguna adjudicació a l'empresa Ferroviària? M'imagino que quan vostè assumeix la responsabilitat de conseller és ja Ferroviària Agroman.

El Sr. Felip Puig i Godes

Sí, és així, era Ferroviària Agroman, i li puc dir que categòricament mai vaig rebre cap suggeriment del senyor Millet, perquè no vaig parlar mai amb ell de res de tot això, només vaig parlar amb ell una vegada parlant del seu somni de la plaça davant del Palau; i amb el senyor Torrent perquè quan ell era administrador de Convergència jo era conseller i no teníem cap relació des d'un

punt de vista operatiu. I, per tant, mai vaig rebre cap suggeriment ni del senyor Millet ni del senyor Torrent, i li haig de dir que de ningú.

Més aviat sí que hi havia gent, com en altres àmbits, doncs, que tothom estava interessat a veure si s'adjudicaven obres a aquesta o aquella empresa, però mai cap suggeriment de ningú. Perquè, a més, també li haig de dir una cosa; vull recordar que els consellers Pere Macias i jo mateix no teníem la facultat de l'adjudicació de les obres a través de GISA. Els processos pautats, a través, primer, d'un gerent, després d'una comissió tècnica, finalment d'una comissió de tres persones que ho elevaven a un consell d'administració on hi havien moltes persones que assumien la responsabilitat de les adjudicacions..., doncs, li asseguro que en cap moment ningú va violentar la solvència tècnica i la credibilitat d'aquestes persones, i mai els consellers vam rebre cap suggeriment en aquest sentit.

Però deixin-me, si em permet, perquè vostè ha fet algunes manifestacions abans que també voldria valorar, no?

Miri, escolti'm, el tripartit va començar intentant destruir Convergència i Unió amb «el 3 per cent». «El 3 per cent» va començar amb l'editorial d'un diari. El tripartit acabarà, tot sembla indicar, intentant destruir Convergència i Unió amb «el 4 per cent». «El 4 per cent» ha aparegut ara en documents d'ordinadors de persones que estan investigades per la justícia. Jo només he sentit aquí les persones de Ferrovial venint a dir que ells no coneixen..., i són els que tenien, en tot cas, la responsabilitat de tractar amb l'Orfeó i amb el Palau de la Música. I jo em crec aquestes persones, que han vingut aquí, en seu parlamentària –dues persones, un director de relacions institucionals i el que va ser director general, fins i tot, de construcció, de Ferrovial, a nivell de tot l'Estat espanyol.

Escolti'm, on està el cas? Jo no puc conèixer què maquinaven, no ho sap ningú, i per això hi ha aquesta sensació en el país, en aquests moments, doncs, a veure què ha passat amb aquesta gestió durant tots aquests anys, com es maquinaven, quines previsions d'ingressos es feien, com gestionaven els seus..., les seves relacions amb els seus patrocinadors... No podem saber-ho, i no ho sabem. I jo, d'aquests quadres, li haig de dir sincerament que no en tenim cap coneixement ni cap aproximació de què poden significar ni de com es pot articular.

I, finalment, els convenis amb la CatDem, jo ja he dit abans que van ser transparents. Jo he arribat a una conclusió parlant amb els directors, i com que jo he estat patró..., escolti'm, aquestes eren unes actuacions que des de fa molts anys ja es donaven com a recurrents. I que no configuraven la funció principal de la fundació en el debat i la reflexió i el debat polític i l'organització d'escoles d'estiu, sinó que hi havia una sèrie de recurrència d'organització, de promoció d'actuacions musicals, tan promogudes des de la fundació com també promogudes des de Convergència, que formaven part, doncs, d'aquest compromís amb la cultura i amb la música.

I, per això, no figuraven en les memòries, però existien, centenars d'actuacions cada any –centenars d'actuacions–;

fins i tot convenis, fins i tot llibres, fins i tot editorials, fins i tot concerts; a cada acte polític transcendent de Convergència hi havia un entorn musical. I, per tant, tot això..., ja poden riure, però..., jo ja entenc que el tema de la cultura o la música, de l'espiritualitat laica que, en tot cas, tot això representa per a un projecte de país, doncs, per a algú no té importància, no? Segurament així estem, que s'està trencant l'ètica, i, en moltes coses, la ruïna moral del país, no?

Bé, en qualsevol dels casos, per part nostra això formava part... I vostè ens diu: «És que a les memòries no hi figura.» Té raó; jo també me les he mirat, les memòries que es presentaven davant del departament de... No hi figuren. I, parlant-ne, és a dir, escolta'm, com que formava part ja de l'actuació normal, ordinària, doncs, nosaltres detallàvem els grans impactes, les grans actuacions, però no, diguem-ho així, la transcripció de totes les activitats que la fundació fa d'una manera normal i ordinària al llarg de l'any.

El Sr. Rodríguez i Serra

Al respecte d'això, vostè ens ha esmentat que tenia, que disposava d'un recull de premsa que recollia algunes...

El Sr. Felip Puig i Godes

Algunes, algunes actuacions.

El Sr. Rodríguez i Serra

...d'aquestes activitats. Home, no estaria de més que ho deixés...

El Sr. Felip Puig i Godes

Li ho faré arribar.

El Sr. Rodríguez i Serra

...en possessió de la comissió, doncs, perquè en tinguéssim coneixement els diputats.

Miri, respecte dels papers: és que a mi, a nosaltres se'ns fa molt estrany comprovar com una empresa passa de donar..., comença amb 50 milions de pessetes l'any 97, 70 el 98, 110 el 99, 60 el 2000, i ja comença a haver-hi un salt qualitatiu: 187 l'any 2001, i després ja saltem a 187.000 euros..., perdó: 187 milions de pessetes, i després ja saltem el 2002 a 1.630.000, i llavors es repeteixen al llarg dels anys aquestes quantitats.

És igual, tothom és lliure de fer les donacions que consideri convenientes. Home, però, clar, quan després agafes els números i dius: «Home, doncs, mira, aquestes quantitats que s'han donat coincideixen amb els percentatges...» «Mira, aquests 85 milions, doncs, coincideixen amb el 2,5 per cent del percentatge d'aquest quadre al que...», doncs, no li hem de donar credibilitat?, no, és que coincideix, quina casualitat. I, després, els altres coincideixen, doncs, amb el tant per cent, amb el 4 per cent d'aquell altre quadre que és l'altra adjudicació que..., i fins i tot l'adjudicació de la Ciutat Judicial corregida en el valor del projecte reformat dels grups que donen suport al Govern –fins i tot corregida. O determinades adjudicacions de la línia 9, que no s'havien

realitzat l'any 2003, però sí que hi havia les licitacions a punt i valorades, i es fan els càlculs a partir dels valors de les licitacions, no?

Vull dir que no és casualitat que al llarg de tants anys hi hagin hagut aquests increments d'aportacions i que, a més a més, coincideixi... Però jo no l'estic acusant que vostès expressament hagin fet aquesta distribució. Potser –és una possibilitat, la hi comento– el senyor Millet deia: «Escolti'm, com que jo he demanat que ajudessin aquesta empresa a introduir-se a Catalunya, doncs, miri, jo els demanaré que em financin coses del Palau, i els demano un barem, és un tant per cent de les obres que els han estat adjudicades.» Creu que això podria ser possible?

El Sr. Felip Puig i Godes

Ho desconec. El que sí que observo és que durant molts anys el senyor Millet ha tingut una gran capacitat de persuasió i ha tingut una gran facilitat, doncs, per tirar endavant un projecte simbòlic per al país i que a criteri de molta gent, fins que no s'han descobert les interioritats, era fins i tot, allò, exemplar, no? Capacitat de persuasió a tothom, i a tot arreu, i a totes les institucions, i a tots els partits polítics, d'Espanya, de Catalunya..., i, per tant, doncs, no ho sé. Jo també, li ho torno a reiterar, jo només he sentit els criteris que em van donar els dos directius de Ferrovia, i suposo que ells deuen tenir les seves prioritats; i vaig sentir, doncs, que els interessava molt tenir el caràcter d'«esponsorització» única, de promoure el concert inaugural. I m'imagino que a mesura, doncs, que tenien –suposo– més capacitat per obrar i per destinar beneficis de la seva empresa, doncs, deuen variar i modificar i ampliar els seus criteris d'«esponsorització».

Li ho torno a repetir: jo no sé veure-hi, en aquest cas, causa-efecte, entre les estimacions que podia fer el senyor Millet, i, evidentment, la coresponsabilitat o la correspondència que trobava, doncs, amb l'empresa patrocinadora, que, d'altra banda, feia obres i va fer obres molt importants en el Palau i que es va convertir i continua sent un dels grans patrocinadors del Palau.

I deixi'm que faci una declaració d'intencions: m'agradaria que tota aquesta dinàmica que portem..., no ho dic per vostè, que li agraeixo el seu to, sinó que porta aquesta comissió, aquest Parlament en els darrers temps, no, d'alguna manera, posi en tensió, doncs, la capacitat que tenen, fins i tot en moments de crisi econòmica com aquesta, les nostres empreses i les empreses d'aquest país, i les empreses també espanyoles –perquè no dir-ho?–, per intentar fer accions de mecenatge i patrocini que són interessants i importants, amb institucions com el Palau de la Música. Fóra bo que tot això no generi una sensació que el mecenatge i el patrocini a Catalunya estarà sempre sota l'ombra de la sospita.

El Sr. Rodríguez i Serra

Precisament, una consideració i una pregunta, senyor president, final –i acabo. Evidentment, en aquest sentit té tota la raó, però, en qualsevol cas, també, dir-li que –i per les informacions que hem anat rebent per part dels diferents compareixents– el mecenatge que ofe-

ria Ferrovia al Palau, en els últims deu anys, doncs, per exemple, estava de l'ordre dels 11 milions i escaig d'euros, quan qualsevol altra empresa que li vingués al darrere s'ha arribat a afirmar aquí que molt menys per sota dels 3 milions d'euros, no? Per tant...

El Sr. Felip Puig i Godes

Vaig escoltar el senyor Buenaventura dient que els interessava molt estar per davant de grans empreses espanyoles i multinacionals, i que suposo que això deuria ser el seu interès.

El Sr. Rodríguez i Serra

Sí, però també després hi van haver, home, altres circumstàncies, no? Escolti'm, una empresa que et fa una aportació, o diverses aportacions de fins a 12 milions d'euros en deu anys, a mi em costaria molt tractar-los de morosos, i sembla que se'ls tractava de morosos, quan descuidaven el pagament d'alguna factura; o, per exemple, mentre estaven realitzant les obres del Palau, se'ls retenien les certificacions d'obra a pagar fins que no haguessin cobrat determinats convenis, no? Per tant, tot plegat –tot plegat–, senyor Puig, ens fa pensar malament.

I acabo amb la pregunta. Ja ens ha dit que, bé, això que si el senyor Millet cobrava o no cobrava, doncs, no ho podem afirmar; és evident que no ho podem afirmar, però sí que hi ha una cosa que es posa en evidència: els documents que assenyalen percentatges d'obra pública fan referència només a obres o adjudicades o preparades pel Govern de Convergència i Unió, no a partir del 2004, almenys en documents que hagin aparegut o que en tinguem coneixement. Això és així, no es parla de comissions d'obres adjudicades ni del 2004 ni del 2005 ni del 2006. Rectifico, adjudicades el 2004, sí, però sobre valors de licitació que havien estat preparats l'any 2003.

El Sr. Felip Puig i Godes

Miri, jo he vist, en expedients i en aquestes carpetes que han aparegut, els llistats dels processos d'adjudicació d'obra, les obertures de les pliques, vull dir, molta informació que no sé quina funcionalitat tenia per a la gestió del Palau, no ho podem saber. Per tant, li haig de dir que, fins i tot, aquesta informació que apareix en algunes que han aparegut en els darrers moments i hores són informacions que a través de la pàgina web de GISA, doncs, les pots trobar: quines són les empreses que han licitat, quines baixes han fet i quines són les baixes mitjanes.

Per tant, anar atribuint segurament un cert dubte permanent de documentació que va apareixent i que no sabem ni quina utilitat ni quina finalitat tenien..., jo li reconec la meua impossibilitat de donar-li cap resposta, perquè desconec exactament què volen dir aquests documents i a quins criteris obeïen.

El president

Senyor Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Concloure, eh? A diferència d'altres grups, nosaltres no afirmarem absolutament res que no en tinguem les proves, i no els demanarem que ho desmenteixin.

Gràcies.

El Sr. Felip Puig i Godes

Només per afegir que en aquests documents que jo hi feia referència fins ara, els últims que han aparegut..., perquè en una carpeta d'aquestes que s'adjunta al Palau –em sembla que el dia d'ahir, oi?– és un gran escàndol. El senyor Millet tenia, en una carpeta que feia referència també a una persona relacionada amb Convergència, tota una sèrie de quadres, d'adjudicacions d'obres. Cap d'aquella adjudicació va anar a Ferrovial, zero.

El president

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. Ara és el torn del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i, en el seu nom, el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia, senyor Puig. Vostè ha fet algunes consideracions sobre el caràcter de tribunal d'aquesta comissió. Jo penso que aquestes consideracions –perdoni, eh?– són previsibles i interessades, i no sé si són gaire procedents, des del punt de vista del treball d'aquesta comissió.

Miri, la qüestió potser és molt més senzilla. En el Palau ha passat un desfalc molt gros, del qual hi poden haver derivacions que afectin finançament irregular de partits polítics. I el Parlament de Catalunya, del seu país i del meu, ha decidit de crear una comissió d'investigació per escatir què hi ha de cert en aquestes qüestions. I jo, que formo part d'aquesta comissió..., com que vostè va ser conseller de Política Territorial en uns anys en què hi ha uns quadres que hi fan referència, i com que vostè va tenir responsabilitats en la Fundació Trias Fargas..., tinc una nota que l'any 96 era tresorer, vostè m'ho confirmarà o m'ho desmentirà. Però, en tot cas, penso que forma part de la normalitat que nosaltres li fem un seguit de preguntes amb referència a aquests fets.

Aquesta comissió, treballant, ha anat trobant diferents qüestions. Per exemple –i no li preguntaré per això, si vostè vol dir-ne alguna cosa, és molt lliure de dir-m'ho–, amb el tema del senyor Colom i el PI, el senyor Colom ha estat aquí, ha reconegut que va rebre uns diners, que va signar un paper que era de la fundació, va dir: «No el vaig mirar», i que aquests diners es van destinar no a l'objectiu que posava aquell paper, sinó al finançament de la seva aventura política.

En aquests moments, estem tractant una documentació a l'Ametlla, que, com que aquest dematí hi havia una compareixença que finalment no ha tingut lloc –tindrà lloc potser la setmana que ve–, doncs, ja en traurem les conclusions corresponents a partir de la setmana que ve.

Hem estat treballant molt amb els convenis que hi havia amb la Fundació Trias Fargas. Jo no li haig d'amagar que a mi són uns convenis que em sorprenen, que els

diners que les empreses i els particulars aporten a l'Orfeó puguin acabar en una fundació lligada a un partit polític, i no a un altre, ho trobo certament..., em deixa atònit. I entenc que compareixents hagin tractat, hagin dit que aquests convenis són il·legítics, especialment quan fins ara ens ha estat impossible de determinar el compliment de les condicions que s'anunciaven en aquest conveni.

Ni una sola de les memòries que ens han estat facilitades justifiquen, de manera mínimament raonable, l'existència d'aquests convenis. I, home, perquè l'actual presidència i els actuals gestors del Palau ens diuen que, si ells ho haguessin sabut, mai de la vida haurien estat aquests convenis signats. Però tot això és feina que ha fet aquesta comissió. I li dic una mica per justificar que això és una comissió del Parlament de Catalunya, i res més que això.

Ara bé, jo li haig de preguntar sobre un seguit de qüestions que afecten l'obra pública de Catalunya. Vostès ens diuen que no es podia influir en l'adjudicació de les obres. Bé, constato que el senyor Millet i el senyor Montull pensaven diferent, perquè, pel que hem vist, es dedicaven a enviar cartes demanant que determinades obres s'adjudiquessin. Vostè ens deia que l'informe..., vostè ens deia que les adjudicacions es feien de manera absolutament solvent. Bé, llegint l'informe de la sindicatura de l'any 2002, bé, hi havia un seguit d'observacions. De passada faig notar que abans un compareixent em penso que ha confós variació anual per percentatge, i llavors canvia totalment la interpretació. Però, bé, ja ho aclarirem, perquè això és un document que podem anar a buscar.

Dic això perquè, per exemple, en l'informe del 2002, dinou expedients per imperiosa urgència, que no està justificada, segons la sindicatura, i un 14,7 per cent dels contractes negociats sense publicitat. Tant se val. En tot cas, vostè sap que hem estat treballant amb uns documents. Deixi'm que li expliqui una mica, què hi veiem nosaltres, en aquests documents, i en què ens basem per veure-hi això. Tenim un primer document de l'any 2001 en què es parla d'obra adjudicada, s'aplica el ja famós 2 i mig per cent, i de les quantitats resultants en una posa «pagat» i en unes altres no ho posa. I en aquest mateix paper, a sota, hi ha una relació amb un executiu de l'empresa Ferrovial i amb uns acords entre Ferrovial i el Palau de la Música. No tinc més que aquest paper, no faig cap interpretació.

El següent paper és del setembre del 2002, entregat, per tant..., ho diu el senyor Carles Torrent, mes de setembre, deute de la Generalitat; ens empalma amb l'import anterior, entregat, pendent, i uns pagaments programats per als anys següents. En un paper posterior del 2003, s'hi afegeix l'adjudicació de la línia 9; hi torna a haver un calendari de pagament. Finalment, en un paper del setembre del 2003, ens apareix la ciutat judicial, la participació de Ferrovial a l'UTE, el 4 per cent i la distribució. Vostè em podria dir: «Tots aquests papers, no tenim altra seguretat sobre aquests que el que ens van dir ahir les secretàries del Palau.»

Ara, tenim més documentació. Aquesta documentació, que a més a més tenim, és treballar els ingressos que

va fer Ferrovial, i agafar aquells ingressos que no estan emparats pel conveni. I, si vostè fa aquest exercici de l'any 2004 a l'any 2005, li surten quantitats que quadren. I, si vostè se'n va als extractes, que no són documents manipulables, dels comptes del Palau de la Música, aquestes quantitats efectivament han sortit. Si es tractés només d'una apropiació indeguda, algú es prendria la molèstia de portar una comptabilitat d'aquest tipus? Sembla absurd, no?

Tenim, a més a més, l'ajuda d'un full, que li donem el valor que li donem, en el qual es parla com es fan aquestes entregues al llarg de tots els anys –2003, 2004, 2005. Els primers anys íntegrament en metàl·lic, i en els anys següents una part en metàl·lic i una part no en metàl·lic. Llavors, anem al quadre ja famós de l'any 2008, que per la banda dels cobraments de Ferrovial ens quadra perfectament amb tota la història anterior, que per la banda dels cobraments de Ferrovial ens quadra perfectament amb tot el que són el seguit d'ingressos, i després tenim els pagaments.

I com es pot explicar que aquests pagaments es facin a empreses que no són conegudes pel personal del Palau? I que, en canvi, quan han vingut treballadors d'aquestes empreses, ens han dit que no havien treballat mai pel Palau i que sí que havien treballat per altres, en aquest cas, per Convergència. Jo li haig de preguntar: alguna d'aquestes factures que vostè coneix perfectament, que estan sota l'epígraf de «pagament a Daniel», corresponen a serveis prestats a Convergència Democràtica de Catalunya?

El Sr. Felip Puig i Godes

No, rotundament no.

El Sr. Pi i Noya

Molt bé. Ho celebro i es tracta d'una extraordinària coincidència, que, a més a més, ja li ho dic, és sis vegades i, a més a més, al centim. Jo li haig de fer aquestes preguntes també per un fet. En els ordinadors del Palau han sortit documents que fan referència a Convergència; no és que nosaltres tinguem acarnissament per vostè, pel seu partit, és que no n'ha sortit cap que faci referència al període posterior a l'any 2004, tal com li acaba de recordar el portaveu del Partit Popular, que li faig notar de passada que li ha dit les mateixes coincidències que jo i que, en aquest cas, li haig de recordar també que el portaveu del Partit Popular no forma part del tripartit, no és un malvat tripartit, que ja se sap que veiem les coses absolutament esbiaixades.

Miri, hi han hagut reiterats ingressos, provats i documentats, hi han hagut empreses que presten uns serveis que ningú no sap quins són. Hi han elements que marquen el finançament irregular d'una força política amb vinculacions a obres públiques. I sap què ens passa? Que cada vegada que compareix algú que hauria de fer la refutació, no parla, ves per on. Un, avui, no ha pogut venir, no se n'havia assabentat. Bé, ja vindrà la setmana que ve, esperem-ho. Els responsables del traspass dels diners del Palau, quan han vingut, aquests no han volgut parlar. De gent, en aquesta comissió, n'ha col·laborat molta, afortunadament, jo m'atreviria a dir

que la majoria, però les empreses que van fer el servei o no, ves per on, no han volgut parlar.

El president

Senyor Pi, vagi acabant.

El Sr. Pi i Noya

Vaig acabant. La Fundació Trias Fargas, senyor Puig, no ha portat la documentació que aquest Parlament li ha demanat, i això tampoc no ajuda –això tampoc no ajuda. I, clar, l'absència d'aquestes refutacions, la documentació palpable que tenim a les mans, doncs, els deixa en males condicions. I això, aquesta comissió, ho haurà de continuar treballant. I això no es resol ni fent intervencions tipus míting avui aquí, ni portant claca en aquesta sessió.

Moltes gràcies.

El Sr. Felip Puig i Godes

Si em permet, senyor Pi. De tota la documentació, vostè em pot provar fefaentment que hi han hagut diners que han sortit del Palau i que s'han ingressat a la Fundació CatDem més enllà dels que nosaltres hem dit que hem declarat i que hem ingressat pels convenis?

El Sr. Pi i Noya

A mi em falta la documentació que el Parlament va demanar a la fundació, la documentació comptable, per tal de poder clicar o no clicar...

El Sr. Felip Puig i Godes

Jo el que li dic és...

El Sr. Pi i Noya

Aquest pas no l'he pogut fer perquè no disposem de la documentació que se'ls ha demanat.

El Sr. Felip Puig i Godes

Jo només li he preguntat si vostè em podia dir si, de la informació que vostès han mirat i remirat de dalt a baix, hi han més diners dels que nosaltres hem declarat, que s'hagin ingressat per part de la Fundació CatDem o a Convergència, d'una manera formal.

El Sr. Pi i Noya

Estem canviant, m'està preguntant... Ara m'ha de deixar respondre.

El Sr. Felip Puig i Godes

D'acord, té tota la raó, no pateixi.

El Sr. Pi i Noya

M'ha de deixar respondre, però.

El Sr. Felip Puig i Godes

Però amb un sí o un no, com he fet jo, que jo he dit molt categòricament que no.

El Sr. Pi i Noya

Miri, jo he fet el que he pogut amb la documentació que tinc; puc seguir perfectament el rastre d'aquests diners fins al moment en què surten de l'Orfeo. Això ho vaig quadrar i ho vaig clicant. Em falta la documentació que aquest Parlament ha demanat a la Fundació Trias Fargas i que vostès no han aportat, aquesta no la tinc.

El Sr. Felip Puig i Godes

Primer, suposo que vostè està tan convençut com jo que, si de la documentació que obra en poder de la Generalitat de Catalunya i de la Direcció General, si no m'equivoco, de Fundacions i dret a..., que tutelien les fundacions, o de la informació d'Hisenda, que és possible que també se'n pugui disposar, doncs, hi hagués algun ingrés que no fos el que nosaltres hem declarat, ja ho sabríem.

Nosaltres, per què no hem donat la informació que vostès ens demanaven? Perquè vostès ens han demanat una informació, primer, que no tinc cap obligació legal de donar-la, i després perquè creiem que se'n faria un mal ús. (*Remor de veus.*) Quantes... Oh, i tant! Que en dubten, vostès? Home, se'ls escapa el riure. Sabrien qui són empreses, particulars, entitats, gent que confia en nosaltres i que ens ajuda a fer funcionar la nostra fundació. No la tenim carregada de subvencions públiques ni d'obres socials de «la Caixa»; no en tenim nosaltres, d'aquestes aportacions. Nosaltres no en tenim, d'aquestes aportacions. Ara, que vostè ens digui: «Digui'ns qui», per aleshores continuar amb aquest maccarthisme i cacera de bruixes, no –no.

Seguim. Dels informes del 2001 i del 2004, que vostè m'hi ha fet referència, de la Sindicatura de Comptes. Segurament jo he entès molt bé el que en deia el senyor Pere Macias. «Pel que fa als procediments d'adjudicació emprats en els exercicis 2001 i 2002..., 2001: es desprèn que el 90,1 per cent s'adjudica mitjançant procediment obert» –2001, 90,1 per cent. Informe de fiscalització de l'any 2004, el primer seu, a més és amb la mateixa redacció: «Pel que fa als procediments d'adjudicació emprats, de l'anàlisi efectuada es desprèn, per import, que el 68 per cent s'adjudica mitjançant procediment obert.» És clar, és contundent, del 90 al 68. És a dir, transparència? Doncs, miri, una mica menys; un –si no m'equivoco– 22 per cent menys, no?

I, finalment, a tot Europa, a tot el món occidental, hi han relacions entre fundacions culturals, de partits, d'institucions, d'empreses. És normal. No les volem..., i nosaltres no volem contribuir a posar-les sota sospita. A tot arreu. I tan normal era que –hi torno a insistir, el que he dit abans– l'any 2005 apareixen ja en informacions que té el Departament de Justícia que tenim unes aportacions de l'Associació de l'Orfeo de Catalunya, i, a més, es dona una informació fins i tot més enllà de les nostres obligacions legals i hi figura més d'un any, i allà es veu, i ningú ens ha dit res, i ho hem declarat.

Tenim un problema –a veure, quan dic «tenim», senyor Pi, vull dir entre vostès i nosaltres–: que els criteris de legitimitat els tenim diferents. I això segurament és comprensible, tenim models de societat diferents, i vos-

tès troben poc legítim que nosaltres tinguem relacions amb altres fundacions. I nosaltres, per exemple, creiem poc legítim que vostès, per exemple, en un moment donat, doncs, parin unes obres públiques que durant un any i mig han de generar 24 milions d'euros d'indemnitzacions i de més obres en una empresa per bloqueig ideològic. Nosaltres això també ho creiem poc legítim –poc legítim. No, 12 més els 12 milions de més obres i de canvis de rasants i de coses rares per justificar l'aturada d'unes obres... Home, gastar-nos 24 milions d'euros per una determinació ideològica a mi també..., si em permet, aquí és on tenim criteris de legitimitat diferents.

El president

Senyor Pi, molt breu, eh?

El Sr. Pi i Noya

Brevíssim. Res de la meua intervenció justificava que vostè utilitzés el terme maccarthisme, cacera de bruixes i bloqueig ideològic. I una cosa: si volen, fem una cosa: passin el llistat de la comptabilitat de la Fundació Trias Fargas i deixin en blanc el nom dels donants, que jo crec que hauria de ser públic, que per transparència hauria de ser públic, però passi'ns el llistat de la comptabilitat i els justificants bancaris que els hem demanat des d'aquest Parlament.

El president

Gràcies, senyor Pi. I ara és el torn i darrer del Grup Mixt i, en el seu nom, el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Puig, per la seva compareixença. Nosaltres, com li deia abans al senyor Macias, érem partidaris que vingués tothom a aquesta comissió, tothom que hagi tingut responsabilitats a la conselleria d'Obra Pública, a la conselleria de Cultura o aquells que hagin tingut coneixement de la informació del Palau. També els que presidien el consorci, també els que formaven part del consorci de diner públic, que en això coincidim i ho va dir l'interventor, que han volat 3,6 milions d'euros, però sembla..., potser nosaltres ens hem equivocat d'enfocament en aquesta comissió, però que no importa. Des del primer dia és sabut en aquesta comissió quin és l'objecte, almenys des del nostre grup, que és conèixer com van volar els diners públics del Palau, i específicament quines alertes o alarmes no es van encendre o es van apagar. I estem acabant les compareixences i hem assistit més a una guerra freda abans d'unes eleccions a unes urnes que no pas a una investigació a fons perquè això no torni a passar.

En qualsevol cas, almenys el nostre grup, amb les compareixences ha sigut coherent i les ha demanat totes. La veritat és que després hem vist com altres consellers, com el senyor Nadal, doncs, no venien a aquesta comissió, i també té responsabilitats d'obra pública, o com no venia a aquesta comissió el senyor García-Bragado, que, per cert, em sembla que ell ha dit en algun lloc que està imputat per alguna cosa.

Però, en qualsevol cas, no valia la pena. Per tant, està vostè aquí, i m'agradaria preguntar-li, igual que li feia al senyor Macias. Vostès..., lògicament nosaltres no considerem que això sigui un tribunal, perquè no ho és. I, a més a més, perquè vostè sap perfectament que no tenim les potestats d'un tribunal. No podem fer peritatges, no podem demanar certa informació, no tenim certs mandats judicials per obligar a certes coses. Per tant, és absurd intentar fer de jutge quan un no té les potestats de jutge. I, en aquest sentit, el que hem de fer és veure si hi han o no responsabilitats polítiques.

Hem vist documents del Palau que no quadren amb el que ha de ser l'objecte del Palau. Adjudicació Ciutat Judicial: Torrent, 2 i mig per cent; fundació, 1,5 per cent; 4 per cent en total d'una obra pública de 220 milions. Carles Torrent, Ciutat Judicial, 4 per cent, 2.314.000. Cartes trobades on es fa referència al senyor Carles Torrent, on es diu directament, doncs: «Estem molt endarrerits i comencem a tenir problemes amb relació a unes adjudicacions.» Hem vist documents on apareixen –i li preguntaré ara també per això– noms com el de l'exdiputat Jaume Camps al costat d'un manuscrit que diu: «Pago, 105.000 euros, Ferrovial.» I coincideix curiosament amb el 4 per cent. Jo he estat mirant a veure si el 4 per cent corresponia a una mena de dipòsit o un tant per cent legal a què feia referència; i no l'he trobat, no he sabut trobar-ho. I és curiós com apareixen tants per cent al costat de les obres públiques.

Per tant, senyor Puig, jo entenc que vostè estigui amb el dret de defensar-se o de defensar-se de certes acusacions, però entengui també que l'opinió pública, els ciutadans i en aquesta comissió estiguem estranyats, o puguem preguntar per aquests tants per cent que apareixen. Si vostè diu que tot és una confabulació per anar contra Convergència, sincerament, crec que s'equivoquen. Seria més fàcil donar explicacions d'allò que poden fer i, en tot cas, dirigir-se a l'àmbit judicial.

No han donat aquestes explicacions fins ara. Jo li pregunto: com creu vostè, què creu vostè que fa, per exemple, el nom del senyor Jaume Camps al costat d'un pagament de 105.000 euros de Ferrovial i al costat d'un 4 per cent? Què fa el senyor Carles Torrent al costat d'una xifra d'un 2 i mig per cent que coincideix amb un 4 per cent de l'adjudicació de la Ciutat Judicial? Quina explicació dóna vostè? Si és que en té alguna.

El Sr. Felip Puig i Godes

No tinc cap explicació d'aquests quadres ni d'aquests números que apareixen en documents que surten del Palau, no en tinc cap. I, al nostre criteri, no n'hi ha cap, de solvent ni de lògica. El senyor Jaume Camps –el senyor Jaume Camps– és, ha estat diputat durant molts anys en aquesta cambra i porta quaranta-tres anys d'exercici professional com a advocat. I el senyor Jaume Camps durant més de vint anys ha estat advocat, que ha assistit el senyor Millet en molts casos. I l'única explicació, parlant jo amb ell, és que ell, com a advocat, havia tingut molta relació en els anys anteriors, pretèrits –perquè ara ja no–, per diferents situacions amb el senyor Millet. Que aparegui el seu nom amb xifres i amb empreses i amb diners? Inexplicable, cap explicació.

El senyor Torrent, igual que el senyor Osàcar, tenia reunions relativament freqüents i periòdiques –per allò que diuen: «No ho trobem a les memòries»–, doncs, pel compliment dels nostres convenis de col·laboració. I punt, i res més. I per anar a veure quan se signava el conveni, quines eren les dates de pagament i com es desenvolupaven les relacions. No hi ha cap altra explicació.

El Sr. Rivera Díaz

A mi m'agradaria creure el que diu tal qual, senyor Puig, i cregui'm que m'agradaria de veritat, perquè vostè ha estat conseller d'un govern, al marge del color polític; però la veritat és que apareixen, aquests noms, al costat d'aquest famós 4 per cent. No apareixen en un conveni i parlen del conveni de la Trias Fargas. Si apareguessin al costat d'un conveni amb la Trias Fargas, amb un seguit d'activitats culturals o musicals, podríem jutjar si és ètic o no –nosaltres no hi entrem–; és legal i canviem la llei. Però és que apareixen al costat..., on diu «adjudicació Ciutat Judicial». No té res a veure ni amb la música, ni amb els convenis; i, per tant, no hi trobem explicació nosaltres tampoc. I entengui que aquesta és la sospita raonable que pot haver-hi quan algú gestiona l'obra pública, i quan, a més, el Govern que està gestionant allò són precisament del color polític d'aquell secretari de finances o d'aquell diputat.

Per tant, no arribarem segurament a un punt de trobada i no tenim els instruments, hi insisteixo, judicials per fer-ho. La justícia haurà d'acabar de fer-ho, i aquesta comissió traslladarà, entenc, a la fiscalia tota la documentació que faci falta. Però la veritat és que aquesta sospita vostè ha d'entendre..., i crec que posar-se a la defensiva i dir que tothom s'inventa les coses no és la millor sortida. Els ciutadans també tenen ulls i orelles i llegeixen i veuen, i crec que aquest pim-pam-pum al final no col·labora. I deixi'm dir que nosaltres seguim sense donar explicacions a aquests tants per cent. I, a més, coincideixen amb tants per cent que hem sentit a dir..., abans s'ha dit que era una maragallada, però en qualsevol cas pel president llavors de la Generalitat en seu parlamentària, i el senyor Mas com li responia.

Per tant, tota aquesta confabulació que alguns diuen, a nosaltres ens sembla que pot tenir certa veracitat. I no hem tingut tots els instruments ni tota la documentació potser per comprovar-ho, però és evident que estem en l'àmbit polític i no en l'àmbit judicial, i, com dèiem abans, no s'ha de ser i semblar-ho. Diu una frase, no sé a qui l'atribueixo, però l'he llegida, que diuen que en política les casualitats no existeixen, i si existeixen és que estan molt ben preparades. Per tant, podríem aplicar aquesta frase potser aquí que potser les casualitats de xifres que quadren al centímetre, de tants per cent..., no ho sabrem, possiblement en aquesta comissió no ho acabarem de saber.

A mi només em falten dues qüestions que volia preguntar-li. Una primera: hi haurà, després d'aquesta comissió, alguna autocrítica, algun canvi, alguna reflexió, alguna proposta, també del seu partit polític? Perquè, clar, poden fer les conclusions, però aquí jo crec que el seu partit hauria de dir alguna cosa respecte als con-

venis, respecte a aquests tants per cent que apareixen o no, respecte a certa vinculació d'algunes persones a la relació al Palau, que res tenen a veure amb la cultura ni amb la música. Quines propostes, quins canvis, què faran vostès, com a Convergència i Unió? Hi haurà dimissions, hi haurà assumpcions de responsabilitats? Perquè si d'això acabem simplement tornant, com en la comissió del Carmel, tapant i tapant la ferida, aquí no farem net. Què faran, vostès, senyor Puig?

El Sr. Felip Puig i Godes

Vostè ha tornat a fer referència als tants per cent, i jo li vull recordar i em veig amb l'obligació de dir-ho: vam estar molts mesos investigats, vam estar molts mesos sota sospita, i em temo que aconseguirà algú, que s'ha fet aquest propòsit –i ho deixo genèric–, doncs, que tornem a estar-hi. Els processos d'adjudicació han estat revisats de dalt a baix, per davant i pel darrere, d'esquerra a dreta i de dreta a esquerra. Tornem-hi. Els ingressos de la fundació, transparents. Els ingressos de Convergència, els informes del Tribunal de Comptes, i tornarem a anar-hi.

Jo només dic que aquesta és una manera..., crec sincerament i vostè ha dit: «Bé, la nebulosa, i es veuen quadres, i després editorials de diari.» Sincerament, aquest no és el model de fer política ni de país que nosaltres creiem que sigui pertinent. Vostè ens demana compromisos i autocrítica; miri, una autocrítica, doncs, ja l'hem reconeguda: hem signat un conveni amb el Palau perquè quan ens diuen: «Escoltin, aquest conveni el signava el president de la nostra institució, però que no estava autoritzat...» Doncs, si algun dia tornem a signar convenis, no amb el Palau, evidentment, amb alguna altra entitat, potser el que haurem de fer serà comprovar que amb la persona amb què signem tingui l'autorització pertinent. Ja li ho reconec.

Ara, alguna més. Sí, home, alguna més. Jo també porto un compromís, crec que el puc agafar, encara que sigui personal, però parlant en nom de tots els meus companys i companyes, no?: intentarem en el futur no utilitzar aquest Parlament només per destruir l'adversari, per exemple, sinó per construir majories suficients per governar bé i per decidir el futur del país. Em podria comprometre fins i tot –i espero aconseguir-ho, no?– que no instrumentalitzarem nosaltres, si és que governem, comissions d'investigació per perseguir l'oposició. Que complirem amb les nostres obligacions amb els bancs i que no ens farem perdonar interessos davant de cap institució financera. Que no apujarem els sous i els nivells i les retribucions als nostres alts funcionaris per poder cobrar la taxa corresponent als nostres funcionaris de confiança. Que no aturarem mai obres públiques per motius ideològics que originin sobre costos de més de 25 milions d'euros de la butxaca dels ciutadans, per exemple. I que intentarem recuperar el prestigi malmenat entre tots ja ens hi posem. Que aquesta cambra, en aquests moments de crisi econòmica i que hauríem de donar una certa agenda política diferent... Doncs, amb això, sí que m'hi puc comprometre, senyor diputat.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, per acabar, l'altre tema que li comentava. Aquí, en seu parlamentària, el senyor Carles Díaz, que també està imputat en el tema de l'hotel, va fer referència, a més, en una intervenció, doncs, que vaig participar-hi jo també, a una reunió, i va parlar d'un dinar, una reunió on era present ell, on era present el senyor Millet, i on es parlava d'uns terrenys i d'una requalificació a l'Ametlla del Vallès. Lògicament, com entendrà, aquesta reunió crec que mereix una explicació concreta per qui era o per qui va ser –no sé la data concreta, si vostè me'n pogués donar detall–..., què va passar en aquesta reunió, perquè vostè diu que abans el senyor Macias deia que es reuneix amb molta gent, però hi ha..., pot reunir-se amb la persona que després hem sabut el que ha fet i justament amb un imputat com el senyor Carles Díaz, en aquest cas –llavors, no era un imputat, quan va venir a la comissió–..., doncs, entengui que mereix una explicació com a responsable polític.

El Sr. Felip Puig i Godes

Sí, jo he pogut comprovar..., no tota la meua agenda, perquè la de l'any 2002 no l'he pogut recuperar, la de l'any 2003 sí. Recordo que el 5 de novembre –perquè, a més, també m'ho diu en una de les seves epístoles el senyor Millet– vam tenir un dinar al Palau de la Música, la primera vegada que hi anava d'una manera així diferent a ser un espectador d'un concert, no? I allà recordo que al senyor Millet l'acompanyaven dues o tres persones, i a mi és possible que m'acompanyés el senyor Llord; ho he vist en algun paper, i, per tant, el que és segur és que el senyor Llord la mateixa tarda tenia coneixement, doncs, de la meua reunió, perquè li vaig passar... En aquella reunió es va parlar bàsicament del projecte que l'Associació de l'Orfeo i el senyor Millet i la gent del Palau tenien de construir –i així ho diuen en les cartes–, d'obrir una nova plaça davant del Palau, d'esponjar el Palau pel seu entorn, de fer una operació de gestió de reparcellació, d'expropiació urbanística molt complexa, no?

Ja he demanat disculpes per la meua fragilitat memorística. És possible que el senyor Millet –és possible que el senyor Millet–..., estic convençut que no em volia ensenyar cap plànol, perquè jo, com a conseller, no hagués permès que en el Palau de la Música algú sortís a dir: «I aprofito i ara parlarem de la meua finca.» Però és possible que el senyor Millet digués: «Per cert» –quan me n'anava–, «tenim un tema a l'Ametlla, que és la meua propietat, conseller, vetlli-ho.» «Bé, senyor Llord, vetlli-ho i quan li toqui a la Comissió d'Urbanisme aprovi-ho.» Punt i res més. No tinc coneixement de cap més indicació.

Sí que sé que aquest va ser el primer expedient de modificació urbanística del sector Avellaners d'aquesta finca de can Plandolit, que va generar, doncs, una modificació amb cinquanta-cinc habitatges, i que al cap d'uns anys, doncs, un altre ajuntament, en aquest cas amb un alcalde socialista, va intentar promoure una modificació de l'edificabilitat d'aquest sector –en lloc de cinquanta-cinc, passar a 123 habitatges–, cosa que finalment la Comissió d'Urbanisme no va aprovar.

Però ho dic perquè, en tot cas, la meua intervenció, que no va ser ni tan sols acudint a la Comissió d'Urbanisme..., i, per tant, si el senyor Millet, que jo no ho recordo, m'hagués fet algun encàrrec, doncs, no el vaig poder complir, perquè no vaig presidir la Comissió d'Urbanisme; ho vaig deixar en mans dels meus tècnics i de tota la gent que va creure, amb bon criteri, que aquella operació es podia aprovar, perquè complia la llei.

El Sr. Rivera Díaz

Bé, en qualsevol cas, com a mínim, ha obert aquesta possibilitat. Ho dic perquè el senyor Carles Díaz va dir que li va sorprendre que, en aquell dinar o aquella reunió, aparegués el tema de l'Ametlla, i ho va dir literalment. I, per tant, almenys, al marge del que digués o no, concretament, el senyor Millet, si vostè diu que és possible i el senyor Carles Díaz que es va parlar d'això, és més que raonable pensar que sí. És evident..., no estic dient, amb això, que això comportés cap canvi de criteri del que pogués ser, però sí que crec que forma part –i, aquí, ara, és on jo també volia fer una conclusió– d'aquestes pràctiques que seria important, potser, canviar. Per això, parlava abans de l'autocrítica també; és a dir, seria bo o fóra bo que el conseller de torn, fos qui fos, d'Obra Pública, doncs, possiblement, no tingués reunions o contactes o pogués parlar d'això. I, si fos així, en tot cas, que es posés en coneixement, no?, perquè després resulta que vostè deia abans que el senyor Millet ens va una mica enganyar a tots o va aprofitar la seva capacitat de persuasió per canviar les coses.

Miri, el senyor Millet tenia poders des de l'any 83 al consorci, al consell executiu, fora dels estatuts, com diu la mateixa sindicatura, nomenats pel senyor Jordi Pujol, llavors, president, i el senyor Maragall, vicepresident. Aquest és un dels problemes, i, amb això, coincidirem, potser, amb algunes apreciacions que hem fet, que la realitat és que les coses del Palau no només no havien funcionat en concret, sinó en general, i que aquests poders i aquesta capacitat del senyor Millet..., els poders, com va dir alguna persona que va comparèixer, no s'autoatorguen, els poders s'atorguen bilateralment, d'una persona física o jurídica a una altra. I els poders que tenia el senyor Millet, com es va comportar, com va funcionar, la sospita que quedarà sobre aquesta comissió, lamentablement, perquè no hem pogut veure més coses o no hem pogut tenir accés a aquests mandats judicials que no hi caben, és si algú o alguns –i jo crec que és raonable, perquè molts ciutadans s'ho pregunten també– van apagar les alarmes o van dir com s'apagaven les alarmes.

No ho sé, em recorda aquella pel·lícula d'*Ocean's eleven*, doncs, que alguns donen el cop, alguns entren dintre el banc, i altres fan tot el possible perquè les alarmes no saltin. Doncs, hem de veure, aquí..., qui ha robat, ja ho diu la justícia; aquí, hauríem d'haver estat tota la comissió veient si algú va donar ordres perquè les alertes no saltessin o van baixar la intensitat del soroll de l'alarma o van posar persones perquè no fessin saltar les alarmes.

Jo crec que aquesta és la gran preocupació, hauria d'haver estat la prioritat d'aquesta comissió. Finalment, no

ho ha estat tant, però, en qualsevol cas, sí que, per a les conclusions, ens guardem la potestat també com a grup de fer propostes perquè no torni a haver-hi possibilitats que a ningú se li acudeixi ni tan sols fer saltar les alarmes.

Gràcies, senyor Puig, i gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Rivera.

El Sr. Felip Puig i Godes

Si em permet, molt breument, perquè m'ha passat alguna vegada que, en un acte institucional o en una trobada institucional, doncs, algú ha volgut parlar d'assumptes particulars, i sempre ho he tallat d'una manera rotunda. No tinc percepció que, en aquella reunió, es parlés de l'Ametlla.

No sé si, baixant les escales, el senyor Millet em va fer algun comentari o no, però li asseguro que, en una reunió, amb gent al davant, on el senyor Millet posés sobre la taula els seus interessos particulars, jo no recordo haver-hi assistit.

Ara, també observo que el senyor Díaz també ha dit que només va fer una valoració al tema de l'Ametlla i que no portava els temes de l'Ametlla i, en canvi, en una carta, el senyor Millet em diu que el senyor Díaz li porta tots els temes de l'Ametlla. Per tant, no sé qui barrejava els temes o els conceptes; jo li asseguro que jo no.

I, en qualsevol dels casos, dir-li, finalment, que li agraeixo aquesta última reflexió. Segurament, si cal alguna revisió per garantir, doncs, que les nostres institucions, fins i tot, les que funcionen més enllà de l'Administració, funcionin millor, nosaltres hi participarem. Que jo crec en Montesquieu i en la separació de poders, i espero que aquesta comissió faci i acabi de fer la seva feina i que la justícia faci la seva i que... Vaja, no faré cap referència cinematogràfica, perquè a mi també m'agrada el cine, però hi han pel·lícules, com *El sergent negre*, en què, finalment, doncs, la justícia acaba demostrant que, durant tota la pel·lícula, s'està acusant algú injustament, i acaba, finalment, també, d'alguna manera, de cooperar.

I acabo. Una petita cita. El senyor Rivera em sembla que n'ha feta una, sense, diguem-ho així, la persona, però jo sí, una de Rovira i Virgili. És molt –molt– breu i parlaré en plural per no personalitzar-ho, per donar les gràcies a la gent, doncs, que ha estat en aquesta comissió, no?: «No ens espanta cap ventada de calúmnies ni injúries, som homes i dones d'idees, que prediquem i defensem idees i que creiem en el noble ideal de Catalunya.»

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Puig. Suspenem breument la comissió –després hem de votar les noves compareixences– per acomiadar el senyor Puig.

La sessió se suspèn a dos quarts de quatre de la tarda i dotze minuts i es reprèn a tres quarts de quatre i dos minuts.

El president

Bé, doncs, reobrim la sessió i ho farem votant les noves compareixences.

————— **Revisió**
del pla de treball

També s'ha demanat nova documentació, que, evidentment, com tota l'altra, no s'ha votat mai i, per tant, automàticament es demana.

Per ordre de presentació de les esmenes... (*Veus de fons.*) Ai, perdó, de les sol·licituds de compareixença.

————— **Sol·licituds de compareixença**
acumulades (tram. 356-00831/08 i 356-00832/08)

En primer lloc, votarem les presentades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: el senyor Esteve Escuer, de l'Ametlla del Vallès, i es demana la d'un responsable de l'empresa Altraforma, eh? Per tant, aquestes compareixences demanades.

Vots a favor?

Vots en contra?

Queden rebutjades per... (*Veus de fons.*) Queden rebutjades per 50 vots a favor i 85 en contra.

————— **Sol·licituds**
de compareixença i de sessió informativa acumulades (tram. 356-00833/08 a 356-00840/08, 354-00370/08 i 354-00371/08) (retirades)

Ara, passariem... Quines més hi ha? (*Veus de fons.*) Les següents són les de Convergència i Unió.

El Sr. Turull i Negre

Sí, president. No, per anunciar que retirem això. I, en tot cas, després de la votació, si cal, ja faríem l'explicació del motiu.

El president

Retireu les compareixences?

El Sr. Turull i Negre

Les peticions.

El president

D'acord. Queden retirades.

Les compareixences del Partit Popular: senyor Lluís Saura, advocat del despatx d'advocats Roca Junyent; el senyor Enric Álvarez, extresorer de la Fundació Orfeo Català; Ignacio García Nieto, tresorer de la Fundació Orfeo Català; Ramon García-Bragado, extinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona; el senyor Xavier Casas, extinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona; Lluís Salvat; Jordi Pousa; Esteve Escuer, i Jaume Camps i Rovira, exdiputat del Parlament de Catalunya.

Votaríem, doncs, aquestes compareixences.

Vots a...

El Sr. Bosch Cuenca

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...de caire formal, senyor president.

————— **Sol·licitud de compareixença**
d'Esteve Escuer, excandidat a les eleccions a l'Ajuntament de l'Ametlla del Vallès (Vallès Oriental) (tram. 356-00848/08) (decaiguda)

Atès que n'hi ha una que coincideix amb una que va presentar el nostre grup parlamentari, demanaríem votació separada, més que res per no fer la contradicció de votar una cosa en un lloc i l'altra en l'altre.

Es tracta del senyor Esteve Escuer, candidat a les eleccions del 2007 a l'Ajuntament de l'Ametlla; nosaltres no tenim aquesta informació, nosaltres li hem posat «militant del Vallès Oriental», però demanaríem si es podria separar, més que res...

El Sr. Turull i Negre

De Convergència i Unió, tampoc hi han militants, eh? Ho dic perquè aquest senyor, a part que és una persona, però s'hauria de mirar com se'l demana.

El president

Estem parlant de la mateixa persona; per tant, doncs, faríem la votació separada.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Turull i Negre

Quan ja s'ha votat, decau. (*Remor de veus.*) Decau.

El president

Ja s'hi ha votat en contra.

————— **Sol·licituds de compareixença**
acumulades (tram. 356-00841/08 a 356-00847/08 i 356-00849/08)

Per tant, votaríem tota la resta, excepte aquesta, que ja s'havia votat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Per tant, han estat rebutjades per 17 vots a favor i 118 en contra.

(Veus de fons.)

Per tant, sense més... A veure....

El Sr. Turull i Negre

President, només una pregunta, si pot ser. Segueix obert el termini per demanar compareixences o no? S'ha acabat, avui, aquí? Dilluns, quin programa de festes hi ha? És per saber-ho, si ens ho poguéssim aclarir, eh?

El president

De moment, ningú ha demanat més compareixences.

Sol·licitud de compareixença

de Jaume Camps i Rovira (tram. 356-00850/08) (decaiguda)

Les que s'han presentat avui han decaigut totes. Per tant, s'entén que, de moment, no hi ha ningú que hagi presentat més compareixences, i aquestes que s'han presentat ja no es poden tornar a presentar, perquè són persones que ja han estat votades.

Per tant, què queda pendent? Queda pendent, per dilluns que ve al dematí, la compareixença del que no ha vingut avui, del senyor... *(Veus de fons.)* Que no podem assegurar que vingui, però que, en principi, el citaríem per dilluns que ve, i la compareixença del conseller. Això és el que queda viu, i de moment és el que tenim.

El Sr. Turull i Negre

President, jo demanaria..., no sé si als altres grups els sembla bé, eh?, ho dic a efectes d'agenda: si amb les gestions del lletrat o de qui correspongui, si tingués la constància que no..., és a dir, si es ve evidentment...

No, a veure, ho dic..., suposo..., ho dic perquè, si la compareixença del conseller és a la tarda, jo tenia apuntades coses per a dilluns al dematí, no sé si la resta de diputats..., que fos citat o a primera hora del dematí o a última hora.

No –no–, dic que sigui citat per dilluns, si no l'han citat, o a primera hora o a última hora del dematí. *(Veus de fons.)* A les deu.

El lletrat

Sí, vejam...

El Sr. Turull i Negre

D'acord, no –no–, jo deia a primera hora o a última hora, no deia que no es fes; jo deia a primera hora o a última hora.

El lletrat

El que no podem garantir és que vingui, perquè nosaltres aquest matí hem enviat un burofax citant-lo per a dilluns que ve a les deu. El que passa és que si ell, per exemple, no rep el burofax, se li deixa avís, no estarà notificat, que és el que està al·legant. Ell ha enviat un altre correu electrònic en el qual anuncia que a partir de demà passat comença vacances; no sé si això significa que és que se'n va fora *(Rialles.)* Si no li ho aconseguim notificar, l'argument segueix essent el mateix. *(Remor de veus.)*

El president

Molt bé, doncs, per si de cas, senyor Turull, hi hauria aquesta compareixença, si es pot fer a les deu del matí, i quedaria la del conseller.

Per tant, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de quatre de la tarda i nou minuts.